MICHAEL TOLKIN

JUCĂTORUL

MICHAEL TOLKIN

JUCĂTORUL

F1

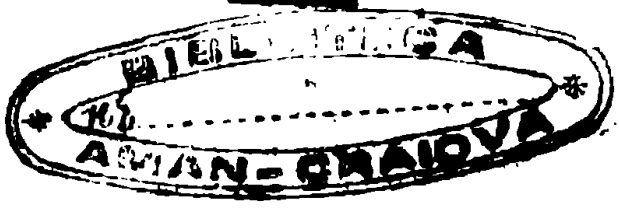

96

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

MICHAEL TOLKIN
The Player
Copyright © White Mountain Company, 1988
All rights reserved

Traducere din limba engleză
FLORENTINA CONSTANTINESCU

Ediţia I

Copyright © 1995
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Martie 1995

ISBN 973-9164-71-4

Această carte a fost scrisă la îndemnurile lui Wendy Mogel și Louis Breger.
Ea le este dedicată lui Horace Beck și Olgăi Smyth, doi excelenți mentori.

Capitolul 1

Întocmai cum bănuise Griffin, întîlnirea din biroul lui Levison se desfășura fără el. De pe aleea ce ducea spre clădirea administrației, putea vedea spătarul canapelei din biroul lui Levison, aflat la etajul al doilea. Să se fi terminat întîlnirea ? Levison dădea mîna cu cineva. Griffin nu reușea să vadă cu cine. Știa că asistă la sfîrșitul slujbei sale. Stătea în cumpănă dacă să-și continue drumul către birou, sau să se întoarcă în sala de proiecție pe care tocmai o părăsise. Ar fi putut folosi telefonul de acolo ca s-o sune pe Jan, secretara lui, și s-o întrebe dacă avea vreun mesaj pentru el. Dacă mergea direct în biroul lui, trebuia să treacă pe lîngă cel al lui Levison și n-avea chef ca Celia, secretara lui Levison, să-l vadă în aceste clipe, acoperit de rușine. Căci era rușinos ce i se întîmpla.

Privea fix carnetul din mîinile lui, urîndu-l pe Levison fiindcă îl trimisese acolo. Levison îl rugase să asiste la debutul în regie al unui producător englez, vechi prieten, și din respect pentru Levison și pentru prietenii lui, Griffin urmărise cu atenție filmul, din moment ce Levison nu avea timp să-l vadă înainte de întrevederea cu regizorul. Lui Levison îi păsa, într-adevăr, de film sau de vechiul lui prieten ? Oricum, nu destul pentru a vedea cu ochii lui cum se desfășurau lucrurile. După primele douăzeci de minute, Griffin l-ar fi putut opri, pentru că nu se petre-

cuse nimic. Rămăsese în sala de proiecție ca să se ascundă, fiindcă știa că Levison avea nevoie, literalmente, să-l știe închis în întuneric cîteva ore. Griffin era obișnuit să se ascundă la momentul potrivit. Odată, plecase la Paris, să se ascundă, atunci cînd se difuzase un film supervizat de el. Filmul era îngrozitor, iar el dorise să evite rușinea. Asta se întîmplase cu un an înainte, cînd el era clar moștenitorul. Toată lumea crezuse că Levison era terminat, dar Levison rezistase.

Se întoarse în camera de proiecție. Cînd deschise ușa, văzu echipa de producători a unui spectacol de televiziune, pregătindu-se să vizioneze filmul pe care-l terminase cu o zi înainte. Nu le cunoștea numele, dar ei îl știau pe-al lui. Se scuză pentru deranj ; cineva îl întrebă dacă nu dorește să rămînă. Era un compliment transparent, așa că închise ușa. Camera de dincolo de culoar era pustie. O sună pe Jan.

— Biroul domnului Griffin Mill.

— Eu sînt.

Glasul lui sună slăbit și sugrumat.

— Ai primit încă o ilustrată. Poate-ar trebui să-l sun pe Walter Stuckel.

Stuckel era șeful securității studioului.

— În asta ce mai scrie ?

Așteptă ca Jan să caute în teancul de corespondență de pe biroul ei.

— Scrie „Spuneai că o să-mi dai un răspuns. Eu încă mai aștept."

— Și desenul ?

— E o caricatură. O căruță trasă de măgari, iar în căruță un pepene verde uriaș. E un fel de ilustrată surpriză. Zice „Doar în Texas cresc așa mari." Haide, Griffin, lasă-mă să-l sun pe Walter.

— Nu. Un pepene verde ? Cred că știu cine e.

— Spune-mi.

— Dacă-ți spun, tu-i spui Celiei și pe urmă află toată lumea.

— Și ce dacă. Lepădătură e cel care-ți trimite cărțile poștale, nu tu.

— Crede-mă, e molipsitor.

— Ce anume ? Să cazi de prost ?

— Da. În plus, știu cine este : Aaron Jonas sau Steve Baylen, mai degrabă Baylen.

— Nu, zise Jan. Nu cred că ilustratele vin de la un agent, ci mai curînd aș zice că expeditorul tău secret e scriitor. Asta dacă vrei să știi ce cred.

Griffin știa că era scriitor. Ilustratele începuseră să sosească cu aproape o lună înainte, cîteva pe săptămînă, iar ieri apăruse una chiar în cutia poștală de-acasă. Acum se afla la el în buzunar. Probabil fusese urmărit pînă acasă. Prietenii au adresa mea, ghîndi el, dar asta nu venea de la un prieten. De ce nu-l sunase oare pe Walter Stuckel ? De ce-i era atît de frică de el ?

— Jan, crede-mă, e vorba de vreun idiot de amic de-al meu, care face glume proaste. Hai să schimbăm subiectul. Vreun mesaj ?

— În biroul lui Levison e o ședință cu toți șefii de departamente. Pe tine nu te-au chemat.

— Ăsta nu-i un mesaj.

— Mă gîndeam că ar trebui să afli.

— Sînt concediat ?

— Cine știe ?

Își spuseră la revedere.

Era martie, iar cînd Griffin ieși afară din clădirea redactorilor, străzile care șerpuiau printre studiourile de sunet erau pustii. Nu-și dădea seama prea bine de ce, dar ideea că în această neclintire zăcea tot ce însemna Hollywood-ul îl făcea fericit ; se simțea aproape jenat de această exuberanță fără motiv, fiindcă prin preajmă nu existau nici hoarde de indieni, nici armatele lui Napoleon, nici urmă de activitate. Aproape toată lumea susținea că

urăște lumina aceea galbenă și aspră care te izbea din zidurile înalte ale platourilor de filmare, dar Griffin nu era deloc deprimat de această nemișcare. Îi plăcea felul în care se risipea în bucăți, în arșița soarelui amiezii. Asta îl ducea cu gîndul la marijuana, la spaima plăcută de-a te simți că plutești în miezul zilei, de-a mărșălui în pas cu semnificația lucrurilor. Amiezile strălucitoare și fierbinți din Burbank însemnau pentru el un soi de experiență cosmică, fiindcă erau lipsite de sens, fiindcă singurul tonic pentru lumină, care era, într-un anume fel, sclipirea mîntuirii, erau banii, munca, autoritatea. În ce sens ? se întrebă în sinea lui. În sensul că dacă Ziua Judecății de Apoi este singura rațiune de a avea o conștiință atunci reaua pornire stîrnită de lumină este doar ecoul unui regret întîrziat.

Acum era nebun de furie din cauza acestui scriitor care-i trimitea ilustrate. O scoase din buzunar pe cea sosită cu o zi înainte. Parisul noaptea, Turnul Eiffel, înconjurat de medalioane înfățișînd Moulin Rouge, o fîntînă, Notre-Dame. Și mesajul. Scris la mașină, ceea ce făcuse ca folia subțire de plastic ce acoperea cartonul să fie ruptă, ondulată.

„Ai zis c-o să-mi dai un răspuns. Am avut o întîlnire, ți-am spus ideea mea, tu mi-ai zis că vrei să te mai gîndești și ai promis c-o să-mi dai un răspuns. Ei bine ?"

Prima ilustrată sosise cu un mesaj scurt : „Ai zis c-o să-mi dai un răspuns". Era scrisă de mînă, cu litere egale, puțin cam înalte și înclinate, nu dezordonate și foarte clar caligrafiate ; semăna cu acel scris romantic și impersonal din scrisorile de dragoste ce apăreau în prim-plan, în filme. Cartea poștală era probabil de pe la începutul anilor '50, o femeie sub o umbrelă de un oranj țipător, pe plaja din Fort Lauderdale. Purta ochelari de soare extravaganți și avea un zîmbet chinuit. Griffin se gîndise cît de fericită ar fi fost femeia dacă ar fi știut că era, în sfîrșit, privită de un barosan de la Hollywood. Cîteva zile mai

tîrziu sosise o altă ilustrată : o imagine lucioasă cu Turnul Eiffel. Mesajul era : „Aștept telefonul tău". În ziua următoare o primise pe cea de-a treia, pe care era scris un singur cuvînt. „Ei ?!" Înfățișa ULTIMA ACHIZIȚIE A FLOTEI AERIENE CIVILE A STATELOR UNITE, o versiune prescurtată a unui Boeing 747.

După asta mai sosiseră încă trei, dar nici una nu conținea mesaje.

Îi observă peste drum pe Mary Netter și pe Drew Posner, de la marketing. Își adună toate puterile pentru a face față asaltului incisiv al celor doi. Drew ridică mîna, ca un puști de clasa a cincea, care știe întotdeauna răspunsul.

— Hei, domnule vice-președinte, rosti el.

Griffin duse mîna la borul unei pălării imaginare.

— E tare tipul, remarcă Mary.

Mary avea părul scurt ; cu o lună înainte fusese tunsă băiețește. Odată, la o petrecere, Drew îl întrebase pe Griffin dacă i-ar plăcea să-și frece sexul de capul lui Mary. Rîsul ei îl făcuse pe Griffin să se simtă prost și el interpretase această jenă ca pe o dovadă a unei slăbiciuni proprii, o incapacitate de-a se integra în joc.

Întîlnirea din biroul lui Levison luase sfîrșit ; Griffin putea vedea prin fereastră spătarul canapelei goale. Îndreptîndu-se spre birou, ocoli clădirea ca să evite să dea ochii cu Celia. Sfîrșitul slujbei sale era inevitabil.

Vor urma alte slujbe, alte studiouri, dar aura din jurul său era probabil pierdută, iar el nu va mai fi niciodată șef de producție, cel puțin nu la un studio important, nu la acest studio, nici la Universal, sau Disney, sau Columbia, sau Paramount, sau 20th Century Fox. Acestea erau ultimele studiouri cu decoruri, studiouri de sunet și spații anexe, unde puteai să arăți cu degetul spre o clădire și să spui „Acolo a fost cabina lui Allan Ladd" sau „Uite, acolo am turnat *Bringing Up Baby*". Și dacă devenea puțin sentimental, bucurîndu-se de istoria acestor clădiri, oare făcea rău cuiva ? Dacă Scriitorul ar fi știut că se agățase de Le-

vison în acest ultim an prost, fiindcă nu voia să părăsească echipa, oare l-ar fi simpatizat vreun pic pe Griffin, privindu-l ca pe încă o ființă umană care are toate motivele de-a fi nefericită ? Ar fi înțeles Scriitorul că, chiar dacă lui Griffin i s-ar fi oferit o slujbă grozavă, ca director al unei companii cu birouri într-o clădire înaltă din Century City sau Beverly Hills, s-ar fi putut să n-o accepte fiindcă gîndul ăsta l-ar fi făcut să se simtă nefericit ? Orion și TriStar, companii mari, își aveau sediul în clădiri uriașe pline de birouri, dar ce importanță avea unde se aflau ? Doar pentru el avea, și nu-și putu reprima tristețea că în curînd va trebui să renunțe la un studio adevărat, cu porți adevărate, să schimbe locul din parcare, cu numele lui scris cu vopsea pe un stîlp de beton, pe unul dintr-un garaj subteran. Ce voia să spună era : cum puteai face un film într-o clădire plină cu birouri ? Și asta era tot o undă de sentimentalism, dar își ținu firea, rezistînd atacului. Poate că, de fapt, nici nu era destul de sentimental. Oare studioul n-ar fi turnat filme mai bune dacă el ar fi fost mai sentimental ? Iată-l, deci, ca un miriapod care încearcă să-și descifreze propria metodă, calea sigură spre pierzanie.

Nu era o surpriză. De cîteva luni, Griffin simțise o ușoară schimbare în privința numărului de telefoane ce-i erau adresate și pe care le primea Jan în cursul unei zile. Într-o după-amiază, cînd ea era plecată de la birou, Griffin deschisese dosarele, comparînd convorbirile recente cu cele din anul anterior. Atunci, în trei zile, Griffin primise două sute nouăzeci și cinci de telefoane. Iar în ultimele trei zile primise doar două sute unsprezece. Nu numărase telefoanele pe categorii, dar își dădu seama dintr-o privire că impresarii nu mai încercau să-i vîndă scenarii și nici regizorii nu-l mai căutau atît de des. Nu se întîmplase să fi sunat pe cineva și să nu i se răspundă, dar plutea ceva în aer care spunea lumii că Griffin Mill nu mai era cea mai bună alegere. Oare Scriitorul care-i trimi-

tea ilustratele putea înțelege că făceau parte din aceeași lume, și că regulile erau aceleași pentru toți ?

Cînd păși în birou, Jan îi făcu semn, rînjind. În fața ei, sprijinită de mașina de scris, se afla o ilustrată. HOLLYWOOD-UL NOAPTEA, TREI PRIVELIȘTI ALE CELEI MAI STRĂLUCITOARE CAPITALE A LUMII.

— Din întîmplare a ajuns la contabilitate, tocmai ne-au trimis-o. Uită-te pe dos.

— Nu.

— Haide, ce naiba ! Sînt sigură că ilustratele astea ți le trimite o fată.

Griffin apucă vederea și o întoarse. Mesajul era : „Sînt eu sau tu ?"

— Ai fost la o petrecere, zise Jan, și i-ai promis vreunei fete c-o faci vedetă, dacă se culcă cu tine. I-ai spus că o s-o cauți și n-ai făcut-o. Ai dat-o gata cu surîsul tău de amant celebru.

— N-am nevoie să mint femeile.

— Iubitule, toți bărbații fac la fel. Au minciuna în sînge.

Griffin avu o clipă de luciditate. Zîmbi, se relaxă, se aplecă apropiindu-și fața de fața lui Jan, plăcîndu-se pe sine pentru întîia dată în ultimele săptămîni.

— M-ai prins, spuse el. Nu mi se întîmplă prea des. Știi că, din principiu, nu mă încurc cu actrițe.

— Dar au picioare atît de frumoase...

— Ca să fiu sincer, nu-i vorba de lungimea lor, ci de senzația pe care ți-o dau, de piele. Și de felul în care ajung să fie stele, și de cum strălucesc. O să-ți spun cum a fost. Eram la o petrecere. Eu nu băusem, dar ea, da. M-a rugat s-o duc acasă. Am dus-o. Am rămas cîteva ore. Ne-am simțit bine.

— Iar acum ține morțiș s-o faci vedetă. Doar că tu nu-ți mai aduci aminte nici cum o cheamă. Deci, ai cucerit-o cu zîmbetul tău. Sper să știe că zîmbetul e la fel ca mașina, trebuie să le înapoiezi cînd ești concediat.

Griffin se prefăcu că nu aude, dar observă în ochii lui Jan că-i părea rău că o spusese. Continuă povestea :

— Ești pregătită pentru marea destăinuire ? E vedetă. Dar vedetă de televiziune și vrea să fie și în filme. Și, deși știe că n-o să reușească niciodată, dorește că încerce. Credea că eu pot s-o ajut.

— Atunci de ce nu semnează ? Poate mă minți. Poate nu e vedetă de televiziune. de unde știi, cînd nici tu nu te uiți la televizor. Ți-e rușine să recunoști că ai avut o aventură cu o fată al cărei nume nu ți-l mai amintești.

— Poate nu e vedetă, repetă Griffin bătînd în retragere.

Apoi reveni, atacînd din nou.

— Știi de ce nu semnează ? Încearcă să fie originală. Are impresia, firește că o țin minte, de vreme ce toți ceilalți o fac. Nu semnează ilustratele, la fel ca scriitorii obscuri, care nu au impresari și care desenează sau scriu glume pe plicurile în care-și trimit scenariile unor regizori celebri. Desenează nasuri uriașe care adulmecă și stele de jur împrejurul numelui regizorului. Ei au impresia că dacă nu reușesc să fie buni, cel puțin să fie deosebiți. Se duc la magazinele alea care-ți imprimă NUMELE TĂU pe pagini de gardă false și le trimit cu scenariile lor. Titlul sună cam așa : „STEVEN SPIELBERG CÎȘTIGĂ OSCAR-UL REGIZÎND SCENARIUL... și urmează NUMELE LUI.

— „Idiot", nu apare în titlu.

— Nici nu trebuie.

— Într-una din zilele următoare o să semneze. Poate chiar o să te sune. Ești dispus să te întîlnești din nou cu ea ?

— O să fac ce-mi spui tu.

— Griffin, dacă te sună, sau dacă-ți amintești cum o cheamă, sau dacă semnează o ilustrată, fii drăguț cu ea. Dacă te-ai folosit de pretextul distribuirii într-un film, plătește-ți datoriile.

— O să fii prima care află.

— A doua, rosti ea, considerînd cazul închis.

Indignarea lui Griffin își croise o viață proprie, amintindu-i de-o petrecere, de-o actriță cu păr lung, sărutări, promisiuni. În aceeași seară, luînd cina cu Dick Mellen, avocatul lui, Griffin se trezi aducînd vorba de ilustrată și de actriță. Mellen, șaizeci și cinci de ani, păr grizonat, bronzat spre auriu, îl cunoscuse pe Bogart, se îmbătase cu Bogart de zeci de ori ; tocmai de aceea îl angajase Griffin. Lui Mellen nu-i păsa de ilustrate.

— Distribui-o într-un film, spuse el.

— Dar dacă nu e în stare să joace ?

Griffin fu surprins și uluit de cît de șocat îi sunase glasul.

— Tocmai ce-ți spuneam, zise Mellen. Știi cum era pe vremuri ? Ca la închisoare. Cu zi de vizită. Imaginea încăperii cu despărțiturile cu telefon în ele. Nevestele și iubitele tuturor directorilor și producătorilor, fiecare cu cîte un prim-plan.

— Dar ea e vedeta unui serial de televiziune.

— Care anume ?

— Am jurat să nu spun.

— Griffin, asta nu-i o glumă.

— Dacă e suficient de matură, va păstra secretul.

— Nu. Oamenii maturi întorc lucrurile în favoarea lor și nu le pasă de scandal. Cel puțin așa fac cei din orașul ăsta. Dacă e deșteaptă, își pune impresarul să vorbească despre proiecte de film cu Levison.

Griffin observă că scăzuse în ochii lui Mellen, nu din cauza actriței, ci fiindcă el complica lucrurile.

Mellen schimbă subiectul.

— Știi că slujba ta nu e prea sigură în acest moment.

— O să se rezolve. Lucrăm acum la niște filme bune.

Ăsta era răspunsul pe care trebuia să-l dea și nu-i plăcu deloc cum sunase. Minciuna în legătură cu actrița îi dereglase ritmul, iar acum își cîntărea fiecare gînd.

— Am impresia că îl aduc pe Larry Levy.

Griffin expiră și o dată cu aerul se chinui să nu clacheze, să poată primi veștile care-l loveau. Întotdeauna încercase să-și stăpînească respirația, să-și controleze trăirile, să nu-și arate nici exaltarea nici nefericirea. Pînă aici putea să ajungă în materie de meditație ; cînd alți producători chiuiau sau exclamau cînd publicul aplauda în timpul vizionărilor preliminare, Griffin păstra totul pentru el. Iar acum, în loc să-și păstreze aerul în plămîni, să rămînă ferm, el își încălca una din regulile de căpătîi. Pierzîndu-și controlul, se trezi făcînd încă o remarcă idioată.

— Larry Levy e o lepădătură.

— Vrei să te retragi ? N-ar trebui.

— Mi-ar plăcea să conduc Columbia.

— Nu poți da timpul înapoi.

Slujba i se oferise cu un an înainte, iar Griffin o refuzase. El țintea postul lui Levison și se zvonea că e pe cale să-l obțină. Dar zvonul fusese fals.

— Deschide ochii mari, rosti Griffin o nouă remarcă prostească.

— Asta și fac, zise avocatul.

Griffin ar fi vrut să-i mărturisească lui Mellen că povestea despre actriță fusese, de la cap la coadă, o minciună. Dacă i-ar fi spus adevărul, oare fisura dintre gîndurile lui și exprimarea lor s-ar fi închis ? Sau această purificare era posibilă numai cu sacrificii mai mari și muncă mai asiduă ?

Un nou gînd îl îngrețoșă. Va sfîrși prin a vinde ceva, proprietăți sau mașini. Dacă-și pierdea slujba, apuca sigur pe calea exilului din Hollywood. Dar nu s-ar fi întîmplat imediat. Favorurile îi vor fi răsplătite ; dacă nu reușea să-și găsească ceva de lucru la un studio important, unul dintre regizori sau vreo vedetă pe care-o susținuse îl putea angaja să-i conducă biroul, să culeagă material sau să-i dea voie să producă ceva ce tocmai începea. Dar dacă filmul dă greș, iar următoarea echipă de producători tineri

și strălucitori îl va privi ca pe-o fosilă, unde se mai putea duce ? Companii mai mici, cu fonduri puține și contacte neînsemnate l-ar angaja pe Griffin pentru relațiile lui, fără să înțeleagă că aceste relații erau la fel de inutile ca și posesorul lor. În cele din urmă dizgrația îl va ajunge din urmă și toată lumea va observa că e bătrîn și depășit. Într-o bună zi va fi falit. A doua zi își va vinde casa, va încasa banii și apoi va închiria un apartament undeva, căutîndu-și de lucru în afara Hollywood-ului, în afara filmelor. Ce vîrstă va avea ? Patruzeci ? Încercă să se vadă la patruzeci de ani, vînzînd mașini nemțești unor tineri producători și manageri ai studiourilor. Își imagină chiar anunțul din ziar „Salut, mă numesc Griffin Mill și pot ajuta profesioniști din lumea filmului să conducă o mașină de mare performanță." De ce nu se sinucide acum ? Visul se sfîrși cu propria înmormîntare, la care asista o mulțime de prieteni îndurerați.

Nu-și puse întrebarea cum ar putea ajunge să moară la patruzeci de ani. Ar muri de jenă. Alungă aceste gînduri și încercă să se imagineze pe sine, plin de glorie, ca producător independent, un adevărat producător, un om căutat, de care trebuia să te temi. Nimic. Asemenea imagini nu-i apăreau, căci confuzia din viața lui producea prea multe interferențe. Își dădu seama cam cum ar fi privit cei care-l cunoscuseră în trecut anunțul din ziar pentru vînzări de Mercedesuri : „Salut, sînt Griffin Mill. Promiteam, dar am dat greș."

Acasă, în pat, Griffin privea prin întuneric la expeditorul ilustratelor. Se concentră, încercînd să intre în legătură cu mintea Scriitorului, cerîndu-i să se oprească. „Dacă noaptea e vie, gîndi Griffin, ce-i spun eu nopții în camera mea, noaptea îți poate spune ție în camera ta :

Lasă-mă în pace !

Îmi pare rău că mi-am călcat promisiunea. Asta-i viața."

Griffin văzu toate aceste gînduri căzînd în mijlocul patului, moarte. Își imagină distanța dintre el și corespondentul secret ca pe o serie de cutii întunecate alăturate și

începu să vorbească cu glas tare, testînd aerul cu propria voce şi primind ca răspuns un ecou slab. „Salut. Sînt eu, Griffin Mill. Ţi-am promis că-ţi dau un răspuns. Iată-mă. Te rog, nu-mi mai trimite ilustrate. Nu mă pot împiedica să nu mă gîndesc la ele şi-mi stau în cale. Ascultă, dacă aflu cine eşti înainte de-a te recomanda sau de-a opri ilustratele, nu vei lucra niciodată pentru mine."

Îşi zise că ultima parte suna stupid şi îşi închipui o asistenţă aprobîndu-l, spunînd :

"Da, Griffin, această ameninţare patetică este în mod sigur stupidă". Sentimentul că este privit îl încuraja, considerîndu-l un semn bun, un semn de reuşită.

În dimineaţa următoare lua micul dejun la Polo Lounge, cu Levison. Se întîlneau în fiecare miercuri ; într-atît le intrase în obicei, încît nici nu-şi mai confirmau întîlnirile, se căutau doar atunci cînd trebuiau anulate.

— Ai citit vreun scenariu bun în ultima vreme ? întrebă Levison.

— *Chinatown.*

— Ştii, s-a făcut deja un film după el.

— L-am citit săptămîna trecută.

— În nici un caz nu l-ar mai face acum. N-ar mai face nici măcar *Saturday Night Fever.*

Griffin zîmbi.

— Scuză-mă, dar tu şi cu mine sîntem „ei".

— Eu sînt „ei". Şi tu eşti aproape „ei", dar nu tocmai.

Lui Griffin nu-i plăcu zîmbetul viclean al lui Levison. Remarca veni repede, iar lui Griffin i se păru că Levison o regretă. Levison continuă :

— În *Saturday Night Fever*, Travolta cîştigă concursul de dans, dar îşi dă seama că este o victorie iluzorie şi că lumea discotecilor este o lume searbădă. Îţi dai seama ?

— Individul se maturizează o dată cu scenariul. Ce importanţă are fundalul ? Mai ales că muzica e extraordinară. Şi dansul, grozav.

— Las-o baltă, Griffin, sfîrșitul e bătaie de joc. Publicul e prea enervat, prea nerăbdător. urăște ambiguitatea, vrea happy-end.

— De ce n-am fost convocat la întîlnirea de ieri ? atacă Griffin.

— S-ar putea să intervină cîteva schimbări.

— Eu mai sînt în schemă sau nu ?

— O să vină în echipă Larry Levy.

O spuse calm.

— Eu sînt subordonatul tău. În nici un caz al lui Levy. Dacă trebuie să mă subordonez lui Levy, demisionez.

— N-ai cum să demisionezi. Nu-ți dau voie și, în plus, mai ai contract pe un an și jumătate. Dacă încerci, o să mă opun. Să nu începi să cauți oferte pe la alte studiouri. O să te țin cu ajutorul contractului și, dacă-mi faci probleme, te dau în judecată pentru nerespectarea termenilor contractuali, doar dacă vei ajunge să vii la birou în fiecare zi, iar eu să nu am ce să-ți dau de lucru. Relaxează-te. Levy e sclipitor. Era disponibil și eu am considerat că-l putem folosi. E bun. E într-adevăr bun.

— Știu eu ce-i poate pielea, rosti Griffin iritat.

— Ne poate oferi o imagine mai bună.

— Așadar, eu nu mai sînt atracția sezonului ?

— Nu mai ești de un an. Nici eu. Iar Larry Levy se va uza și el. Ascultă, dacă vrei într-adevăr să pleci, eu nu te opresc. Vreau să rămîi, Griffin, am nevoie de tine, dar înțeleg ce simți. Nu lua în seamă ce ți-am spus despre proces. Dacă ți-e imposibil să împarți puterea cu cineva, îți ofer o avansare. Poți deveni producător.

— Corect. Deci „Variety" o să mă citeze :

„E șansa pe care am așteptat-o de cînd am ajuns la Hollywood. Sînt copleșit."

— Nu fi caustic.

Levison îi turnă o nouă ceașcă de cafea, pe care Griffin o acceptă în silă. Cafeaua îi ardea stomacul toată ziua,

toată ziua îl făcea să se simtă de parcă ar fi alunecat la suprafața tuturor lucrurilor, incapabil să-și păstreze drumul.

La birou, Jan îi întinse un pliant cu ilustrate. „Zece Amintiri din California de Sud", o suită de ilustrate care se pliau și se închideau cu o limbă de carton, prinsă pe spate.

Prima era pentru adresă, dar lăsa loc și cîtorva imagini de desen animat, în relief. Matterhornul din Disneyland era de mărimea Everestului, siluete uriașe făceau surf pe scînduri mari cît niște portavioane pe valurile din Malibu. Un aparat de fotografiat cu trepied era Colosul Hollywood-ului. Fotografia de pe verso era a MINUNATULUI LAC ARROWHEAD, AFLAT LA NUMAI O ORĂ DEPĂRTARE DE CEA MAI CELEBRĂ ZONĂ DE GOLF ȘI SURFING. Griffin desfăcu pliantul. Mesajul era scris la mașină :

„Dragă Griffin,

Încă mai aștept să mă suni. Ziceai că o să-mi dai un răspuns. Robotul meu e conectat tot timpul, așa că nu poți spune că ai sunat și nu m-ai găsit. Ți-am spus ideea mea, tu mi-ai promis că te gîndești la ea și că-mi răspunzi. Impresarul meu zicea că e semn bun că mi-ai promis un răspuns. Am așteptat destul. M-ai mințit. E evident că nu vrei să mă angajezi. În numele tuturor scenariștilor din Hollywood duși cu vorba de producători care nu știu mai mult despre filme decît au știut și săptămîna trecută și n-au pic de pasiune pentru film, o să te omor."

Griffin împături pliantul.

— Ei, de unde sînt ? întrebă Jan. Actrița ?

— Zice că s-a simțit minunat cu mine și că ar vrea să știe dacă o să cinăm curînd împreună. Zice că știe cît e de greu să treci de la televiziune la cinematografie, dar e hotărîtă să încerce și nu-mi reproșează promisiuni spuse la beție.

Intră cu pași de dans în birou și trînti ușa. Spera că reușise să zîmbească.

„De ce nu mi-e frică ? se întrebă. De ce nu-l sun pe Walter Stuckel ? Ar fi așa de simplu să-i arăt ilustratele." Griffin se imaginează stîrnind compasiunea lui Stuckel ; ar urma acel braț în jurul umerilor, o oră de sfaturi legate de securitate, un bodyguard, o scurtă anchetă în rîndul prietenilor. Se va zvoni că a devenit o țintă. Va fi stigmatizat.

O chemă pe Jan prin telefon.

— O să vorbesc la telefon o vreme. E ceva important. Spune celor ce mă caută că mă întorc mai tîrziu.

Apoi formă numărul pentru ora exactă, ca luminița de pe telefonul lui Jan să arate că vorbește, că e foarte ocupat. Luă calendarul de birou și se așeză pe canapea. Dar se ridică imediat și căută în frigider o cutie cu suc de roșii. Așeză ultima ilustrată pe măsuță și trase adînc aer în piept. În încăpere era liniște.

Cîteva fraze ale mesajului ieșeau în evidență, asemenea emblemelor Californiei de Sud zugrăvite pe copertă. „Ideea mea"... „impresarul meu"... „toată lumea știe"... „scriitori"...

Griffin întoarse paginile calendarului. De trei sau patru ori pe săptămînă asculta idei ale unor scenariști necunoscuți. Mulți dintre ei nu făcuseră în viața lor un film. Griffin abia de le ținea minte numele sau chipurile. Nu-și amintea vreo idee de scenariu mai vechi de două săptămîni. Își amintea entuziasmul, optimismul calculat sau bucuria agresivă și uneori o panică tristă și jenantă. Și ieri fusese unul ; Griffin îi și uitase numele, așa că îl căută în agendă. Doug Krieger. Doug Krieger, fără să-l salute măcar, plonjase în scenariu, mizînd pe efectul surpriză care se topise în ritmul a sute de tobosari din Ghana. Zugrăvise o poveste idioată de aventuri în Africa. Nimeni n-ar fi făcut film după așa ceva.

Griffin citi numele altor scenariști. Jan nu le acorda niciodată mai mult de o jumătate de oră. El nu avea nevoie de mai mult de cincisprezece minute. Unii încercau să-și concentreze ideile în douăzeci și cinci de cuvinte, așa cum învățaseră la cursurile de scenariști predate de vreun individ care făcea știință din metodele vechi. Acolo discu-

tau despre „arcul scenariului". Foloseau cuvinte scurte, codificate cum ar fi „paradigmă" și „șocul din primul act". Erau foarte exacți. „În minutul douăzeci și trei ea descoperă..." Ce descoperă ea ? Că filmul ăsta nu se va turna niciodată. Vor discuta despre „regulile genului". Vor umple ecranul de nume celebre : Jeff Bridges și Meryl Streep sînt prizonieri într-un depozit bancar. Scenariul combinat : *Fără ieșire* se împletește cu *Lama dințată* și cu o secvență din *Căutătorii*.

Unii încercau să flecărească preț de zece minute înainte de a-și începe povestea, urmărind să se împrietenească cu el. Vorbeau despre politică sau încercau să-i țină o scurtă prelegere despre artă. Unora le era frică, li se usca gura în mijlocul discuției, le observa sclipirea de teama din ochi de cîte ori îi citeau plictiseala de pe chip. Alții intrau în vorbă cu Jan ca niște veri care nu s-au văzut de mult, apoi dădeau buzna în biroul lui. Cîțiva, mai vicleni, se instalau pe canapea de parcă era a lor, priveau țintă în tavan și își debitau povestea cu glas monoton. Ce urmăreau ? Se opreau o clipă înainte de momentul culminant, cînd se așteptau ca Griffin să țîșnească și să se repeadă la birou și stilou, în căutarea carnetului de cecuri care să le deschidă calea spre o carieră legendară, spre începutul vieții adevărate, al vieții pline de promisiuni pe care o ascundeau în ființa lor, săpată în codul genetic, viața armoniei perfecte, unde chiar și perioadele cele mai grele aveau ceva eroic, unde tragedia lua locul confuziei, iar extazul înlocuia fericirea. Într-adevăr, Griffin Mill putea face toate astea, îi putea face Zei, le putea oferi totul, le putea oferi Crăciunul la Aspen cu Jack Nicholson.

Unii lucrau în grup, ca hoții sau detectivii, completîndu-și reciproc frazele, contrazicîndu-se conform unui scenariu prealabil, sau, uneori, înfuriindu-se de moarte cînd unul dintre ei rasolea acea parte fantastică a incredibilului scenariu ce avea să-i facă pe toți niște oameni bogați. Cîte unii vorbeau chiar de bani, apreciind cît de mult va încasa filmul în prima săptămînă dacă Harri-

son Ford ar interpreta rolul principal și cît ar pierde dacă ar turna filmul cu altcineva.

Veneau cu idei mari, revoltă, răzbunare, onoare. Creau atmosferă. E un fel de stare de spirit, cînd vezi totul în roșu, un soi de viitor măreț, e distractiv. Fiecare idee suferă un milion de modificări spre a elimina diferența dintre filmul visat de scenarist, care era mereu adevăratul film nemuritor, și versiunea dată de studio acestui vis, pentru producerea căruia scenaristul trebuia să se umilească povestindu-și scenariul. Scriitorii cîntăreau toate acestea înaintea audienței de treizeci de minute cu Griffin Mill, acea șansă unică în viață de a-și dovedi geniul autentic și aproape întotdeauna neînțeles în fața cuiva care știa ce dorea să vadă America.

El nu spunea niciodată nu.

După ce-și terminau micile lor discursuri, așteptau răspunsul. Dacă le-ar fi spus nu, era posibil să-l provoace întrebîndu-l de ce, iar apoi i-ar fi vîndut aceeași marfă, ceea ce ar fi fost inutil. Uneori le punea cîteva întrebări despre decoruri sau obiecte, moderat, în legătură cu vreo trăsătură de caracter antipatică a personajului principal, dar întotdeauna îi lăsa să plece cu gîndul că, deși șansele erau mici, da, da, da, exista o șansă. Uneori, cînd îi conducea la ușă, le arăta fotografiile atîrnate pe coridor. Erau mici imagini publicitare, acoperite cu geam, fără ramă, reprezentînd scene celebre din filmele care consacraseră studioul. Voia ca scenariștii să priceapă că ușa lui rămînea deschisă mereu, dar ei trebuiau să-i aducă un scenariu cu o intrigă atît de profundă, încît viitorul să-i poată face imaginile sacre. Sărutări în timp ce orașul arde. Marinari din submarine adunîndu-se disperați în jurul periscopului. Cavaleria părăsind fortul. Vinovații puși față în față. Apariția navei spațiale. Amanți împăcîndu-se. Bărbați nostimi (nervoși, inocenți), ocupînd poziții înalte. Monștri. Femei

țipînd. Comicul lipsei de educație. Piloți făcînd curte fetei comandantului. Acestea erau simbolurile spiritului filmului, simboluri ale dragostei, sîngelui și acțiunii.

Griffin se aștepta ca scenariștii să înțeleagă după cîteva zile din tăcerea lui că dăduseră greș.

Acum se întreba dacă nu cumva faptul că folosea timpul în favoarea unei dezamăgiri atît de puternice nu era un păcat.

Ce se întîmpla după ce scenariștii se despărțeau de el ? Dacă întîlnirea le fusese favorabilă, se gîndeau oare că viața lor se va schimba, că viața de-abia începuse ? Cît se amăgeau înainte ca piaza rea să-i bată pe umăr și să-i anunțe. „Nu. Încă nu. Nu tu. Nu acum." Ce se întîmpla cu ei cînd se trezeau singuri și umiliți în bătaia soarelui plictisitor și ostil al vieții lor obișnuite, pîrjoliți de ciudă și frustrare ?

Risipindu-le zadarnic timpul, nu și-l risipea oare și pe al său ? Nu exista cumva, undeva în mintea lui, un omuleț ciudat care țintuia cu piuneze colorate cartonașe pe un panou, de fiecare dată cînd făcea cîte-o promisiune, și oare nu plîngea acest omuleț pentru toate piunezele cumpărate, aranjate și irosite, fiindcă panoul era plin de piuneze și lui nu i se spusese niciodată ce să facă cu ele ? Se rătăcise între promisiuni.

Dar toate întîlnirile astea ? se întrebă Griffin. Răsfoi paginile calendarului. Atît de multe întîlniri. Spusese vreodată da ? Fuseseră cîteva întîlniri care conduseseră la contracte, fuseseră cîteva contracte care conduseseră la filme, dar numai cînd scenariștii veniseră cu producători sau cînd scenariștii se bucuraseră de reputație, cînd se aflaseră pe listă sau cînd vînduseră sau făcuseră așa ceva. Scriitorul care-i trimitea ilustrate nu se afla pe nici o listă. Griffin presupuse că scrisese un scenariu bun, ceva care atrăsese atenția unui impresar bun, și impresarul sunase

cîțiva producători, care se întîlniseră cu Scriitorul. Rîndul din scrisoare în care impresarul susținea că era un semn bun îi demonstra lui Griffin că acesta nu-l cunoștea prea bine. Putea face o listă a celor mai buni scenariști și a agenților care-i trimiseseră pe cei mai puțin cunoscuți, dar pentru asta trebuia să ceară ajutorul lui Jan. Nici nu se punea problema.

Capitolul 2

Griffin îi ceru lui Jan să-i facă legătura cu Mary Netter. După o clipă, îl anunța că Mary era într-o ședință. Griffin spuse că era ceva important, Jan îl rugă să aștepte și, după cîteva secunde, Mary răspunse.

— Ce s-a întîmplat ? Sînt într-o ședință.

— Am o întrebare. Cît timp trebuie să aștepți ca să fi așteptat destul ?

— E o chestie de intrigă ?

— Da.

— Ce așteptăm ?

— E o problemă de etichetă, o scrisoare de mulțumire. Cît timp aștepți una de-asta ?

— Ea trimite un cadou, nu primește scrisoarea de mulțumire și dă în clocot ?

— El. Și se enervează suficient de tare ca să sară la bătaie.

— Un bărbat se înfurie atît de tare ? E vorba de-o comedie, nu ?

— E o idee de moment.

— Dacă nu e o comedie, un bărbat n-ar trebui să se enerveze așa. Tu vorbești de indignare, ceea ce nu merge la eroii de film. A cui e ideea asta ?

— Fă abstracție de film pentru moment. Cît timp ai aștepta tu pînă ai considera că ai așteptat destul ?

— Cînd dau un cadou cuiva, iar cadoul și persoana reprezintă pentru mine ceva deosebit, devin teribil de nerăbdătoare, imaginîndu-mi persoana deschizînd pachetul. Dacă e pentru o fată, mă gîndesc că păstrează panglica, fiindcă eu una o păstrez. Așa că, dacă trimiți cadoul prin poștă sau chiar dacă îl livrează magazinul, cît durează ? Trei zile, loco, o săptămînă la New York ? Dacă ai trimis ceva drăguț și nu primești răspuns în două săptămîni, ai dreptul să te înfurii — dacă l-au primit, bineînțeles, sau dacă nu i-a călcat un camion. Tu îți imaginezi că prietenului îi place cadoul, dar el nu-ți răspunde. Poate nu-i place. Și nu știe cum s-o spună. E posibil ?

— Foarte posibil.

— Atunci gîndește-te că nu-i place, ceea ce e la fel de rău. Așa începi să-l dușmănești și-ți dorești să nu-i fi trimis cadoul. Poate e prea extravagant, iar persoana nu știe ce să spună, poate tu ai supraestimat prietenia, iar ea nu există decît în mintea ta. Ai trimis ceva de valoare, iar persoana care l-a primit nu te simpatiza înainte, iar acum e puțin speriată fiindcă numai un nebun poate fi atît de generos față de o cunoștință oarecare. Oricum, dacă persoana care a trimis cadoul este de bună credință, atunci se înfurie după două săptămîni. Dacă termenul se prelungește după patru, cinci săptămîni, va fi capabilă să ucidă.

— Cine-a pomenit de omor ?

— E mai amuzant dacă vrea să ucidă. E o comedie, nu ?

— Să-mi spui cînd o s-o citești, după ce va fi gata.

Își spuseră la revedere. Griffin își zise că ea probabil mințise că era într-o ședință, fiindcă vorbise atît de mult fără să se scuze față de cei aflați în încăpere. Poate le făcuse semn cu mîna, ca un arbitru, sugerînd o pauză, sau poate continuase, pur și simplu, să vorbească în timp ce cineva aștepta prostește încercînd să-și revadă agenda sau să răsfoiască o revistă de pe măsuță. Poate se simțea flatată că o sunase și nu voia să piardă ocazie, așa încît își

ignora musafirul din cauza unei probleme de viață și de moarte, în care nici ea și nici cel aflat în birou nu contau prea mult. În acest caz, dacă pierdea întîlnirea din cauza lui, însemna că el nu-și pierduse încă puterea la studio, și atunci Larry Levy va trebui să lupte cu partizanii lui Griffin.

Griffin dădu paginile calendarului cu șase săptămîni în urmă. Își dori să fi întrebat cîtă vreme poate cineva să poarte pică pînă să uite. Un an ? Șase luni ? Cîtă speranță îi dăduse el Scriitorului ? Dacă ideea expusă de Scriitor fusese o comedie, iar Scriitorul îl făcuse să rîdă de cîteva ori, sau dacă Scriitorul descrisese o scenă ce-i amintea lui Griffin de propria copilărie, iar el îi confirmase acest lucru ? În ambele cazuri, Scriitorul se întorsese acasă, telefonase impresarului, zugrăvindu-i întrevederea ca pe ocazia vieții lui, fiindcă îl făcuse pe Griffin Mill să rîdă sau să plîngă. Era posibil să fi fost atît de încîntat, încît își sunase impresarul de la un telefon public, apoi, în drum spre casă, se oprise la un magazin de mașini și se interesase de prețul unei limuzine decapotabile. Poate că-și invitase cîțiva prieteni la cină, într-atît era de sigur de reușită, comportîndu-se cu inocenta generozitate a celui care are întotdeauna portofelul plin cu hîrtii de douăzeci de dolari.

Dacă întrevederea avusese loc la începutul săptămînii, Scriitorul așteptase probabil un semn de viață de la Griffin pînă în weekend, dar impresarul îl sfătuise să lase să treacă o săptămînă pentru a-i da posibilitatea lui Griffin să discute subiectul cu Levison. Cînd realizase oare Scriitorul vestea cea proastă ? Luni după-amiaza ? Stătuse lîngă telefon ? Verificase și reverificase mesajele robotului telefonic ? Își plictisise oare impresarul, sau pe secretara acestuia, sunînd înainte de prînz și imediat după prînz, ca să afle dacă Griffin începuse formalitățile de încheiere a contractului ? Apoi sosise luni seara și nici o veste. Și marți. Marți — speranțe reînnoite. Fericirea de

marți, încrederea de marți. Și nici un telefon de la Griffin. Și pînă în weekend ? Impresarul îl îndemnase să privească adevărul în față. Oare scriitorul se certase după aceea cu impresarul ? Îi spusese impresarul că vorbise cu Grifffin, iar Griffin abandonase proiectul ? Foarte probabil. Impresarul știa că nu-i bine să-l sune. Sau îl căutase, nu-l găsise, iar Griffin nu-i telefonase, și el renunțase, ca să nu se pună într-o lumină proastă. Și cît durase pînă ce Scriitorul simțise nevoia să ucidă ?

Griffin era speriat. Nu era o situație ipotetică. Nu era o glumă. Îl credea pe Scriitor. Era convins că Scriitorul voia să-l omoare. Totul se lega.

Sună telefonul.

— Witcover, spuse Jan.

Un producător. Griffin ridică receptorul și, imediat, Witcover se porni să țipe la el în legătură cu cît cerea studioul pentru taxa de difuzare în străinătate a unui film pe care îl făcuse înainte cu trei ani.

— Nu e filmul meu, rosti Griffin. Cine-a fost administratorul ?

— Susan Alper, care e acum la MGM*, Griffin.

— Eu nu mă ocup de difuzare. De ce mă suni pe mine ?

— Din cîte știam, ești prietenul meu.

— Atunci de ce țipi la mine ?

— Așa fac eu afaceri.

— E vorba de altceva, nu-i așa ? Îmi ascunzi ceva, o simt din vocea ta.

— O.K. Fiindcă tu ești un împuțit de director, Griffin, un birocrat, și nu faci filme, nu ești un *showman*. Eu am turnat cinci filme. Ți s-a întîmplat vreodată să citești un articol în ziar, și apoi să găsești un scenarist cu care să lucrezi la scenariu ? Adică să parcurgi tot drumul, începînd cu decorurile, să găsești apoi un regizor, apoi o vedetă, să

* Studiourile Metro Goldwin Mayer (n. tr.).

faci filmul, să pleci pentru avanpremieră în împuțitul de Denver, Colorado, unde să-ți vezi filmul, cu numele tău pe ecran ? Ți s-a întîmplat, idiotule ? E de ajuns o știre de trei rînduri în ziar și după doi ani aduci acasă trei milioane de dolari, fără impozite. O idee de trei rînduri pe care o faci apoi celebră prin cablu și casete. Ai făcut vreodată asta ? E ușor să cumperi, Griffin. De ce nu treci de partea cealaltă și să încerci să vinzi ceva ?

— Sînt într-o ședință. De ce-mi spui mie toate astea ?

— Pentru că sînt bogat și pentru că nu-mi pasă. Pentru că mi-ai spus că-ți place bîrfa, dar n-ai mișcat un deget pentru filmul ăsta și de aceea, știi ceva, l-am turnat cu Susan Alper. Așa că du-te-n mă-ta ! Asta e ! Ești terminat, Griffin.

Apoi Griffin se trezi ținînd receptorul în mînă fără nici un rost, fiindcă la celălalt capăt nu mai era nimeni.

Va avea nevoie de-o listă completă a celor cu care se întîlnise în ultimul an, va avea nevoie de numerele lor de telefon. Totul se afla în biroul lui Jan ; ea avea toate numerele pentru cazul în care întîlnirile s-ar fi contramandat. I le putea cere, dar nu avea nici un motiv. Cele de anul ăsta se aflau pe biroul ei, dar dacă o punea să-i caute vreun sinopsis mai vechi, în arhiva de la un alt etaj, era posibil ca cineva să-l surprindă cotrobăind. Trebuia să aștepte pînă seara. Lucra deseori pînă la opt sau nouă. Era ușor să găsească programările.

Agenda lui îl anunța că trebuia să cineze cu Bonnie Sherow. Răsfoi paginile în urmă ; numele ei apărea cel puțin o dată la două săptămîni. Era vicepreședinte de producție la Paramount. Imediat după ce se cunoscuseră, Griffin o dusese trei zile în Mexic, la Cabo San Lucas, unde discutaseră posibilitatea de-a se muta împreună. Cînd se hotărîseră totuși să n-o facă, cedînd convenienței lor, Griffin văzuse o clipă, prin prisma resemnării, că fuseseră îndrăgostiți unul de altul. Dar era prea tîrziu. O vreme, el crezuse că ea se îndrăgostise de altcineva sau

încerca, dar chiar dacă așa ar fi stat lucrurile, totul se terminase. Fusese o bănuială. Ea nu-i vorbise de altcineva. El credea că se întîlnește cu un bărbat căsătorit, de la slujbă.

Îi telefonă.

— Trebuie să contramandăm întîlnirea din seara asta.

— Îmi pare rău.

— Eu sînt cel care ar trebui să se scuze. Oricum, urmează Motion Picture Home, așa că o să ne întîlnim atunci.

Griffin o spuse fără convingere. Fixaseră întîlnirea cu luni în urmă. Oare ei mai păsa ?

— Acum am o întrevedere. Sună-mă mîine.

Lui Griffin îi veni să coboare să caute o încăpere în care avea loc o ședință și să le spună celor aflați acolo despre ilustratele alea înfricoșătoare. L-ar fi consolat oare, sau ar fi rîs de el ? Imboldul de a-și împărtăși groaza îl făcu să roșească de rușine ; s-ar fi simțit ca un elev care-i spune învățătoarei „Mami".

Îi ceru lui Jan să-l sune pe Larry Levy, care răspunse imediat :

— Felicitări, spuse Griffin. Tocmai am aflat vestea cea mare.

— Sînt nerăbdător să ne apucăm de treabă, pe cuvîntul meu. O să ne distrăm, o să facem niște filme grozave și-o să cîștigăm bani mulți.

— Ar trebui să luăm prînzul împreună.

— Mîine. O să-mi contramandez treaba, dacă ți-o amîni și tu.

Era de la sine înțeles că amîndoi aveau întîlniri pentru prînzul de-a doua zi.

— S-a făcut, zise Griffin. Pe Clint Eastwood îl pot vedea oricînd.

Mica glumă a lui Griffin îl costă prima rundă. Amîndoi știau că n-ar fi contramandat o întîlnire cu Clint Eastwood. Amîndoi știau că n-ar fi luat prînzul cu Clint Eastwood, fără să fie și Levison de față.

Jan bîzîi la interfon ; de data asta era Sandra Kinroy, o agentă care voia să fixeze o întrevedere cu un client nou.

— I s-a ecranizat vreun scenariu ? întrebă Griffin.

Kinroy oftă :

— Citește scenariul, Griffin.

— Crezi că eu aș face un asemenea film ?

— Eu aș vrea să-l văd.

— Atunci sînt sigur că n-aș vrea să-l fac.

— Am auzit de numirea lui Larry Levy.

— Și te întrebi dacă mai este cazul să te obosești să fixezi întîlnirile cu mine, nu-i așa ?

— Nu vrei să citești scenariul ? E adorabil și el e un om adorabil și mi-ai face o uriașă favoare dacă l-ai citi personal. Nu aștepta părerea redactorilor.

— De ce ? A mai fost citit și la alte studiouri și nu a plăcut ?

— Dă-i o șansă, Griffin, de dragul meu.

Ea nu însemna nimic pentru el, nu avea nici un drept să-l oblige, i-ar fi putut-o spune, dar n-avea nici un avantaj dacă se certa cu ea.

— Trimite-l.

Ea îi mulțumi. Știa, bineînțeles, că el o să-l dea la citit mai întîi. Fiecare studio trimitea scenariile primite unor referenți, care le puricau, le făceau rezumatul și fie le recomandau, fie le aruncau la gunoi. Majoritatea ajungeau la gunoi. Griffin începuse ca referent de scenarii. Dacă scenariul promitea, Griffin îl lua acasă peste weekend și începea să-l citească. Poate chiar îl termina.

După ce închise, Griffin întrevăzu sfîrșitul stării de panică.

Închise pleoapele și se concentră, pentru a cîta oară, asupra Scriitorului. Simțea nevoia să vorbească cu glas tare, dar se temu să nu-l audă cineva. Șopti :

— O să aleg un alt scenarist, la întîmplare, o să-l caut și o să-mi cer scuze. Dacă îmi acceptă scuzele, atunci așa trebuie să faci și tu. Mai mult, o să citesc scenariul pe care

mi-l trimite Sandra, o să-l primesc pe scenarist și, dacă are vreo idee bună, o s-o iau în serios și, fie ce-o fi, o să-i răspund.

Acum avea un plan. În următoarea oră și jumătate va citi rapoarte de buget și rezumatele scenariilor. Era fericit cînd își făcea munca. După ce Jan își luă rămas bun, el așteptă suficient timp ca ea să se poată întoarce în cazul că și-ar fi uitat ceva, deși nimic din biroul ei nu părea că i-ar putea trebui peste noapte. Apoi închise ușa ce dădea spre culoar.

Calendarul anului trecut era în sertar. Îl luă cu el în birou și îl puse lîngă cel de anul ăsta. Atîtea întîlniri, atîtea nume. Griffin invidia persoana care fusese atît de ocupată. Unele nume se repetau de trei-patru ori, apoi dispăreau; altele apăreau în fiecare zi, o săptămînă la rînd, altele o singură dată, unele o dată pe săptămînă, tot anul. Producători. Regizori. Griffin începu să facă o listă cu cei care apăreau o singură dată, fiindcă ei erau cei care încercaseră și dăduseră greș. Închise carnetul. Nu voia să sune vreo persoană pe care nu o văzuse de zece luni. Ar fi fost de-a dreptul ciudat.

Să aleagă un nume la întîmplare ? Să le scrie pe cîte un bilețel și să extragă unul ? Se întoarse la luna septembrie, cînd temperatura urcase pînă la peste 38 de grade timp de două săptămîni, iar Scriitorul interpretase poate relaxarea din biroul lui Griffin ca pe un semn că îi cîștigase simpatia, în loc să recunoască faptul că aparatul de aer condiționat îl făcuse să se simtă atît de bine. Un moment îl trecuseră sudorile în parcare și, cîteva minute mai tîrziu, se răcorea în biroul lui Griffin, întrebîndu-se de ce-și făcuse atîtea griji. Pe data de douăzeci și unu, Griffin primise doi scenariști, Andrea Chalfin, la zece dimineața, și David Kahane, la trei și jumătate. Andrea Chalfin regiza acum un film în Colorado. Era prea ocupat ca să trimită ilustrate.

„Minunat, își zise Griffin. Nu-mi amintesc numele lui Kahane, nici măcar fața sau ideea". Formă numărul lui Kahane. Va fi ușor. Îi răspunse o femeie.

— David e acasă ?

— Nu.

— Oh !

Lui Griffin nu-i trecu altceva prin cap.

— Sînt Griffin Mill.

— Acum e rîndul meu să spun „Oh".

Deci ea știa cine e.

— I-am promis lui David că o să-l sun.

— N-am știut că a fost la dumneavoastră.

— Ei, a trecut ceva timp.

— Întotdeauna lucrați pînă la șapte și jumătate ?

— Cîteodată și pînă la zece. David cît de tîrziu lucrează ?

— Nu cred că ar trebui să divulg secrete de serviciu. M-ar strînge de gît dacă aș spune.

— E genul violent ?

— Ca toți scenariștii, se îmbată înainte de cină și sparge sticlele goale de vodcă în capul meu.

— Dumneavoastră cine sînteți ?

— June Mercator.

— Cu ce vă ocupați ?

— Sînt bonă la scenariști. Nu. Eu nu lucrez în branșă. Sînt director artistic la Wells Fargo.

— Tot un fel de spectacol.

— Numiți spectacol montajul unor broșuri despre dobînzi ?

— Trebuie să faci publicul fericit.

— Trebuie să le atrag atenția. Și majoritatea lucrurilor pe care le fac sînt văzute de oameni care sînt deja clienți. Nu fac publicitate.

— Deci David s-a dus la film în seara asta ?

— Locuim în Los Angeles. Dacă nu-ți place rock-ul, ce altceva ai de făcut ?

— Mergeți des la cinema ?

— Obișnuiam să merg des, cu David. Am renunțat.

— De ce ?

— Toate se termină la fel. E vorba ori de-o urmărire, ori de-o întrecere ori de-o răzbunare.

— Și dacă e vorba de dragoste ?

— Cineva trebuie să sufere.

— Dar comediile ?

— Doar dacă sînt cu adevărat idioate.

— La ce film s-a dus David ?

— *Hoții de biciclete.*

— Dumneavoastră de ce nu v-ați dus ?

— L-am văzut.

— E bun ?

— Nu l-ați văzut ? Să vă fie rușine.

Apoi el nu mai spuse nimic, iar în tăcerea ce urmă și-o imagină dorind ca el să spună mai multe, de ce sunase, ce voia, să-i pună mai multe întrebări despre ea, dîndu-l uitării pe David. Tăceau la telefon de prea multă vreme, așa că închiseră amîndoi.

Griffin găsi pagina cu filme din ziar și căută *Hoții de biciclete*. Rula la un singur cinematograf, Rialto, în Pasadena.

Dacă Kahane nu era acolo, dacă știa filmul pe dinafară și o mințea pe June, folosindu-l ca alibi, în vreme ce el era în pat cu altcineva ? June era oare suspicioasă ? Griffin își aminti că sesizase o undă de neîncredere în vocea ei, după ce el i se prezentase. Efectul gloriei sale nu înceta să-l impresioneze.

Era trecut de șapte, iar filmul începuse. Nu i-ar lua prea mult să ajungă cu mașina în Pasadena.

Nimeni nu știa unde merge. Nu-l urmărea nimeni. Își dădu seama că nici măcar nu era nevoie să-l găsească pe David Kahane. Putea merge oriunde dorea. Hotărîndu-se să-l caute pe David, se simți mai aproape de Scriitorul

ilustratelor. Și pînă acum nu putea spune că nu Kahane era Scriitorul.

Pe Autostrada Pasadena, Griffin își imagina întîlnirea cu David Kahane. Îi va întinde mîna, vor schimba păreri în legătură cu filmul, apoi Griffin va spune „Apropo, regret sincer că nu te-am căutat. Ideea scenariului a fost bună, dar mi-e teamă că Levison e puțin mai conservator decît ar trebui. Ai avut mai mult noroc la alt studio ?" Va întreba dacă David avea alte idei sau alt scenariu la care lucra. Îi putea invita pe David și pe June la o petrecere, un picnic de după-amiază, unde puteau cunoaște alți oameni din conducere și producători. Dacă David era invitatul lui, știa că toată lumea de la petrecere va presupune că el merita să se afle acolo pentru că scrisese ceva foarte important, de vreme ce nu avea nimic filmat. Urma să fie invitat la ședințe. Poate i se oferea chiar un angajament, sau i se trimitea un scenariu ce avea nevoie de modificări, sau primea în avans un exemplar dintr-o carte, trimisă prin curier, pentru prelectură și explicații. Asta îl va scuti de chinul de a-și epuiza imaginația, zăpăcit de prea multe întîlniri confuze.

Griffin spera ca David Kahane să aibă simțul banilor, fiindcă era pe cale să cîștige o grămadă. Griffin va anunța în lumea lui : „Tipul ăsta-i bun." Îl îngrijora începutul discuției cu Kahane. Îl va întreba dacă locuiește în Pasadena, întrebare suficient de tîmpită ca să-l facă pe Griffin să pară inocent și cumsecade. Știa bine unde locuia David, pentru că avea număr de telefon de Hollywood.

Parcă pe șosea, puțin mai departe de cinematograf. Filmul urma să se termine în douăzeci de minute ; putea să rămînă în fața cinematografului și să-l agațe pe David Kahane la ieșire, economisind cîțiva dolari. Îl simți pe Scriitor privindu-l peste umăr, sau peste umărul propriei conștiințe, chicotind : „Nu trișa. Îmi ești dator, indiferent cît te costă."

În timp ce-și plătea biletul, ar fi vrut să-i spună tipului din cabină că era prima oară după mulți ani cînd cheltuia bani să vadă un film. Probabil după doi ani, cînd așteptase avionul la Denver și trebuise să-și omoare timpul o după-amiază întreagă. Acest impuls de a-i spune, unui străin, o anecdotă atît de tîmpită îl stînjeni atît de mult, încît intră direct în cinematograf, căutînd standul cu răcoritoare, deși avea chef de floricele. Îi era foame. Se așeză în mijlocul ultimului rînd, între cele două uși. Spera să nu fi nimerit unul dintre acele cinematografe în care nu se aprind luminile între filme, fiindcă David Kahane, dacă se afla în fața lui, putea foarte bine să iasă printr-una din ușile de lîngă ecran, iar Griffin să-i piardă urma.

Capitolul 3

Roma. Anii '50. Griffin urmărea pe ecran un tată cu fiul său căutînd bicicleta pierdută. Știind titlul, era limpede că cineva o furase, că bietul om avea nevoie de ea și că el și fiul lui se aflau acum, din moment ce filmul era pe sfîrșite, aproape de-a găsi bicicleta și persoana care-o furase. „E un titlu bun", se gîndi Griffin. Îi plăceau filmele în care scenariul și titlul erau același lucru. Tatăl acuza un bărbat că el este hoțul. Griffin presupuse că tatăl îl urmărise și că individul era cu adevărat hoțul. Aici se ascunde pericolul, își zise: Toată lumea din cartier îi lua apărarea hoțului. Erau oameni sărmani, probabil un cartier de hoți. Dar, firește, acesta trebuia să fie hoțul; era prea tîrziu în economia filmului ca să-l confunde. Asta se face în actul doi, cînd urmărești o pistă greșită. Vecinii, hoțul, pînă și mama hoțului îl sileau pe tată să bată în retragere, după ce fiul său plecase după un polițist. Polițistul sosește la fața locului, dar nu-l arestează pe hoț. Din lipsă de probe. Tatăl merge cu mama hoțului să cerceteze apartamentul. Rostul scenei este să arate că toată lumea este sărmană, că *toată lumea duce o existență mizeră. Tatăl și fiul se aventurează* în vecinătate, se rătăcesc și ajung în preajma unui stadion. Înăuntru se joacă ceva — fotbal, probabil. Afară sînt parcate sute de biciclete, iar tatăl zărește o bicicletă, singură pe o stradă pustie. Tatăl nu e prea ager, așa că e

urmărit și prins. Tatăl și fiul sînt lăsați să plece de proprietarul bicicletei, care nu vrea să-i dea în judecată, fiindcă observă din derularea evenimentelor că tatăl e disperat. Tatăl și fiul merg pe jos și plîng.

Griffin fu șocat cînd pe ecran apăru „SFÎRȘIT". Nu și-au găsit bicicleta. Nu și-o vor găsi niciodată. Sfîrșitul era trist. Inutil de trist chiar, fiindcă tatăl suferise destul; văzînd apartamentul hoțului de biciclete, atinsese punctul la care ar fi putut să ierte și, în schimb, el fusese cel iertat. Tatăl era hoțul de biciclete. Avea vreo continuare ?

Se aprinseseră luminile. Griffin se întrebă cum va reuși să recunoască pe cineva care-l plictisise preț de douăzeci de minute, cu cinci luni înainte. Era prea tîrziu să se roage pentru un semn. Urmări ambele șiruri. O femeie trecu pe lîngă el, privindu-l de parcă l-ar fi cunoscut sau ar fi știut cine este. Și ea îi părea vag familiară, apoi își aminti. Îl prezentase unei clase de producție de la Institutul American de Film. Era cu o prietenă, iar el o observă înclinîndu-se și șoptindu-i ceva la ureche. Apoi i-l arătă pe Griffin cu o scurtă mișcare a capului. Dispărură în hol. Prietena se întoarse pînă la jumătatea drumului, privind spre cabina de proiecție, prefăcîndu-se că e în căutarea cuiva, cînd de fapt nu dorea decît să-l privească pe Griffin. După ce-l văzu, ieși din nou. În spatele ei se afla David Kahane.

Griffin presupuse că Kahane era atît de furios, fiindcă era pornit împotriva Hollywood-ului. Griffin rămase pe fotoliul său privind sala, ca și cînd ar fi studiat vechile ornamente. Kahane avea în jur de treizeci de ani, o figură dură, colțuroasă, păr des, pe care Griffin le asocia cu absolvenți de școală. Poate doar din cauza ochelarilor cu rame metalice subțiri și cămașa în carouri. Griffin era pregătit să pară surprins și bucuros cînd Kahane îl va observa. Scenaristul dispăru din raza lui vizuală și ieși din hol. Griffin își compusese deja figura ca să rostească „Salut" sau „Hei, ce mai faci ?", iar acum nu mai exista ni-

meni care să primească această expresie, care se risipi din cauza contactului ratat. Se gîndi să renunțe la întreaga idee. În plus, voia ceva de mîncare.

În hol, Kahane intră în closet. Griffin știa că ar fi fost ridicol să se întîlnească acolo. Nimeni nu-și strîngea mîna în closet. Griffin se sprijini de peretele aflat vizavi de ușă și așteptă.

Kahane ieși, zvîntîndu-și degetele pe blugi. Îl văzu pe Griffin gata să-l salute și îl ignoră. Ajunse în stradă. Griffin îl urmă, strigîndu-i cînd se afla pe trotuar.

— David ? David Kahane ?

Se strădui să sune cît mai surprins. Kahane se întoarse. Griffin îi întinse mîna și se recomandă.

— Care-i problema, rosti Kahane, n-ai putut să-ți faci rost de-o copie a filmului ?

Era neplăcut, dar îi spusese totul zîmbind.

— N-aveam astîmpăr. Pur și simplu am vrut să intru într-un cinematograf obișnuit. Ca și tine.

— Cred că nu te gîndești să mai faci o versiune americană la *Hoțul de biciclete*, nu-i așa ?

— Vrei s-o scrii tu ?

— I-ai face, cu siguranță, un *happy-end*.

— Ascultă, am impresia că nu ți-am dat un răspuns în legătură cu ideea ta de scenariu. Îmi pare rău.

Griffin se strădui că pară cît mai nepăsător.

— Am priceput asta încă din timpul întîlnirii. Oricum, am renunțat la idee. Ai avut dreptate. Ar fi ieșit un scenariu bun și, cu un regizor potrivit, chiar un film bun, dar n-am fi făcut prea mulți bani.

Griffin căuta o dovadă că Kahane ar fi autorul ilustratelor. Simțea că l-ar recunoaște pe Scriitor dacă se întîmpla să-l întîlnească. Oare Scriitorul s-ar fi stăpînit la fel de bine precum Kahane ? Dacă Kahane era Scriitorul, n-ar fi trebuit să tremure ? Griffin puse întrebarea lui de rutină, care-i venea pe buze automat, ca și „Ce mai faci ?"

— La ce lucrezi acum ?

— La cîteva lucruri.

— Bănuiesc că te îndreptai spre casă...

— Auzi, ce-ai de gînd, domnule Mill ?

— Cinăm ?

— Am mîncat.

— Hai să-i dăm ocazia studioului să ne facă cinste cu o bere !

— Cîtă generozitate din partea lui.

Griffin observă că lui Kahane nu-i păsa de el, nu-i păsa că-și amintise de promisiunea călcată, nu-i păsa că Griffin îi arăta un strop de prietenie. Nu se comporta conform planuluii. Griffin voia ca tipul să-și schimbe părerea despre el, să-l placă și să capete încredere în el, dar știa că risca să-și trădeze lipsa de sinceritate. Trebuie să-i fi fost limpede lui Kahane că acest manager de studio, stînjenit, urmărea ceva. Făcură cîțiva pași în lungul străzii, în căutarea unui bar. Kahane îi arătă un bar japonez „Club Hama".

— Mergem acolo, zise.

Traversară. Barul era aglomerat. Erau cel puțin cincizeci de bărbați, majoritatea japonezi, îmbrăcați în costume. O japoneză era așezată în fața unui pian, înconjurată de bărbați. În timp ce cînta, un bărbat, care stătea la cîteva scaune depărtare, cînta și el la un microfon cu fir. Chelnerițele, țepene în rochiile lor mulate, serveau băuturi și făceau conversație cu clienții. Kahane părea relaxat.

— E exact ca în Tokyo, spuse.

Sosi chelnerița, iar Kahane îi vorbi în japoneză. Griffin se simți cuprins de un sentiment de inferioritate. Ura faptul că acest scenarist îi jucase festa. Se dădea mare. Se așezaseră într-un separeu. Chelnerița luă comanda. Kahane flecări îndelung cu ea, în japoneză. După ce ea plecă, Kahane îi spuse lui Griffin că femeia era din Kyoto și voia să se întoarcă acasă.

— Ai fost în Japonia ? îl întrebă Kahane.

— N-am fost. De ce mă întrebi ?

— Eu am stat acolo un an. Un schimb de elevi, cînd eram la liceu.

— Trebuie să fi fost amuzant.

— A fost. Mă gîndesc mereu la timpurile alea.

— Ai scris despre asta ?

— Ți-am spus că nu. Ai avut dreptate, ar fi ieșit un scenariu bun, dar cui i-ar fi păsat ?

Nu era de mirare că Kahane îl ura pe Griffin. Aversiunea îi era justificată. Tipul alesese o poveste inspirată din viața lui, iar Griffin o respinsese. Griffin voia să se justifice ; dacă scenariul era atît de bun, Kahane ar fi trebuit oricum să-l scrie.

Cînd chelnerița aduse băuturile, Griffin băgă mîna în buzunar căutînd portofelul, cu intenția să-i plătească bani gheață, nu cu carte de credit, pentru ca Kahane să nu creadă că era generos doar fiindcă erau banii studioului, dar femeia nu le ceru încă banii. Continuă să se scotocească, ascunzînd portofelul înapoi în buzunar, sperînd că Kahane nu-i observă gestul. Kahane își bău berea, cercetînd încăperea. Griffin n-ar fi putut spune dacă și Kahane știa că el uitase subiectul scenariului. Își zicea, oare, „De ce i-am permis acestui străin să-mi spună că nu merită să scriu despre cel mai bun moment al vieții mele ?“ Kahane se răsuci spre el.

— M-ai sunat acasă, la șapte. N-aveai cum să vezi tot filmul. Ai venit la cinema ca să mă cauți. Cînd am ajuns la cinema, am dat telefon acasă. Credeam că mi-am pierdut servieta, dar era în mașină. Am vrut s-o anunț pe prietena mea, ca să n-o mai caute. De ce-ai sunat ? Ce cauți aici ?

— Îmi cer iertare.

— Pentru ce ? Pentru toate porcăriile tale de filme ?

— Ți-am promis că o să iau legătura cu tine.

— Dacă i-aș crede pe toți tipii de la Hollywood care spun asta, aș fi nebun.

Se îndreptă către pianul barului și îi spuse ceva pianistei. Ea îi întinse microfonul. Bărbații aflați la bar îl aplau-

dară, iar el le vorbi în japoneză. Dădură mîna cu toții, apoi Kahane o salută, cu o înclinare a capului, pe pianista fericită, care considera că totul este minunat. Ea începu să interpreteze melodia din *Goldfinger*. Kahane cîntă în japoneză. Toți cei aflați în bar încetară să vorbească sau să bea și se întoarseră să-l privească. De cîteva ori pronunțase probabil cuvinte dificile, fiindcă unii băteau din palme sau rîdeau. Griffin se întrebă dacă Kahane se distra pe seama lui, dacă într-adevăr cînta despre el. Le spunea oare celor din încăpere să nu se holbeze la el, în timp ce melodia continua să-l batjocorească ? Kahane termină de cîntat. Încăperea explodă în aplauze, ovații, fluierături. Cît se înclină, o sumedenie de brațe îl chemau să se așeze la un pahar. Puse cinci dolari în tava aflată lîngă pianistă, care vru să-l refuze, dar el o convinse să-i păstreze. Se înclină în direcția lui Griffin, fără să-l privească în ochi și ieși. Dură un minut pînă ce asistența îl uită. Unul dintre bărbații de lîngă pian luă microfonul și începu să cînte *From Russia With Love*, dar toată lumea bombănea, așa că se opri. Pianista închise capacul pianului și plecă. Cineva porni o bandă înregistrată și acum atmosfera era încărcată de cu totul altă muzică.

Griffin și-l imagină pe Kahane povestindu-i lui June Mercator evenimentele serii. Probabil le va spune chiar și cîtorva prieteni. Cît de departe va merge vestea acestei prostii ? Se simți îngrozitor de trist, de parcă nu realizase nimic în viață, de parcă niciodată n-ar fi cîștigat vreun premiu. Se văzu nevoit să-și reamintească premiile cîștigate.

Griffin privi caricatura de pe șervețelul de cocteil. O femeie cu sîni enormi, în pat, alături de un omuleț plesuv. Părea dezamăgită. Șervețelul era ud. Griffin separă cuplul atît de nepotrivit, hîrtia umezită rupîndu-se fără să opună rezistență. Mai putea fi numită hîrtie ? Se mai putea transforma în celuloză ?

Lăsă banii pe masă și se îndreptă, în grabă, spre ușă. Ajuns afară, cîntări dezavantajele care-i puteau afecta reputația dacă acest Scriitor ar fi povestit ce se petrecuse. Cel mai bine era să nege. Să nege totul, chiar și convorbirea cu June Mercator. Oare pe lista telefoanelor de la birou va apărea și convorbirea lui ? De ce s-ar fi obosit cineva să meargă atît de departe ? „Liniștește-te, își spuse, asta e semn de paranoia și de prostie". Pe cine cunoștea Kahane ?

În timp ce traversa strada către scuarul unde-și parcase mașina, îl zări pe Kahane într-un bufet Burger King, aflat peste drum de cinematograf. Griffin se întoarse, pentru a-i da lui Kahane încă o șansă. Se simțea ca un pedagog de tabără, căutînd copilul căruia îi este dor de casă, care nu-și face patul dimineața, ale cărui lacrimi îi induc în eroare pe ceilalți copii, dar a cărui tristețe este acceptată de personal. Griffin habar n-avea ce-i va spune, dar acum nu mai conta. Situația era sub controlul lui. În plus, Kahane era ușor amețit. Prin vitrina de la Burger King, Griffin îl văzu pe Kahane cum înmoaie cartofi prăjiți într-o grămăjoară de ketchup. Bea cafea. „Gustare de student", gîndi Griffin.

Kahane ridică privirea și-l zări. Se sculă de la masă și ieși. Griffin îl urmă. Kahane traversă în direcția cinematografului și intră într-un pasaj, luînd-o în sensul arătat de un indicator pe care scria PARCARE GRATUITĂ. Griffin se văzu nevoit să alerge ca să țină pasul cu el. Îl strigă :

— David, stai !

Kahane se întoarse și-l aștepta.

— Ce vrei ?

— Cînți foarte bine,

— Grozav, studioul are licență de înregistrare, hai să scoatem un album.

— De ce ești atît de furios pe mine ?

— Nu sînt furios pe tine. Sînt un biet idiot, e bine ? E genul meu. Felul meu de-a fi.

— Probabil că par teribil de tîmpit. Adică, faptul că am venit pînă aici să-ți aduc un mesaj pe care l-ai primit deja.

— Asta te face aproape uman.

— De ce ești atît de ostil ?

— Dacă sînt, îmi pare rău.

— Mi-ai trimis vreodată o ilustrată ?

Trebuia să întrebe. Trebuia să afle.

— Ce fel de ilustrată ?

Kahane, care-și zdrăngănise cheile într-un gest de nerăbdare, le puse înapoi, în buzunar. Era curios.

— Nu mă ai la inimă, nu-i așa ?

— N-am sentimente prea bine conturate pentru tine, în nici un sens.

— Vreau adevărul, David.

— Ți-am spus adevărul. Ca să fiu sincer, nu-mi pasă de tine. Nu pierd prea mult timp gîndindu-mă la tine.

— Dar ești furios pe mine, fiindcă nu ți-am răspuns, nu-i așa ?

— Ți-am spus, nici nu mă așteptam la altceva.

— Așadar, ai o părere proastă despre mine.

— Vrei să-ți spun că te urăsc ?

— Bineînțeles că nu.

— Ba cred că vrei. Iar eu n-am venit aici, în seara asta, ca să te fac fericit.

Kahane scoase cheile din buzunar și le zăngăni scurt, de data asta pentru a anunța că audiența luase sfîrșit. Începu să se îndepărteze.

— Încă ceva, rosti Griffin, care rămase pe alee, în timp ce Kahane se strecura printre două mașini din parcare.

Kahane continua să meargă. Griffin îl urmă. Pentru Griffin era mai greu să se strecoare printre mașini și avea convingerea că Kahane era mai suplu. Griffin se străduia să se convingă că, pînă la urmă, Kahane era Scriitorul ilustratelor. Asta ar fi explicat purtarea lui dușmănoasă.

Griffin făcuse o alegere perfectă, în felul ei la fel de strălucită ca și opțiunea pentru un scenariu a cărui ecranizare avea să aducă un profit de o sută cincizeci de milioane de dolari. O sclipire genială îl făcuse să-și descopere torționarul secret. Kahane scria ilustratele, iar reacțiile sale în fața lui Griffin — răspunsurile dușmănoase la întrebările prietenoase, umilitoarea etalare de talent, indiferența — toate erau o dramatizare a comportamentului lui Griffin față de el. Griffin ar fi vrut să-i spună lui Kahane că acum erau chit și că nu mai era nevoie să joace acest rol de băiețel îmbufnat.

Kahane se opri în dreptul unui Saab negru, nou ; eticheta magazinului era încă lipită pe geam. Griffin se întrebă cum de reușise un scriitor obscur să cîștige banii pentru o asemenea mașină. Se aștepta la un Datsun vechi, la prima mînă, în nici un caz la așa ceva. Poate că era mașina lui June Mercator. Griffin îl ajunse din urmă.

— Mașină nou, remarcă Griffin.

— Te miră ? Te-ntrebi de unde am făcut rost de bani ?

— Cred că ești gata să le spui tuturor.

— Ce să le spun ? Ce se întîmplă, Griffin ? N-ai venit aici ca să-mi spui părerea despre scenariul meu, ai uitat despre ce e vorba imediat ce-am ieșit pe ușă. Ce se întîmplă ?

Griffin nu-i răspunse. Nu putea vorbi. Își tîrî piciorul, lateral, apoi îngenunche lîngă roata din spate. Se jucă cu capacul de plastic al ventilului și, încet, începu să-l deșurubeze. Cînd capacul îi alunecă în palmă, apăsă supapa cu vîrful unghiei de la degetul mare și se gîndi să-i spună lui Kahane adevărul.

— Ce faci acolo ? întrebă Kahane.

Cum ar fi primit Kahane explicația că el venise să îmbuneze pe cineva care-i trimitea ilustrate agresive și că simțise că simplul gest de a oferi o a doua șansă unei persoane pe care-o ignorase putea, într-un fel cosmic, să-l apropie de acel om jignit, acel Scriitor al îngrozitoarei co-

respondențe. Aerul care ieșea șuierînd din anvelopă mirosea a benzinărie și cauciuc. Griffin își ridică privirea către Kahane, care se uita în jos cu expresia nedumerită a cuiva care se chinuie să priceapă ce i se strigă într-o limbă pe care n-o înțelege. Kahane se aplecă să-l privească pe Griffin în față. Griffin ar fi vrut să zîmbească, să-i dea ocazia lui Kahane să sesizeze ironia momentului, acum cînd deveniseră egali.

— Griffin, ce se întîmplă ?

— Îmi pare rău, zise Griffin. Aș vrea să-ți pot explica.

Griffin îl îmbrînci, doborîndu-l la pămînt pe Kahane, aflat într-un echilibru instabil. Kahane încercă să se apuce de ceva de pe mașină, dar clanțele portierelor erau încastrate și nu exista nimic de care să se poată agăța. Căzu pe spate, cu mîinile în lături, iar Griffin se ridică în picioare și se urcă cu genunchii pe pieptul lui Kahane, ca un luptător în spectacolele televizate, iar Kahane horcăia și înjura. Griffin simți forța mamei legendare care-și salvează copilul de sub carcasa mașinii, întreaga putere a universului era în mîinile lui. Stătu pe pieptul lui Kahane, cu mîinile încleștate pe gîtul lui, și văzu ce însemna să înăbuși de moarte un om.

Kahane încercă să-l îndepărteze pe Griffin cu cîteva lovituri de picioare, dar Girffin nu mai simțise niciodată o asemenea hotărîre. Nimic nu-l putea clinti. Kahane horcăia, împroșcînd salivă pe pantalonii lui Griffin, dar era prea tîrziu ca să mai strige. Atacul neașteptat îi tăiase răsuflarea. Muri cu ochii închiși.

Griffin luă portofelul și ceasul lui Kahane. Se gîndi să pună cadavrul în mașină și să-l scoată din parcare, dar atunci ar fi trebuit să ia un taxi ca să ajungă înapoi la mașina lui. Cel mai bine era să-l abandoneze, pur și simplu, și să plece. Rostogoli corpul sub mașină. Noaptea nu-l va observa nimeni. Puse la loc capacul de la ventil. Gestul de a-l înșuruba îl recomforta. Regretă cînd trebui să-i dea drumul. Se îndepărtă furișîndu-se, ascunzîndu-se sub ni-

velul geamurilor a trei mașini înainte să se ridice în picioare. Parcurse drumul cel mai lung, ocolind parcarea și ieși în stradă.

Cînd ajunse la bulevardul principal, privi în urmă. Nimic. Nimeni. În timp ce conducea prin dreptul cinematografului, îndreptîndu-se spre autostradă, publicul tocmai ieșea de la ultima reprezentație.

„Bun, își zise, să presupunem că ești la tribunal și ei te întreabă ce-ai simțit, ce le-ai spune ? Sincer ? Poate detașare". Încerca o senzație de teribilă extenuare, dar asta se datora efortului fizic. Nu era imposibil să ucizi.

Intră pe autostrada spre Hollywood și aruncă portofelul și ceasul în pubela unei benzinării. Oprindu-se la următorul semafor, pe Bulevardul Sunset, piciorul drept începu să-i tremure pe frînă. Se întrebă dacă era spaimă sau sentimentul de vinovăție, dar nu găsi răspuns. Coti din Sunset pe Beverly Glen și intră în canion.

Casa lui era tăcută și proaspătă, întîmpinîndu-l cu o lipsă de familiaritate plăcută, așa cum se întîmpla cînd se înapoia din călătorii lungi. În dormitorul lui își răspîndea parfumul regina nopții.

După duș, luă un flacon cu tranchilizante din dulăpiorul de medicamente. Rostogoli două pastile în palmă, dar imediat își spuse „nu" și le aruncă în closet. Făcu la fel și cu restul pilulelor. Trecuseră doi ani de cînd nu mai luase, creierul lui era curat, nu bea niciodată mai mult de cîteva beri sau pahare de vin pe săptămînă, terminase cu medicamentele și nu era momentul să înceapă acum. Privindu-le cum se rostogolesc în canal. știu că luase hotărîrea cea mai bună, ba chiar cea mai curajoasă. Nu se gîndea la ea ca la o manevră împotriva unui impuls arzător de-a se sinucide, ci mai degrabă ca la o renunțare, un exercițiu de disciplină. Sedativele inhibau visarea. Dacă era vorba să sufere de coșmaruri, era mai bine să le lase să vină după bunul lor plac, cum simțeau nevoia, și să nu încerce să le sperie cu pilule ; toate visele rele, oricît de mici, s-ar aduna

într-un stup mare, pîndindu-l și n-ar fi reușit să le țină veșnic, nici chiar cu ajutorul medicamentelor. Ce altceva putea păți ? Se aștepta să-l obsedeze numele de David. Spera să nu-l întîlnească în scenarii. Da. și o vreme o să fie agitat ori de cîte ori o să vadă un polițist, dar și asta o să treacă.

Se strecură în pat, simțindu-se extrem de surescitat. Fu tentat să se ridice și să bea un pahar cu ceai de mușețel, dar gîndul la tot acest efort — să se ridice, să aprindă lumina, să coboare, să pășească pe gresia rece, să deschidă dulapul, să deschidă cutia cu ceai, să scoată un pliculeț de ceai, să aprindă flacăra, să se sprijine de dulap, să aștepte să fiarbă apa, să aștepte să se coloreze ceaiul, să privească la ceas, să urce scările — îl copleșeau. Se scufundă în propria extenuare, care-l primi cu căldură. Îl privi pe Scriitor în întuneric și își cercetă inima în căutarea întregii sincerități de care era capabilă, străduindu-se să elimine orice interferență a orgoliului. Spuse cu voce tare :

— Sper că înțelegi ce-am făcut.

Apoi adormi.

În zori, găsi atașată de ziar o ilustrată. Era genul care se potrivea în orice ocazie și care se găsea în toate magazinele de cadouri, reprezentînd un colaj aglomerat, o felie de plăcintă cu cireșe, un Buick model 1957, buze roșii, ouă ochiuri, șuncă și o jumătate de kiwi. Toate aceste imagini se desfășurau deasupra unui fundal cu Munții Stîncoși, în care pădurea se retrăgea lăsînd să se vadă piscurile acoperite cu zăpadă. O întoarse pe dos. Scrisul era dens, aproape de nepătruns :

„Griffin,

Spuneai că o să-mi dai un răspuns."

Griffin o cercetă : IMAGINI DE O DIVERSITATE APETISANTĂ. Cîte magazine din Los Angeles vindeau asemenea ilustrate ? Asta îi amintea de un desen animat cu Betty Boop, în care pămîntul este scos la vînzare și lici-

tat de planete. Saturn, cel mai mic participant, cîștigă. Întîmplarea face că miezul magnetic al Pămîntului, o potcoavă magnetică pe un inel, este scos și pus în buzunarul lui Saturn. Gravitația se inversează. Totul plutește dinspre pămînt. La sfîrșit, magnetul este pus la locul lui și ordinea este restabilită.

Acum el omorîse un om și cu ce se alesese ? Răsfoi ziarul. Cadavrul fusese probabil descoperit prea tîrziu ca să mai poată apărea în ediția de dimineață. Deocamdată nu se pomenea nimic. Moartea va atrage probabil atenția cuiva, dar era oare suficient de brutală sau groaznică încît să merite o știre ? Ce va crede poliția ? Un omor banal avînd drept scop jaful. Nu va ști nimeni că era o jertfă.

Cît de mult timp va trebui să treacă pînă ca acest gest conciliant, purtat de mirosul unei morți blînde, să ajungă la Scriitor ? Să ascunzi un cadavru sub o mașină, în Pasadena, pentru a convinge pe cineva să te lase-n pace e un mesaj complicat. Scriitorul se distra cu Griffin, așa că ce sens avea să se oprească și să-l ucidă ?

Griffin conduse pînă la studio, sperînd că mesajul său fusese recepționat corect. Deși nu-l trimisese cu poșta rapidă, era convins că va ajunge la destinație.

Capitolul 4

— Nu pleacă nimeni din biroul meu pînă ce nu cădem de acord asupra celor cincisprezece motive pentru care mergem să vedem un film.

Levison îi studie pe cei aflați în încăpere.

— Alison, cînd ai cumpărat ultima oară un bilet la film ?

Alison Kelly, redactoarea scenariilor lui, își acoperi fața cu palmele.

— Mi-e rușine să recunosc, zise ea, dar pur și simplu nu-mi place să stau la coadă. Cred că sînt două luni. Pot spune însă că particip la vizionări.

Levison se ridică în picioare.

— De-acum înainte, toată lumea de aici trebuie să meargă la cinematograf și să-și ia bilet, cel puțin o dată pe lună. Vizionările în avanpremieră nu contează.

Se răsuci spre Griffin.

— Griffin, tu cînd ai fost ultima oară să vezi un film ?

— Aseară, la *Hoții de bicilete*.

Imediat realiză ce făcuse. Mărturisise.

— O.K., spuse Levison, de ce te-ai dus ?

— Pentru că e vorba de un film clasic și nu-l văzusem.

— Și de ce n-ai cerut să ți se proiecteze ?

— Am vrut să simt reacția publicului.

— Și care-a fost reacția ?

— Le-a plăcut mult.

— Cine era în sală ?

— Oameni cărora nu le plac filmele făcute de noi.

Poate e mai bine să atace. Sau totuși nu.

— Ție ți-a plăcut ?

— Bineînțeles. E extraordinar.

— Crezi că s-ar preta la o versiune nouă ?

— Ar trebui să-i facem happy-end.

— Ce-ar fi să-l transpunem în spațiu, pe altă planetă. *Hoții de rachete* ?

Rînjea. Era o glumă.

— O planetă săracă ?

— Bravo, zise Levison. Discutăm acum despre ceva ce n-a apărut niciodată într-un film științifico-fantastic și anume o planetă săracă. Cum se face că cei din spațiu sînt întotdeauna bogați ?

— Firma lui Luke Skywalker din *Războiul stelelor* era destul de părăginită.

— Exact, confirmă Levison. Și-a mers. Vedeți, voiam să spun că de-aia ținem ședințele astea, ca să punem la punct imagini, să venim cu idei de personaje și scenarii, ca să nu mai stăm la mila oricui ne bate la ușă. Deci așa ne putem aduce contribuția, ne putem finaliza ideile. Așa. Să-ncepem cu începutul. De ce ne ducem la film ? Dați-mi cîteva motive.

Mîinile se ridicară. Levison dădu fuga la panoul de hîrtie, pregătit în permanență cu foi de hîrtie de dimensiunea unui poster și, cu un creion cu tuș, scrise cifrele de la unu la cincisprezece.

— Unu, zise el. Griffin s-a dus să vadă un film de referință. Lista nu trebuie făcută într-o anumită ordine de priorități. Observați că nu vreau să încep cu clișee, cum ar fi evadare sau distracție. Deci, vom spune — și asta e un motiv întemeiat să mergi la film — vom spune „Mergem să vedem filme clasice".

Scrise pe foaie CLASICE. Apoi, la punctul doi, DISTRACȚIE, iar la trei EVADARE.

— Enigme, spuse cineva.

Adăugă și ENIGME.

— Nu merge nimeni la film pentru sex ? întrebă Levison. Nu aleg băieții filme sexy, sperînd să-și excite iubitele ?

Levison rînji și scrise PROVOCARE SEXUALĂ.

— Noutăți în modă ?

STIL.

— Îmi place să conduc mașina cu viteză după ce văd un film cu James Bond.

ENERGIE.

— Cum rămîne cu vedetele de cinema ?

VEDETE.

— Mă bucur de cîte ori văd Parisul.

CĂLĂTORIE.

— Comedie.

RÎSETE.

— Filme de groază.

ȚIPETE.

— Cîntece.

CÎNTECE.

— Povești de dragoste.

POVEȘTI DE DRAGOSTE.

— Discutăm despre genuri de filme sau despre motivele care ne îndeamnă să le vedem ? întrebă Drew.

— Despre orice te-aduce la cinematograf, zise Levison.

— Îmi place aglomerația, mărturisi Drew. Îmi place să văd alți oameni.

COMPANIE.

Griffin se lăsă greu pe canapeaua verde. Se gîndea la scuze. Mai întîi va trebui să le spună ceva celor aflați în cameră. Odată descoperit cadavrul, iar acesta se afla deja la vreo morgă, știa că cineva avea să remarce. „Scriitorul ăsta a fost omorît lîngă cinematorgraful la care ai fost aseară, Griffin, știai ?" Iar el va răspunde. „E ultima oară cînd mai ies în public." Un soi de remarcă în doi peri prin care să se delimiteze de crimele care se petreceau într-o lume nebună.

— Cîteodată, vorbi Drew Posner, trebuie să recunosc că merg la film nu neapărat să evadez — firește, este și un fel de evadare, dar mai mult — relaxare. Nu contează ce fel de film rulează, de vreme ce e vorba de-un film.

RELAXARE.

— Știu că acum nu au cine știe ce priză la public, interveni Mary, dar mie mi-au plăcut întotdeauna marile pelicule de epocă.

EPOCA.

— Bun, conchise Levison. Scopul acestui exercițiu este să ne gîndim la ce ne place, nu la ce credem c-ar trebui să ne placă, sau la ce credem că ar plăcea publicului sau la ce credem că place deja publicului. Și-am găsit cincisprezece motive. Poate reușim să avem șaisprezece. Cine se oferă ?

Griffin ridică mîna.

— De obicei mă duc la filme ca să văd ce văd și ceilalți, ca să pot discuta despre film, ca să nu mă simt marginalizat. În clasa a patra, toți colegii mei văzuseră *Marea evadare*. Eu nu. Dar m-am prefăcut că l-am văzut.

Levison rămase cu creionul pe hîrtie, încercînd să găsească cuvîntul potrivit.

— Încearcă lemingi*, interveni Drew.

INFLUENȚA ANTURAJULUI.

— Acum că am aflat de ce mergem la filme, următorul pas va fi să căutăm proiectele care să ne satisfacă aceste nevoi. Sînteți liberi.

Griffin își dorea ca ziua să se încheie în biroul lui și închise ușa. Telefonă la chioșcul de ziare al studioului, întrebînd dacă sosiseră ziarele. Sosiseră.

---

* Mamifere rozătoare asemănătoare cu hîrciogul, cu corpul lung de 10-15 cm, cu coadă scurtă și blană deasă. La o perioadă de trei patru ani lemingii scandinavi se înmulțesc foarte mult, migrează spre coastă, înoată în largul mării și se înecă în masă (n. tr.).

Jan își ridică ochii din dosarul la care lucra și-l privi ieșind. Se grăbi spre chioșc, luă ziarul, plăti și se întoarse repede. Lipsise cinci minute. Trecu pe lîngă Jan și închise ușa. Aruncă ziarul pe birou. Simțea aceeași nerăbdare ca atunci cînd apăruseră primele cronici la premierele unora dintre filmele companiei. Știrea era pe pagina a noua.

„UN BĂRBAT A FOST GĂSIT MORT ÎN PARCAREA UNUI CINEMATOGRAF".

Un proiecționist care ieșea de la slujbă, după miezul nopții, a descoperit cadavrul lui David Kahane, 29 de ani, în parcarea cinematografului Rialto din Pasadena. Un purtător de cuvînt al poliției din Pasadena a declarat că Kahane murise cu cel puțin două ore înainte de descoperirea cadavrului. Nu s-a precizat cauza morții. Kahane, scriitor obscur, locuia în Hollywood".

Oare Scriitorul, citind asta, înțelesese mesajul ? Griffin nu era sigur. De ce îl numeau scriitor obscur ? Lui Griffin îi părea rău pentru Kahane. Probabil reporterul avea și el în sertarul biroului un scenariu, sau idei pentru un scenariu și un prieten sau doi la departamentul de „spectacole" al ziarului, așa că avea o vagă idee despre asemenea afaceri. Biata June Mercator, care îl iubise probabil pe Kahane, ar fi rămas cu el dacă nu i-ar fi plăcut cum scria ? Asta era o întrebare prea grea. Orbită de dragoste, l-ar fi putut crede un fel de Melville. Oare avea să-și petreacă următoarele cîteva zile citind povestirile nepublicate și scenariile respinse ale lui Kahane ? Iată fraza pe care Griffin își dorea s-o poată rosti : „Am ucis pe cine trebuia."

Griffin își trecu în revistă mesajele. Un telefon de la un impresar. Un telefon de la Departamentul de Marketing. Un telefon de la Serviciul Afaceri. Un telefon de la un scenarist. Un telefon de la un impresar. Un telefon de la Levison. Un telefon de la avocatul său. Un telefon de la Londra. Kahane fusese vreodată atît de ocupat ? Dar Scriitorul ?

Jan îl sună pe interfon. Walter Stuckel era în anticameră. Griffin îi ceru lui Jan să-i spună să aștepte un minut. Închise telefonul. Numără pînă la zece, apoi pînă la douăzeci, apoi pînă la douăzeci și șapte. Merse pînă la ușă spunîndu-și că e mai bine să-l întîmpine pe Stuckel la mai mult de jumătatea drumului.

— Salut, Walter.

Stuckel stătea în picioare, citind pe dos agenda din fața lui Jan. Cînd Griffin îi întinse mîna, Stuckel ridică încet privirea, iar acest refuz de-ai răspunde la salut, care pe oricine altcineva l-ar fi enervat, pe Griffin îl înfricoșă.

Stuckel îi strînse mîna. Avea în jur de cincizeci și cinci de ani, părul des și cărunt despărțit cu îndîrjire printr-o cărare; oricine lucra într-o corporație și-ar fi dat seama că nu era cadru de conducere. Purta un sacou de culoarea peruzelei, pantaloni negri și mocasini negri Florsheim. Pielea îi era presărată cu pistrui. Mîji puțin ochii, nu pentru a se feri de soare, ci ca să-și intensifice privirea cercetătoare.

— Avem ceva de discutat, spuse.

Griffin îl pofti în birou. În loc să se așeze pe canapea, Griffin preferă scaunul de la birou, obligîndu-l pe Stuckel să stea pe un scaun cu spătarul tare. Îi oferi o cafea. Stuckel o refuză politicos.

— Ei bine, Walter, începu Griffin, să nu-mi spui că ai venit să-mi servești o poveste.

— Am cîteva.

— Sînt convins că ai, Walter.

— Dar nu sînt scriitor.

— Dacă poveștile sînt bune, putem angaja pe cineva să le pună pe hîrtie.

Griffin nu putea suferi subiectul. Inima îi bătea cu putere.

— Te-ai întîlnit vreodată cu David Kahane ?

— Da, acum cîtva timp.

— Știi că e mort ?

— Dumnezeule mare, era mai tînăr decît mine, ce s-a întîmplat ?

— Ce-ar fi să-mi spui tu ?

Griffin ar fi vrut să oprească timpul.

— Walter, spune-mi imediat ce-ți trece prin minte !

— Știai că am fost polițist ?

— F.B.I., așa-i ?

— Și asta. M-au sunat de la Departamentul Omucideri din Pasadena. David Kahane a fost ucis aseară.

— Nu se poate.

— Iar tu l-ai sunat acasă aseară, în jurul orei șapte. Prietena lui ți-a spus că e plecat să vadă un film în Pasadena.

— Nu-mi amintesc titlul filmului.

— *Hoții de biciclete*. Ai fost și tu.

— Nu, n-am fost.

— Ai fost. Te-ai întîlnit cu Kahane la cinematograf, v-ați îmbătat într-un restaurant japonez, iar el a plecat înaintea ta. Apoi el s-a dus la un McDonald. Acolo a fost văzut ultima oară, viu. De ce negi, Griffin ?

— Poliția ce crede că s-a întîmplat ? Era într-un Burger King, nu într-un McDonald.

Povestea devenea deja confuză. Asta îl bucura pe Griffin, dîndu-i speranțe.

— Ei cred că a fost omorît pentru portofel și ceas. Chestiile astea se întîmplă zilnic. Eu pot să le spun, celor de la poliție, că te comporți de parcă ai avea ceva de ascuns, iar ei te vor chema la secție pentru interogatoriu. Sau pot să te las să vorbești cu ei la telefon. Sau pot să vină aici. Ori pot să renunțe la toate astea. Deși n-aș crede.

— Firește că o să cooperez cît îmi stă în putere.

— Acum cîțiva ani, a fost o petrecere în Malibu, cu oameni din lumea muzicii. O grămadă de droguri. Mult rom.

Griffin presupuse că asta era felul în care Stuckel voia să-i sugereze că povestea era despre negri.

— Și aveau un paznic pus acolo să-i țină departe pe musafirii nepoftiți. Tipul avea un pistol. Unul dintre oaspeți a vrut să se joace cu el. Paznicul i-a dat arma. Cîteva minute mai tîrziu, paznicul era mort. La poliție au telefonat după ce au dat un alt telefon. Iar problema s-a mușamalizat.

— La cine au sunat întîi ?

— Nu ți-aș spune nici dacă aș ști. Dar trebuie să recunosc că îți admir tactica. Beton. Îl iei pe „nu" în brațe ; cuvîntul tău contra cuvîntului lor. Atîta timp cît nimeni nu te-a văzut, practic, omorîndu-l pe individ, atîta timp cît nu există nici o legătură, în afară de... de cîte ori v-ați întîlnit ?

— O singură dată.

— Dacă n-o punem la socoteală pe cea de-aseară.

— O.K., recunoscu Griffin, ai dreptate. L-am văzut aseară. Știam că e mort, am citit în ziar.

— Atunci de ce nu spui așa ?

— Dumnezeule mare, Walter, nu vreau să fiu amestecat.

— Foarte bine. O să spun asta poliției.

— O să-i sun chiar eu. O să le spun că l-am întîlnit la cinematograf, că ne-am îmbătat la barul japonez, el trebuia să ajungă acasă, eu nu m-am simțit destul de treaz ca să conduc, el a plecat și cu asta s-a terminat. O să le spun, cînd o să întrebe, că am fost să-l caut pentru că îmi dăduse, mai de mult, o idee ; mi-a plăcut foarte mult, voiam s-o cumpăr și n-am vrut să mai aștepte pînă se întoarce acasă, ca să-i spun. Eram la fel de bucuros pentru el, ca și pentru mine. Asta-i adevărul. Asta o să le spun. Mă duc chiar acum.

Cum putea cineva, cum putea Walter Stuckel să nu creadă asta ? Era atît de simplu. Iar dacă ei nu credeau, Griffin își va menține povestea, fiindcă era ușor de spus și ușor de ținut minte. Și era plauzibilă.

— Nu. Va trebui să-i chemăm aici.

— N-aș vrea să-i deranjez.

— Vorbești ca un om vinovat. Dar nu ești vinovat, nu ?

— Obișnuita vină psihologică.

— Asta-i o glumă. E vorba de o crimă. Eu am fost polițist. Te comporți de parcă tu l-ai ucis. Dacă te comporți așa și cu poliția, te vor bănui.

— Cum ar trebui să mă port ?

— Să le spui tot. Ei încearcă să rezolve o crimă.

— Eu n-am omorît pe nimeni.

— O să te-anunț cînd apar cei de la poliție.

Stuckel plecă. Griffin nu știa sigur ce se întîmplase. Era bănuit de crimă ? Sau erau doar întrebările de rutină puse oricui putea deține informații despre ultimele ore de viață ale unei victime ? El nu avea nici un motiv să-l ucidă pe Kahane ; sau, mai exact, nu exista nici un motiv ce putea fi descoperit. Griffin consideră că acesta era, probabil, cel mai intim eveniment al vieții lui. Putea apărea în boxa martorilor, unde să descrie ora petrecută cu Kahane, apoi să povestească despărțirea din resturant. De ce plecaseră separat ? Griffin voia să mai asculte muzică. Lui Kahane îi era rău. Kahane voia să se întoarcă la prietena lui. Nimeni nu se va îndoi de spusele lui.

Îi telefonă Levison. Un regizor cu care aveau contract căuta o comedie romantică. Nu putea Griffin să caute cîteva scenarii ? Griffin putea. Formînd el însuși un număr de telefon, și-i scoase din minte pe Kahane și pe Stuckel. Începuse să lucreze.

Griffin era șocat de cît de puțin vinovat se simțea. Aproape îl făcea să se gîndească la un consult psihiatric. „Asta-i, probabil, motivul pentru care nu sînt însurat, pentru care n-am o familie", se gîndi el. Nu-și închipuia cum s-ar fi putut duce la cineva cu o asemenea problemă. Oare secretul confesiunii era valabil ? Ce-ar spune un psihiatru ? „Nu te pot ajuta ; remușcările dumitale sînt deplasate."

Cînd o dusese pe Bonnie Sherow la Cabo San Lucas, ea îl enervase spunîndu-i cît de matur era să meargă în

asemenea vacanțe. „Mă simt cu adevărat matură", îi mărturisise ea cînd rămăseseră singuri în cameră, după plecarea băiatului care le dusese bagajele. „Cum adică «matură», i-o tăiase el. Crezi că sîntem doar niște puștani și ne arde de joacă ? Totul e adevărat. Nu simt că nu mi-am cîștigat dreptul de-a face ceea ce fac." Apoi nu mai știuse ce spune de fapt. Se simțise doar profund plictisit de Bonnie și căutînd, probabil, motiv de ceartă. Bonnie își dăduse și ea seama, cînd se acoperise și nu voise să facă dragoste cu el decît noaptea tîrziu, după mai multe pahare de tequila, că mica lui răbufnire marcase sfîrșitul legăturii lor. El știa că se înfuriase pe ea fără motiv. Bonnie îl privea dezamăgită și tristă. Acum, că omorîse un om, era matur ? Printr-un om matur, Bonnie înțelegea un om responsabil, independent, capabil de decizie, capabil să cheltuiască bani. De asemenea, maturitatea însemna gravitate, un anumit sentiment de echilibru. El cunoștea oameni de douăzeci și cinci de ani care aveau sarcina să administreze fonduri de milioane de dolari pentru filme. Ăștia erau maturi ? El avea treizeci și unu și uneori se simțea epuizat. El era oare matur ? David Kahane pierduse ani întregi chinuindu-se să cîștige bani. Ce învățase ? Fusese oare un om matur ?

Griffin se întrebă dacă va trebui să ucidă din nou. Presupuse că un psihiatru îi va spune că aștepta să fie prins, iar dacă era prins, atunci da, asta așteptase, dar dacă nu-l prindeau ? „Să zicem că voi trăi mult și voi muri zîmbind, își zise Griffin, fiind singurul care știe că am ucis. Să fiu eu oare copacul care cade în tăcere în pădure, fiindcă nimeni nu îl aude ? Dacă scapi după o crimă, e oare într-adevăr crimă ?

Dacă s-ar duce la un psihiatru și dacă ar avea suficientă încredere în el ca să-i mărturisească crima, iar psihiatrul l-ar întreba de ce îl omorîse pe David Kahane, ce i-ar răspunde ? Pentru că a trebuit să-l omor. Pentru că se afla acolo. Pentru că ajunsesem la limită și nu aveam

scăpare. Pentru că n-am fost niciodată la război și simțeam nevoia să ucid un om.

De ce simțeai nevoia să ucizi un om ?

Pentru că se afla acolo.

„Ce-ar fi dacă aș da un anunț în «Variety», își zise, un anunț mic, anonim, prin care să-i spun scriitorului de ilustrate că vreau să ne întîlnim ? Ce-ar fi dacă nu m-aș arăta, dacă m-aș ascunde, l-aș vedea, l-aș privi și apoi, mai tîrziu, l-aș omorî. Un alibi. M-aș duce la San Francisco în week-end și m-aș întoarce cu avionul, sub alt nume, cu altă companie aeriană. L-aș omorî, m-aș înapoia la San Francisco și apoi aș veni acasă din nou ca Griffin Mill."

Jan intrase în încăpere.

— Griffin ?

Îl privea bănuitoare.

— Te simți bine ?

— De ce ?

„Cît durase această reverie. Nu răspunsese la vreun telefon ?"

— Ce voia Walter Stuckel ? Ceva în legătură cu ilustratele ?

Era timpul să treacă la atac. Se uită la Jan cu un amestec de nerăbdare, condescendență și afecțiune.

— Jan !

Era tot ce avusese de spus. După ce ea ieși și închise ușa, el ridică triumfător un pumn spre cer.

„Am spus că o să-ți dau un răspuns", scrise el pe o foaie de hîrtie. Apoi continuă : „A venit vremea să stăm de vorbă." Se opri. Și mai ce ? Tăie ultimul rînd, în care fixa ora și locul. Rîndul era slab, conciliant. Suna prea familiar. „Nu mai trimite vederi. E mutarea mea acum, dar te las pe tine. Hai să ne vedem cît mai curînd".

Sună la „Variety" întrebînd cît costă un anunț scurt. Preferau cecuri, dar acceptau și bani gheață. Plătea cu cec, îl întrebaseră. Nu, spuse Griffin, cu bani gheață.

În acea seară, în drum spre casă, se opri la unul dintre automatele de bancă, de unde scoase două sute de dolari. Ajungînd acasă, puse banii și anunțul într-un plic, pe care scrise adresa de la „Variety". Nu avea nici un fel de timbre, fiindcă nu trimitea niciodată corespondență de acasă. Cumpără timbre, dimineață, de la un automat.

June Mercator îi telefonă la nouă și jumătate. Jan îi anunță numele cu o voce stupid de insinuantă, de parcă ar fi fost vorba de-o relație mai veche pe care el se străduia s-o rupă. El ar fi vrut să întrebe „Cine ?", dar ridică receptorul fără o vorbă.

— Bună, June. Dumnezeule, tocmai am aflat de David. Tu ce faci ?

— O, nu prea bine, bănuiesc. De fapt încă nu realizez ce s-a întîmplat. E foarte complicat.

— Îmi închipui.

Oare de ce îl suna ?

— Pur și simplu mă privesc traversînd momentele cotidiene ale vieții.

Griffin simți că ea nu voia să discute despre asta acum, ci dorea să controleze discuția, că nu era prea afectată și nu se străduia să se prefacă.

— A fost o lovitură pentru noi toți, rosti Griffin. Poliția... cei de la poliție au făcut progrese ?

— Nu.

Apoi tăcu.

— Știi că am fost la cinema după ce te-am sunat ?

— Da.

Griffin ar fi vrut ca ea să-i fi spus „Știu". „Da"-ul rămăsese atîrnat în aer, ca o provocare. El vorbise deja prea mult. Bineînțeles că de asta îl sunase.

— Da, voiam să vorbesc cu David despre o idee. Aveam ceva pentru care el ar fi fost omul potrivit.

— Aveai de gînd să-i oferi un contract ?

— Aș minți dacă ți-aș spune că da. Aveam de gînd să discut cu el despre ceva, să văd dacă îl interesează, să văd ce idei ar putea avea.

— Ce ți-a spus ?

— Mi-a spus c-o să mă sune dimineață. N-avea agenda la el, dar mi-a promis că-și face timp.

Griffin rosti cuvintele cu o undă de compătimire ironică, pentru a-i da de înțeles lui June că nu se lăsase prostit de David, dar nici nu-i purta pică pentru asta.

Din partea lui June se auzi un zgomot slab, un fel de oftat. Griffin sesiză o ușoară exasperare provocată de această diplomație idioată, de parcă David ar fi trăit încă, un mic reproș la adresa sufletului lui, puțină furie pe ea însăși că stătuse cu el atîta timp, fără să-și dea seama că o simplă chestiune de orgoliu îl despărțise pe iubitul ei de glorie.

— Bietul David, rosti ea.

— Avea părinți, familie ?

— De toate. Părinți, un frate, o soră, o bunică. O nepoată.

— Cînd e înmormîntarea ?

— Nu ești obligat să vii.

Vocea ei sunase altfel ; îi răspunsese prea repede, gîndi el. De parcă s-ar fi jenat de ceva.

— Cînd este ?

— Mîine dimineață.

— O să fiu acolo.

— Griffin, poliția a luat legătura cu tine ?

— Da, am vorbit cu ei.

— Bine. Adică, vreau să spun că poate tu ai văzut ceva. Poate nici nu-ți dai seama, poate l-ai văzut pe asasin, sau vreo mașină care-a mai fost văzută și la alte crime.

— Nu, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar n-am văzut nimic.

— N-ai de unde să știi.

Convorbirea luă sfîrșit. Griffin fu surprins de nota de disperare din vocea lui June Mercator. Cînd discutase cu ea, în noaptea crimei, părea că e pe punctul de a-l părăsi pe Kahane. Acum îl plîngea. Griffin se întrebă dacă Bonnie Sherow i-ar simți lipsa dacă ar muri.

În zorii zilei următoare, nu așteptă pînă la birou ca să citească „Variety", ci îl cumpără dintr-un magazin de băuturi și sfîșie ultima pagină căutînd înfrigurat micul său anunț. „Nu mai trimite vederi. E mutarea mea acum, dar te las pe tine. Hai să ne întîlnim cît mai curînd". Îl citi de trei ori, de douăsprezece ori, conștient de orgoliul pe care-l încerca, de autoritatea pe care-o răspîndea. Anunțul era atît de direct, fără număr de telefon, fără număr de căsuță poștală, ceva care stîrnea curiozitatea oricărui cititor obișnuit. Își dădu seama că era posibil ca Jan să vadă anunțul și să i-l arate, așa că fu bucuros că nu scrisese NU MAI TRIMITE ILUSTRATE. Dacă se întîmpla ca Jan să i-l arate, îi va spune să-și vadă de treaba ei. Asta îl făcu să se gîndească c-ar putea s-o concedieze. Pe de o parte, își zise el, ea e prea acaparată de problema ilustratelor, în timp ce o nouă secretară i le-ar aduce fără nici un comentariu; iar dacă planul lui dădea rezultate, dacă Scriitorul îl lăsa în pace, pentru că fie că era mort, fie speriat, fie beat, atunci ilustratele vor înceta să mai sosească. Pe de altă parte, dacă Jan îi va povesti înlocuitoarei despre ilustrate, iar ele vor continua să sosească, chiar și numai o vreme, el va trebui să spună și mai multe minciuni.

Capitolul 5

Griffin n-avea chef să ia prînzul cu Larry Levy. La unsprezece ar fi putut să contramandeze întîlnirea, iar Levy s-ar fi văzut nevoit să mănînce singur, sau să sune pe cineva și să admită că era liber, și în tot timpul mesei Levy s-ar fi întrebat cine era persoana atît de importantă cu care se întîlnea Griffin, dar povestea cu Clint Eastwood îl făcuse să piardă acest avantaj.

Se chinui să creadă că el reprezenta pentru Levy aceeași amenințare pe care o reprezenta Levy pentru el, că Levy știa că fusese angajat ca o carte de joc oarecare, în nici un caz ca o rigă. Restaurantul la care se oprise Levy, un local strălucitor, cu bucătărie italienească, pe Melrose, nu era o alegere bătătoare la ochi, ca „Le Dome" sau „The Grill", acele cantine de tip studențesc din perimetrul Hollywood-ului. Asta îi sugera lui Griffin că prînzul avea un anume scop, de vreme ce a mînca într-unul din locurile obișnuite echivala cu o declarație în public. Toată lumea știa deja că Levy va lucra la studio și fără doar și poate ar fi fost întrerupți. Deci Levy voia să stea de vorbă cu el. Pînă acum nu-i trecuse prin cap că Levy s-ar putea teme de venirea la studio. Griffin n-avea de gînd să-și pregătească vreun plan pentru întîlnirea lor, ceva cu care să contracareze energia cu care intimida de obicei Levy ; nu,

dacă avea încredere în îndoielile care îl măcinau pe Levy, avea să se distreze de minune.

Cînd Griffin intră în restaurant, Levy era deja acolo. Amfitrioana, o femeie subțire, îmbrăcată în negru, îl conduse pe Griffin la masa rezervată în cel de-al doilea salon al restaurantului. Griffin o cunoștea de la un restaurant din Beverly Hills, unde lucrase tot ca amfitrioană ; în drum spre masa la care-l aștepta Levy, ea îi zise lui Griffin că era partenera patronului acestui restaurant. Griffin spuse „Felicitări", dar recunoscu o undă de invidie în vocea lui. „De ce ?" se întrebă el, apoi își răspunse singur, în tăcere. Pentru că fata pornise de la zero.

Levy dădu să se ridice de pe scaun, dar Griffin îl opri. Purta un costum bleumarin închis, prea gros pentru ziua aceea, dar dimineața fusese destul de răcoroasă. Era destul de înalt și avea alura legată a celor care au antrenor personal. Griffin, care cîntărea cu vreo nouă kilograme mai mult decît ar fi trebuit, îl invidie pentru asta, dar cîndva, Levy întîlnise un specialist în chirurgie plastică nepriceput, iar nasul lui, altminteri destul de rezonabil cioplit, era o idee prea mic pentru fața lui și, în combinație cu sprîncenele negre și stufoase și părul rar, aspectul lui alterna între sinistru și idiot.

— Știi că nu-i nevoie să te îmbraci în costum cînd vii la studio. Lui Levison îi plac jachetele sport.

Un început destul de bun.

— O să le pun la păstrare pînă cînd vreo companie petrolieră o să ne preia și o să ceară o nouă imagine a cadrelor de conducere.

— Asta este ultima veste ? Ne cumpără Mobil ?

— Cine știe ? Cîteodată mă gîndesc să mă întorc la afaceri. Producția de film se năruie de obicei după asemenea preluări, afacerile însă rezistă.

— Așa este, tu vii din lumea afacerilor.

Griffin rosti remarca cu o ușoară surprindere, insinuînd fie faptul că un bun producător de film nu provine

niciodată din lumea afacerilor, fie că afacerile au furnizat cîțiva producători buni, dar care au fost întotdeauna pătați.

— Ei, zise el, dar n-ai stat prea mult pe-acolo.

Ăsta era, într-adevăr, un atac. Griffin preluase conducerea.

— Aproximativ o oră, rosti Levy. Cînd lucram la Warner Brothers, încheiam contracte pentru scenarii pe care nu le citeam niciodată și asta s-a întors, după o vreme, împotriva mea, din cauza acelor scenariști care nu realizaseră niciodată vreun film și ale căror scenarii erau respinse, iar eu trebuia să fac o notiță ca să li se elibereze un cec, apoi primeam ordin să închei un contract de refacere a scenariului cu un alt scenarist, pentru alți bani, pentru ca, după aceea, cînd studioul făcea în sfîrșit un film, el să fie turnat după un scenariu cumpărat de la altcineva, fiindcă erau amestecați Sydney Pollack sau Chevy Chase. Așa că, după un an, am început să citesc scenariile, fiecare scenariu pentru care încheiam contract, fiecare variantă, fiecare proiect, iar după ce am citit trei sute, literalmente trei sute de scenarii, le-am zis să mă mute la producția de film, căci altfel demisionez. Dar ei nu m-au mutat, așa că am demisionat și-am plecat la United Artists, iar ei m-au plăcut, i-am plăcut și eu, mi-am făcut prieteni acolo, am căpătat o reputație bună și am avut norocul ca trei scenarii promovate de mine să se transforme în filme și unul dintre ele să coste nouă milioane de dolari și să aducă un profit de o sută treizeci și cinci, iar Levison mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz. Asta-i povestea mea.

— Și-acum te afli aici, ca să conduci studioul.

— Am auzit că Levison și-a întins antenele pe la două studiouri, spunînd că e gata să ofere un preț bun. Dacă acceptă...

Levy își desfăcu palmele. Gestul însemna „Eu sînt gata".

Chelnerul sosi și luă comanda. Levy ceru o salată, iar Griffin, care își ungea o chiflă cu unt, o pizza mică. Se bucura că nu-și pregătise o strategie, fiindcă ar fi ales aceeași tactică și același meniu grețos ca și Levy, iar acum el era calm, în timp ce Levy părea stînjenit ca nu comandase decît o salată și nu îndrăznise să ia o chiflă sau paste făinoase. Undeva, Levy citise o carte despre dejunurile de afaceri, dar sărise probabil peste lecția despre cum trebuie să te uiți tot timpul în ochi persoanei aflată de cealaltă parte a mesei, evitînd să te holbezi la hidrații de carbon din farfuria celuilalt. Griffin știa că dovedise mai multă încredere cînd comandase mai multă mîncare decît Levy. Era o bătălie mică, dar el o cîștigase.

— Ai fost tentat vreodată să pleci ? întrebă Levy, privindu-l pe Griffin cum își unge o nouă chiflă cu unt.

— Sînt mulțumit aici.

Tot restul mesei discutară despre vedete de cinema și regizori. Lui Levy îi plăceau bîrfele, iar Griffin îi cîntă în strună. El își termină repede salata și refuză bucata de pizza oferită de Griffin.

Cînd chelnerul îi întrebă, Griffin comandă și desert. O felie de tort de ciocolată. Îl pofti pe Levy să guste.

— Nu, mulțumesc.

— Ești sigur ?

Levy ridică mîna, lăsînd la o parte orice tactică și acceptă. Griffin îi întinse o bucățică cu furculița lui.

Cînd Griffin se întoarse la studio, Jan se ridică de la birou și îl urmă în încăpere.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el.

— Ai primit un telefon de la poliția din Pasadena și Walter Stuckel a venit din nou, iar Celia mi-a spus că l-au chemat și pe Levison.

Jan o recomandase pe Celia pentru această slujbă, iar ea o informa întotdeauna cît putea.

— Crezi că le-a spuse și celorlalți ?

Griffin își dori să fi spus ceva de genul „Ai idee despre ce e vorba ?“ Încercă să se apere.

— Se pare că am fost una dintre ultimele persoane care au văzut pe cineva înainte de-a fi omorît. Un scriitor. Cineva care-a fost și la mine o dată.

— Îngrozitor. Îl cunoșteai bine ?

— Nu, mai bine zis deloc.

— Nu-ți face probleme în privința Celiei. Și nu te prosti, nu-i nici o rușine să fii martor.

— N-am fost martor. N-am văzut nimic.

— Vreau să spun că nu-i nici o rușine să fii ultima persoană care a văzut pe cineva în viață.

— Problema este că orice fel de atenție deosebită îmi dăunează. Mă bucur deja de suficientă atenție. Și i-am zis lui Walter că n-am făcut decît să-l văd pe tip după un film, asta-i tot. Dă-mi-l pe Levison. Mai bine să vorbesc cu el înainte de-a telefona la poliție.

Jan ridică receptorul telefonului aflat pe biroul lui, ca să ia legătura cu Celia.

— Bună, e în birou ? Îl caută Griffin.

Așteptă o clipă, apoi îi întinse receptorul lui Griffin. Levison voia să-l vadă imediat.

Părăsi biroul și porni de-a lungul coridorului, înfuriindu-se din ce în ce mai tare pe poliția din Pasadena și pe Stuckel. Ar fi vrut să zbiere la ei și să-i întrebe de ce n-o sunaseră pe maică-sa sau pe dădacă, pentru numele lui Dumnezeu. Celia îi spuse să intre.

Levison se ridică de la birou, închise ușa în urma lui Griffin și îl pofti să se așeze pe canapea. Pe panoul cu hîrtie de format poster era schițat un grafic, o curbă împărțită în trei segmente. Sub cel de-al treilea scria MONSTRUL MOARE DE DOUĂ ORI. Văzîndu-i atenția îndreptată spre grafic, Levison rupse foaia :

— Ce înseamnă toate astea ? zise Levison. Îl cunoșteai pe tipul ăsta ? L-am angajat vreodată pentru ceva ?

— Mă gîndeam s-o facem.

— N-am auzit niciodată de el.

— Cîteodată mă gîndesc să dau o șansă vreunui pușlan.

— Cineva te-a împiedicat s-o faci.

— De ce se interesează toată lumea de treaba asta ?

— De ce nu ne-ai spus, imediat ce-ai auzit că a murit, că te-ai întîlnit cu el ?

— Pentru că n-am făcut decît să mă văd cu el. Pentru că am altceva mai bun de făcut decît să despic firul în patru.

— Asta înseamnă că ai nevoie să-ți păzești flancurile, fiindcă se apropie Levy ?

— Asta înseamnă că slujba asta este destul de grea și fără să mă dau în spectacol. Dacă m-aș fi gîndit mai bine, mi-aș fi dat seama că n-am cum să evit și ți-aș fi spus îndată ce-am auzit de moartea lui.

— Vreau să spun că sînt prietenul tău. Fă abstracție de șef. Prieten. Cînd ai necazuri, ar trebui să mă cauți.

— Acum am necazuri ?

— Nu, bineînțeles că nu. Nu l-ai omorît tu.

— Deci, ce-ar trebui să fac acum ?

— Lasă-l pe Walter Stuckel să se ocupe în locul tău. Am vrea să-ți ținem numele departe de presă, iar el știe cum să manevreze asemenea lucruri. După ce-o să te vezi cu polițiștii, Walter o să le dea invitații pentru o vizionare la care vor putea să stea cu două rînduri în spatele lui Michelle Pfeiffer și asta va șterge totul.

Lui Griffin îi plăcea turnura pe care-o luase discuția, de la exasperare la acțiune. Levison se ridică în picioare, din moment ce întrevederea luase sfîrșit.

Plecînd, Griffin se simți cuprins de un sentiment de tandrețe la adresa lui Levison. Ar fi vrut să-i invite pe Levison și pe soția lui la cină, se imagină pe el spălînd o salată verde și pe Levison ciocănind la ușă, cu o sticlă de vin bun în mînă. Numai ei trei, fără nici o invitată de-a lui, s-ar fi simțit bine. Și dacă ar fi băut prea mult, n-ar mai fi putut să plece acasă cu mașina, le-ar fi dat Levisonilor ca-

mera lui de oaspeți. Ar fi fost plăcut să le prepare micul dejun, sau, și mai bine, cînd cobora, să-i găsească bătînd ouăle pentru omletă. „Cît de mare este, de fapt, buclucul în care mă aflu ?", se întrebă.

Îl sună Walter Stuckel ca să stabilească pentru ora cinci o întîlnire cu doi detectivi de la poliția din Pasadena.

— Nu vorbi prea mult, zise el. Ei iau asemenea interogatorii în fiecare zi, dar nu prea obișnuiesc să viziteze barosani tineri la studiourile de film. E posibil să încerce să te prindă, dar dacă te bănuiesc de ceva este numai că ai văzut într-adevăr ceva, dar te crezi prea important ca să te deranjezi să-i ajuți. S-ar putea, de asemenea, să creadă că e o chestie de homosexuali, un fel de crimă între homosexuali; probabil că individul venise să se întîlnească cu vreun tip, sau vreun tip venise să ia legătura cu el și s-ar putea să-ți pună cîteva întrebări pe tema asta. Știai ceva în legătură cu viața lui particulară ? Nu te vor bănui deloc, doar pentru faptul că te-ai întîlnit cu el și nu i-ai sunat imediat ce-ai aflat că a fost omorît.

— Și la asta ce să răspund ?

— Adevărul. Tu ești o persoană importantă. N-ai timp să te amesteci în ceva ce nu poți schimba. Nu încerca să fii prietenos cu ei, Griffin, asta e treaba mea.

— Deci cum o să procedezi, te întîlnești cu ei în biroul tău și urcați împreună ?

— Exact, și o să-i aduc pe drumul cel bun, prin spate. Ne vedem mai tîrziu.

Convorbirea luă sfîrșit.

Griffin intră în baie, se spălă pe față și se privi în oglindă. Exersă cîteva zîmbete prefăcute, apoi se spălă iarăși pe față, de astă dată cu apă atît de fierbinte, încît i se înroșiră mîinile. Se gîndi la Larry Levy și la felul în care îi dăduse să mănînce din felia de tort și nu mai fu atît de înspăimîntat de poliție. Își desfăcu nodul de la cravată, legînd-o mai aproape de gît. Apoi, cu degetul mare și

arătătorul imită un pistol și, după ce ochi închizînd un ochi, îl împușcă pe Griffin cel din oglindă.

La cinci fără un sfert îi spuse lui Jan să nu-i mai dea legătura cu nimeni. Beculețele telefonului clipiră de cîteva ori, scurt, în vreme ce el își schimbă locul în cameră, mai întîi în spatele biroului, apoi pe sofa, pe urmă, pe rînd, pe cele două scaune mari și ușoare. Dacă se așeza pe sofa, oferind polițiștilor scaunele, ar fi părut oare un tip arogant, care încearcă să profite ? Și dacă ar sta pe unul din scaune, atunci Stuckel și unul dintre polițiști s-ar putea așeza pe sofa, dar al doilea polițist, de pe celălalt scaun, ar fi prea aproape de el. Își dorea o barieră, biroul sau măsuța de cafea, în calea poliției. Dorea să-i vadă adunați laolaltă, așezați mai jos decît el.

Jan îl anunță că sosiseră și îi invită în încăpere. Walter Stuckel îi prezentă pe detectivii Paul DeLongpre și Susan Avery. Griffin își dădu seama că se așteptase la niște uniforme albastre. DeLongpre avea cu puțin peste patruzeci de ani, purta mustață și avea păr aspru. Arăta ca un jucător de baseball. Avery era ceva mai tînără ; purta un taior gri deschis și un pistol sub sacou. Avea părul blond, tuns ca o caschetă peste urechi. Griffin era impresionat de felul în care ea lăsa meseria să-i influențeze comportamentul. Era polițistă. Griffin le strînse mîna amîndurora, în vreme ce Jan îi întrebă ce vor să bea. Nimeni nu dorea nimic. Jan închise ușa și îi făcu semn cu degetul mare în sus, urîndu-i succes.

Stuckel luă unul din scaune, Avery pe-al doilea, iar Griffin se așeză alături de DeLongpre pe canapea. În poziția asta, înconjurat de poliție, se simțea vulnerabil. Se hotărî să nu aștepte.

— Regret că nu v-am sunat imediat ce-am aflat de moartea lui Kahane.

Începu Avery.

— De ce n-ați făcut-o ?

— Și Walter m-a întrebat același lucru. Mi-aș fi dorit să pot da un răspuns mai bun, dar nu pot spune decît că

nu s-a petrecut absolut nimic neobișnuit. N-am văzut pe cineva urmărindu-l, nu s-a comportat în vreun fel care să-mi dea de bănuit că o să i se întîmple ceva și totul a fost cît se poate de obișnuit.

Acum venise rîndul lui DeLongpre.

— Te-ai dus acolo doar pentru ca să-l vezi, nu ?

— Soția lui mi-a spus că s-a dus să vadă *Hoții de biciclete* și, fiindcă eu tot voiam să-l văd, mi-am zis să mă duc la film și, dacă el era acolo, să discut cu el în legătură cu o treabă pe care voiam să i-o propun.

Griffin știa că June Mercator nu era soția lui Kahane, dar poliția nu-l corectă, iar Griffin își zise că asta va face ca povestea să sune perfect, ca un covor Navajo în care s-a strecurat o greșeală intenționată spre a se evite simetria permisă numai zeilor. Dacă știa atît de puține despre acel om, de ce să-l fi omorît ?

— L-ați întîlnit în sală, spuse Avery, apoi ați mers la un bar japonez, ați băut cîteva pahare împreună, iar el a plecat înaintea dumneavoastră. De ce n-ați plecat amîndoi ?

— Zicea că trebuie să ajungă acasă.

— Dumneavoastră de ce-ați mai rămas ?

— Nu v-am spus despre melodie ? A cîntat melodia din *Goldfinger* în japoneză. Era un loc fascinant și-am vrut să-l studiez mai bine. M-am gîndit că ar fi un fundal grozav pentru un film.

— Asta ați discutat cu el ? întrebă DeLongpre.

— Nu chiar, asta a fost o chestie de moment.

Avery :

— Dacă decorul vi s-a părut atît de important, de ce-ați plecat așa repede ?

— Închiseseră pianul. După asta locul rămăsese un simplu bar. Iar eu nu beau.

— Dar cu Kahane ați băut, spuse DeLongpre.

— Dacă tot eram acolo.

Avery :

— Nu-l cunoșteați deloc pe Kahane, în particular, nu-i așa ?

— Nu.

— Ați fost vreodată la el acasă ?

— Nu.

— Știați ceva personal despre el ?

— Nu.

— Credeți că putea fi homosexual ?

— Nu eram atît de apropiați. De ce întrebați ?

Avery își ridică privirea din paginile agendei.

— Unii homosexuali din cartier s-au plîns că au fost atacați.

— S-a întîmplat vreo crimă ?

— Ne-am gîndit că s-ar putea să fie vreo legătură, rosti ea, iar acum interogatoriul se transformă în conversație.

Scăpase.

Walter Stuckel își trase mînecile în afară și își sprijini coatele pe fotoliu. „Și el joacă un rol", gîndi Griffin.

— Poate c-ar trebui să te lăsăm să-ți vezi de treabă.

Avery nu era atît de ușor de urnit din scaun. Griffin voia să o măgulească.

— Vă frămîntă ceva ? Ce anume ? o întrebă el.

— După plecarea lui Kahane, l-ați urmat cumva în parcare ? L-ați văzut în parcare ?

— Nu, spuse Griffin, îmi parcasem mașina pe stradă. Și îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar după cele întîmplate n-o să mai parchez niciodată decît pe stradă, chiar dacă asta ar însemna să-mi cumpăr o mașină mai ieftină.

Se străduí să pară ușor șocat, de parcă n-ar fi înțeles prea bine întrebarea. Ea se ridică în picioare. În vreme ce Stuckel îi conducea pe cei doi detectivi spre ușă, Griffin zise :

— A fost o seară obișnuită. De-asta pare totul atît de oribil. Și cred că de-asta nici nu v-am sunat. E ciudat, dar a fost mai ușor să închei problema aruncînd, pur și simplu,

ziarul de-o parte. Aș fi vrut să vă pot spune mai multe. Cred că dacă veți aresta pe cineva și veți face o identificare, ar fi bine să mă chemați, poate recunosc pe cineva de la cinematograf sau de pe stradă. Nu știu dacă asta ar face legătura cu Kahane, dar poate aș reuși să alătur niște verigi.

Îi mulțumiră și plecară. Depărtîndu-se în lungul coridorului, se opriră în fața fotografiei lui Glenn Ford, iar Griffin închise ușa în clipa în care Walter Stuckel începea să le spună o anecdotă.

Imediat bătu la ușă Jan. O pofti înăuntru.

— Asta n-a fost săptămîna ta norocoasă, zise ea.

— Mai rea a fost pentru David Kahane.

— Mă refer la asta, la ilustrate, la Larry Levy.

— Poate am avut prea multă vreme noroc.

— Nu spune asta.

— Pe vremuri, după ce te vizita poliția în birou, beai o dușcă de whisky.

— Și acum ?

— Acum te întorci la lucru.

Ea voia mai mult de la el, dar el nu era dispus să-i ofere. Poate va renunța, gîndi. Ce să fac ca s-o determin să plece ?

— Ei, s-a făcut ceasul șase, spuse ea. Plec acasă.

Griffin se întoarse la masa de lucru. Privi pe fereastră la angajații companiei care plecau acasă. Unii fuseseră ocupați toată ziua, șefii lor aveau zece afișe de film pe pereți, cu numele lor pe fiecare, dovezi palpabile, aveau emisiuni de televiziune, primeau telefoane de la regizori milionari în căutare de scenarii bune, în vreme ce alții așteptau lîngă telefoane mute și citeau contracte, fiindcă șefii lor, pur și simplu, nu erau suficient de angrenați în joc, ocupîndu-se de unul sau de două proiecte obscure, încurajați pînă în pînzele albe de oameni asemenea lui, Griffin o știa, producători sau regizori care cîștigau o sută de mii de dolari pe an, salariul unui primar de oraș mare,

bătîndu-și capul cu o idee care nu interesa pe nimeni cu adevărat, dar sprijiniți într-un fel sau altul, fiindcă jocul avea nevoie de jucători. În cele din urmă, se termina vreun scenariu, era supus examinării, citit, respins, trimis la modificat. De obicei, studioul, pentru a ceda scenariul altui studio, cerea în schimb banii cheltuiți pînă atunci; alteori, îl dădea contra unui procent. Oricare-ar fi fost condițiile, scenariul era de vînzare. George Butler, care lucra la Departamentul Administrativ al studioului, îl suna pe producătorul care avea acum scenariul modificat, informîndu-l că era demis din funcție. Secretara se întorcea în secretariatul general sau îl însoțea pe producător la noul său serviciu, sau era concediată.

Capitolul 6

Griffin se trezi amintindu-și de înmormîntarea lui David Kahane. Ieși în grabă să cumpere ziarul „Times" și găsi necrologul. Ceremonia avea loc la ora două. Se strădui să-și aducă aminte crima, înfiorat de un brusc simțămînt de respect pentru Kahane, dar imaginea pe care-o reconstitui, prea riguroasă și mecanică, îl îndepărta de la ceea ce dorise inițial, o legătură între numele scris pe pagina de ziar și felul în care acest nume ajunsese acolo. Singurul motiv pentru care voia să se ducă la înmormîntare era s-o vadă pe June Mercator. Cînd stătuseră de vorbă la telefon prima oară, avusese impresia că-l place puțin. Da, și apoi îi revenise în minte de cîteva ori, iar acum era curios să afle cum arată. Kahane nu fusese o personalitate, dar avea aerul unui individ care trăiește cu o femeie cu brațe lungi și față lată, care te putea privi în față uluindu-te cu erudiția ei. Fluența cu care se exprima în japoneză și mașina cea nouă sugerau că, dacă Kahane trăia într-o lume parțial indiferentă față de Hollywood — dar oare Hollywood-ul n-o lăsa indiferentă și pe June Mercator ? — ,atunci ea s-ar putea să aibă un etalon al succesului complet diferit de-al celui care așteaptă aprobarea Hollywood-ului, și în locul zîmbetului plin de neîmpliniri al nevestei unui ratat — și cît de multe asemenea femei nu întîlnise el însuși la vizionări și petreceri, criticînd totul, făcîndu-se că nu observă prezența ve-

detelor de cinema ori etalarea mai mult decît evidentă a toaletelor costisitoare — va fi probabil tăcută și neliniștită, aproape posomorîtă, pînă cînd va considera că petrecerea merita întreaga ei atenție, iar dacă așa stăteau lucrurile, atunci avea să fie la fel de amuzantă ca la telefon. Adică la fel de amuzantă ca atunci cînd vorbiseră prima oară ; a doua oară păruse abătută și necomunicativă. Firește, își zise el, avea un motiv temeinic să fie prost dispusă. Iubitul ei fusese victima unei oribile crime.

La două și jumătate avea o întîlnire la Departamentul de Marketing, dar asta se putea rezolva și mai tîrziu. Cît de mult durează o înmormîntare ? Nu mai fusese la o asemenea ceremonie de mulți ani. Cînd porni spre studio încă nu era sigur dacă se va duce sau nu, dar îmbrăcase un costum negru, pentru orice eventualitate.

Primul telefon îl primi de la Walter Stuckel.

— Te-ai comportat bine, băiete, te-ai comportat foarte bine.

Griffin știa că nuanța familiară a felicitării era intenționată.

— Mulțumesc, Walter, m-am străduit doar să fiu un bun cetățean.

— Ei bine, i-ai dus, n-am ce zice.

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că ceva s-a întîmplat acolo, nu-i așa ? Dacă aș fi fost polițist în brigada de omucideri din Pasadena și cu destul timp la dispoziție, aș fi aflat tot ce se putea afla în legătură cu tinerii barosani ca tine și cînd aș fi descoperit ce știe unul ca Walter Stuckel despre ei, te-aș fi convocat la secție pentru un nou interogatoriu.

— Și ce știe unul ca Walter Stuckel ?

— Știe ca barosanii tineri nu se învîrt prin holurile cinematografelor în căutare de scriitori.

— Atunci, dacă nu-i adevărat, ce crezi că s-a întîmplat ?

— Știai că plasase cîndva droguri ?

— Zău ?

— M-am interesat.

— Și n-a mai vrut să continue ?

— Cine mai cumpără în ziua de azi ? Nu s-a ocupat de asta prea multă vreme, dar a cîștigat destul cît să-și poată cumpăra mai multe blocuri. O mică avere în afaceri imobiliare. Poliția consideră că asta n-are legătură cu trecutul său. Cu cîțiva ani în urmă, ar fi fost, fără doar și poate, o crimă pentru droguri. Tu nu te mai droghezi, nu-i așa ?

— Fii serios, Walter, nu m-am atins nici de o țigară cu marijuana în ultimii ani. Am și uitat cum arată cocaina.

— E albă.

— David Kahane n-a fost niciodată furnizorul meu. Nici nu-l cunoșteam pe-atunci.

— Dacă zici tu.

Stuckel închise. Griffin ar fi vrut să-i spună : „Știi, aș putea să te omor și pe tine".

Încercă să se dedice muncii, dădu trei telefoane de răspuns în zece minute, își propuse să citească două scenarii și vorbi cu prietenul unui prieten care absolvise facultatea de drept, dar nu dorea să profeseze, ci mai degrabă căuta o slujbă la studio sau în echipa unui producător.

Griffin ajunse primul în sala de proiecție. Cînd Levison deschise ușa, era acolo și Larry Levy, care-l însoțea, îmbrăcat în blugi și cu un pulover de patru sute de dolari.

— Știu că nu trebuia să înceapă lucrul decît peste cîteva săptămîni, dar m-am gîndit c-ar fi o idee excelentă să vadă și el la ce lucrăm acum.

— O idee într-adevăr excelentă, răspunse Griffin cu un surîs larg, ridicîndu-se și strîngîndu-i mîna lui Levy.

Voia ca Levison să vadă că începuse deja să cîștige. Levy se așeză cu un rînd în fața lui Levison și a lui Griffin.

Cele patruzeci de minute de peliculă ale celor două filme nu erau concludente. Pe durata lor era înfățișată o

mașină oprind în fața unui hotel, iar șoferul, un personaj secundar, coborînd din ea, Cadrele înregistrate în Studioul 12 înfățișau, toate, prim-planuri cu o mînă înmănușată deschizînd un sertar.

În timpul imaginilor cu sertarul, Griffin o sună pe Jan ca s-o întrebe ce mesaje avea pentru el.

— Joe Gillis a confirmat întîlnirea pentru diseară la Polo Lounge. După zece, a zis.

— Joe Gillis ? repetă Griffin. Cine e Joe Gillis ?

Știa că pare încurcat. Numele nu-i spunea nimic. Levison pufni, repetînd numele aproape în același timp cu Jan, care adăugă :

— Zicea că știi despre ce e vorba.

— Stai așa, spuse Griffin. Nu vorbiți amîndoi odată. Domnule Levison, spuneți.

— Joe Gillis e personajul interpretat de William Holden în *Sunset Boulevard*. Știi tu, scriitorul care se combină cu Gloria Swanson.

— Spunea că ai numărul lui, spuse Jan.

Griffin îi spuse lui Jan să amîne întîlnirea cu Departamentul de Marketing, din după-amiaza aceea. Voia să participe la înmormîntare.

— Te-a sunat un tip care-a zis că e Joe Gillis ? întrebă Levison.

— E un prieten de-al meu, fost coleg de facultate. Ar fi un prieten mult mai bun, dacă n-ar fi atît de plictisitor. Mereu încearcă să facă pe deșteptul. Săptămîna trecută mi-a lăsat un mesaj zicînd că e Monroe Stahr.

— Ăsta cine mai e ? vru să știe Levison.

— Pe ăla îl știam, răspunse Griffin. A interpretat rolul lui Irving Thalberg în *Ultimul magnat*.

— Nu-nțeleg, mărturisi Larry Levy. Tipul ăsta o sună pe secretara ta tot timpul, folosind diferite nume, iar ea nu-i recunoaște vocea ?

Levison îl privi încruntat.

— Nu-ți face probleme.

Întors în biroul său, Griffin îi spuse lui Jan să sune comisionarul să-i aducă prînzul. O salată. Voia să afle mai multe despre Joe Gillis.

— Am uitat complet. Tipul e expert în impozite, mi l-a recomandat consilierul meu și vrea să-mi propună o afacere.

— Nu prea cred. Mai bine recunoaște că îți cauți de lucru la alt studio. Iar Joe Gillis e un ștab de-acolo care folosește un nume codificat. Iar tu ai uitat numele. Nu-mi vinde mie povestea cu expertul fiscal. Ai investi într-o afacere încheiată la zece seara, în fața unui pahar ? De ce mă minți ?

— Ai pe jumătate dreptate. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te mint. Nu cunosc nici un Joe Gillis ; probabil că a greșit numărul.

— Dar cînd am răspuns la telefon, am spus că e biroul tău. N-a auzit ?

— Se pare că nu.

— Nu-mi place de loc felul în care te porți cu mine, zise ea.

— Cu ce-am greșit ?

— Vrei să-mi dau demisia ? Vrei să plec ?

— Da, la masa de prînz. Bea și un pahar de vin. Ia-ți liber după-amiază, du-te și fă-ți un masaj. Fac eu cinste. Și vino mîine.

— Nu vreau nici un pahar cu vin și n-am nevoie de masaj.

— Am impresia că astăzi nu ești în apele tale și vreau să-ți dau ocazia să te recreezi.

Știa că pare ridicol. Oare ea ce credea ?

Jan nu renunță.

— Ca mîine să te porți din nou urît ? Îmi pare rău, dar asta n-am de gînd să mai trec cu vederea.

— Ce anume ?

— De fiecare dată cînd intru în cameră, ți se schimbă tonul. Am impresia că te forțezi să fii drăguț cu mine.

— Poate ai nevoie de-o săptămînă liberă.

— Nu. Mă simt foarte bine. Nu știu dacă înțelegi ce-ți spun, dar cu mine nu se întîmplă nimic. Cu tine e ceva în neregulă.

— O !

Ridică mîna ca să-i dea de înțeles că mersese prea departe. Că-și uitase lungul nasului. Acum o aștepta să pretexteze o scuză personală.

— Pur și simplu nu vreau să văd că te prăbușești, asta-i tot.

Așadar, tactica ei era să se prefacă tulburată fiindcă era îngrijorată de soarta lui.

— Nu vreau să plec. Îmi place slujba asta. Vreau să-ți meargă bine. Dacă-ți merge bine ție, e bine și pentru mine.

— Atunci nu mă lua în seamă. Nu da atenție tonului meu. Am o mulțime de probleme în ultima vreme și te rog să mă scuzi dacă îmi vărs nervii pe tine. Și insist să-ți iei liber azi după-amiază.

Sună apoi un salon de cosmetică din Beverly Hills și comandă un tratament cosmetic pentru ea pe cheltuiala studioului.

— Acum, șterge-o !

Ea rămase în prag, iar el o privi cum cedează.

— O să transfer toate legăturile la Celia.

Apoi îi făcu cu ochiul și dispăru.

Griffim o sună pe Bonnie Sherow.

— Nu mai poți veni diseară, nu-i așa ? întrebă ea.

— Blestematele astea de afaceri, spuse el, încercînd să pară afectat, ca un corespondent străin condamnat să cîștige puțin și să fie mereu singur.

— S-a terminat ?

— Nu, doar dacă nu cumva vrei tu să se termine.

— Nu știu.

— Ce faci duminică dimineață ?

— Tu ce faci sîmbătă seara ? întrebă ea, dar fără urmă de seducție în glas, doar confuzie și senzația că e amenințată.

— Asta voiam de fapt.

— În cazul ăsta, Griffin, sună-mă sîmbătă după-amiază.

Acum părea nerăbdătoare și plictisită.

— Nu vreau să aranjez nimic.

— Păi asta ai făcut.

— Sună-mă, vorbim atunci.

Era timpul să meargă la înmormîntare.

Parcă la un cvartal depărtare de capelă și merse pe jos, pe partea cealaltă a străzii. În fața clădirii, stătea un bărbat voinic și cărunt, îmbrăcat într-un sacou bleumarin și pantaloni gri. Griffin își zise că tipul lucra la pompe funebre ; ceva anume în sprîncenele lui împreunate și în felul în care scruta cu privirea strada, ca un vînzător de cămăși care aștepta în fața magazinului falimentar sosirea unui cumpărător, îl făcea să bănuiască asta. Bărbatul îl cercetă cu privirea o clipă, iar Griffin se aștepta să-l audă strigînd : „Ai venit la înmormîntare !", dar tipul își privi ceasul și intră. Griffin privi și el la ceas. Două și un sfert. Își zise în sinea lui că nu era obligat să intre. Apoi tot el își zise că era.

Parcarea de lîngă capelă era aproape pustie. Numără paisprezece mașini. Fu surprins să vadă Saab-ul cel nou al lui David Kahane ; oare June Mercator venise singură la înmormîntarea amantului ei ? Cîteva limuzine albe erau parcate lîngă dricul negru. „Și totul din cauza mea", gîndi el. Traversă strada.

Griffin deschise încet ușa capelei, o încăpere lungă și cenușie. Covorul gros din camera mortuară îi reînvie o veche plictiseală, confuzia care-l copleșea cînd o însoțea pe mama lui la cumpărături, pe cînd avea șapte ani. Orice-ar spune ei, plictiseala nu este altceva decît frustrare. „De ce-aș fi frustrat aici ?" se întrebă în sinea lui.

Primele două rînduri erau pline ; în spatele lor, cîțiva oameni stăteau în strană. O familie de japonezi se așezase în spate. Așadar, moartea lui Kahane adunase treizeci de îndoliați. Griffin simți că-l urăște pe Kahane, fiindcă o făcea pe June Meractor să-și piardă timpul ; femeia merita o adunare mai numeroasă. Cum de se așteptase Kahane să se umple de glorie făcînd filme de succes, cînd avea atît de puțin farmec ? Nu era de mirare că nu reușise să facă nici un film. Nu era de mirare că murise atît de ușor.

Ușa se deschise în urma lui și un bărbat îmbrăcat în costum se scuză cînd îi atinse umărul lui Griffin. Înaintă tăcut de-a lungul culoarului, către cei din primul rînd, cărora le exprimă în șoaptă condoleanțe. Două femei care puteau să fie June Mercator, în jur de douăzeci și cinci, treizeci de ani, stăteau una lîngă alta în strană, alături de un bărbat mai în vîrstă, probabil tatăl lui Kahane. Una dintre ele avea nasul mic și părul blond ale unui licean așezat pe același rînd. Griffin și-i închipui frate și soră, însă se îndoi că întreaga familie a lui June Mercator venise aici, dar pînă la urmă, de ce nu ? Dacă părinții ei trăiau și locuiau în Los Angeles, iar iubitul fiicei lor murise, ar fi venit cu siguranță la înmormîntare. Oare ar fi traversat țara pentru a veni la înmormîntare, dacă June Mercator și Kahane n-ar fi fost căsătoriți ? Probabil doar unul dintre ei ar fi venit. Sora, putea foarte bine să fie June Mercator și singurul lor copil. Pe care din ele ar fi preferat-o el, pe soră sau pe singura fiică ? Diseară va avea de făcut același soi de alegere, cercetînd Polo Lounge de la un cap la altul și ghicind cine era Joe Gillis. Presupunea că va fi destul de simplu ; Scriitorul putea fi oricare tip singur și foarte sigur de sine.

Sora se întoarse și privi mica adunare. Arăta bine, în genul arătos și funcțional al unei femei care se îndeletnicește cu ceva tehnic la un studio, editor de film sau realizator de efecte speciale, tunsă sport, cu cărare pe mijloc, mai scurt la ceafă decît în părți și cu un ten frumos și pa-

lid. Femeia singură privi și ea, mecanic, în spate ca să vadă ce anume atrăsese atenția sorei. Avea părul mai lung și despletit, cearcăne și era grasă. Ca mine, gîndi Griffin. Femeia părea obosită. Din cauza doliului ? Din cauza slujbei ? Nu putea face deosebirea între suferință și îngrijorare. O catalogă ca avocat, ceea ce însemna că cealaltă femeie era June Mercator. Lucrurile se legau, nu spusese ea că face montajul pentru broșurile unei bănci ? Și asta era tot ceva tehnic. În plus, plîngea.

El îi întîlni privirea, întrebîndu-se cine credea ea că este el ; fiind atît de puțini oameni acolo, îi cunoștea, în mod sigur, pe toți. Fotografia lui apăruse de peste douăzeci de ori pe primele pagini din „Variety" și „The Hollywood Reporter", apoi o prezentare în „Times", articole în „Newsweek" și „Time", o fotografie în „Rolling Stone". Dar poate ea nu citea asemenea publicații. El aștepta micul șoc provocat de recunoașterea lui, dar acesta nu se produse ; privirea ei alunecă peste el, apoi se întoarse cu fața către amvon, cînd un bărbat în costum bleumarin — Griffin presupuse că era rabinul — se ridică în picioare și începu să vorbească.

Vorbi întîi despre oraș, despre oroarea vieții de zi cu zi, despre teamă. Se referi la fizică, la principiul nedeterminării al lui Heisenberg, și la Einstein, care spusese că Dumnezeu nu face nimic la voia întîmplării. Zise apoi că prin asta nu a vrut să spună, ca să-i consoleze, că în planul lui Dumnezeu moartea lui Kahane fusese necesară universului, ca să-și desfășoare mișcarea sa maiestuoasă, fiindcă era convins că David Kahane ar fi izbucnit în rîs la o asemenea dovadă stupidă de credință. Mai spuse că noi toți trebuie să găsim înțelesuri în fiecare clipă ; altfel, am cădea în ghearele disperării. Apoi, se așeză, iar tînărul licean îi luă locul. Ținea în mînă o foaie cu cîteva note dactilografiate. Era slab și bărbierit proaspăt și părea inteligent ca un muzician, ca un contrabasist, genul care nu se bagă în față.

— Fratele meu, începu el, a murit după ce văzuse un film, ceea ce eu cred că are o semnificație. Sper să nu mă înțelegeți greșit, dar mă bucur că n-a murit în drum spre cinematograf, înainte de a vedea filmul. Cred că asta m-ar fi durut mult mai mult, și fiți convinși că mă doare enorm.

O cascadă de dezamăgire. Fratele lui Kahane semăna leit cu editoarea de film, așa că avocata cu pungi sub ochi era June Mercator. Nu voia să audă mai mult.

Griffin îi întoarse spatele fratelui și părăsi capela. Închise ușa cît de încet putu. Oare fratele de ce credea că plecase ? Un surplus de emoție ? Sau acest străin greșise ceremonia funebră ? Poate nici nu observase. Poate va crede că Griffin lucra la pompe funebre. Tu rostești necrologul cuiva, iar cineva pe care nu-l cunoști părăsește încăperea. Lipsă de respect sau afaceri ? Afaceri. Da, asta era concluzia logică. Iar June ? Ea ce-o să creadă ? Acum regreta că nu rămăsese în capelă să asculte necrologul, să afle mai multe despre Kahane. Se gîndi la femeia cu cearcăne. Ar putea să-i ceară scuze ? Ar trebui să-i fie prieten. Oare era posibil ?

Își dori să n-o fi trimis pe Jan la Beverly Hills. Dacă dădea telefon după mesaje, răspundea Celia, care i-ar fi spus lui Levison că lipsește toată după-amiaza. Probabil îi va spune oricum. O sună pe Mary Netter, care răspunse personal și îi zise că, dacă ea și Drew erau liberi, puteau să se întîlnească la cinci. Ea acoperi microfonul cu palma, iar cînd reveni îi spuse că da, erau liberi la cinci, pentru o jumătate de oră.

Cînd ajunse înapoi la studio, o sună pe Celia, iar ea îi transmise un mesaj de la Mary și Drew că nu mai puteau să vină la întîlnire. Fără nici o explicație.

Își aminti sieși că urmărea un scop ; să-l oprească pe Scriitorul ilustratelor, să facă pace cu el. „Poate ar trebui să închei o înțelegere cu alt scenarist pe care l-am neglijat. Să termin ideea începută cu Kahane. Să-l chem pe unul dintre ei, să văd ce are de spus, apoi să-i cer un prim

proiect. Indiferent de scenariu. Un contract mic, cincizeci de mii pentru o primă filmare, cu decoruri refăcute." Deschise agenda de anul trecut și găsi cîteva nume. Danny Ross ; numele nu-i spunea nimic, dar îl făcu să se înfioare. Se duse la biroul lui Jan și găsi numărul lui Ross. Îi lăsă lui Ross un mesaj pe automat. „Ce-am declanșat ? se întrebă. Oare Ross va dormi în noaptea asta ?" Va suna înainte să ajungă Jan, înainte de nouă și jumătate dimineața.

Mai rămăseseră cîteva ore bune pînă la întîlnirea de la Polo Lounge. Încercă să citească cîteva scenarii, renunță, dădu cîteva telefoane de răspuns și plecă acasă.

Capitolul 7

Griffin conduse pînă la hotelul Beverly Hills. Ar fi vrut să-i spună Scriitorului : „Ăsta este, probabil, cel mai constructiv lucru pe care l-ai făcut vreodată și îți aplaud efortul." Oare Scriitorul își lăsase mașina în grija angajatului hotelului, sub copertina roz cu verde, sau alesese alternativa cea mai ieftină și parcase pe stradă ? Nu prefera Scriitorul să evite o intrare grandioasă ? Griffin își lăsă mașina în grija omului de la hotel ; trecu pe lîngă un grup de oameni în costume închise și recunoscu cîțiva funcționari superiori de televiziune, ale căror nume le uitase. Merse de-a lungul culoarului ce ducea în hol, simțindu-se ca un milionar, lipsit de orice grijă.

În hol, auzindu-se strigat, se întoarse repede, speriat, ca să-l salute pe Andy Civella, manager de rock, corpolent, cu barbă, cu păr des și ochelari de soare. Griffin îl simpatiza pe Civella. Managerul era un pirat și, după o oră petrecută în compania lui, Griffin avea întotdeauna aceeași senzație ca după un film cu James Bond. Avea un curaj molipsitor. Civella îl făcea să se simtă invincibil și bogat. Puțin în urma lui Civella se afla Tom Oakley, un regizor englez care făcuse vogă cu trei ani înainte, geniul anului, dar două filme de cincispreze milioane de dolari fiecare fuseseră un eșec, iar acum arăta obosit și ușor hăituit. Cu toate astea, nu-și pierduse încă aura succesului. Avea acea nerușinare pe care Griffin o respecta ; făcea

parte din clan. Admira strategia Scriitorului, care ştiuse probabil că apariţia solitară a lui Griffin la hotelul Beverly Hills, la ora zece, avea să atragă atenţia. Griffin începu să facă prezentările, dar ei erau prieteni vechi. Şi-ar fi dorit să nu fie. Îi invidia, iar gestul lui îi făcu să rîdă pe amîndoi.

— Bei ceva cu noi ? întrebă regizorul.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă întîlnesc cu cineva.

— Atunci rămîne pe altă dată.

— Te sun eu.

— Trei sute douăzeci, rosti Oakley.

— Poftim ? zise Griffin.

— Camera trei sute douăzeci, spuse el. O să mai rămîn aici încă o săptămînă.

— Nota o plătesc cei de la Paramount, spuse Civella cu un soi de uşurare menită să stîrnească rîsul, punînd capăt cu abilitate întrunirii din hol.

Îi reuşise. Îşi strînseră mîinile, iar Griffin parcurse holul către Polo Lounge.

Şeful de salon îl salută cu o înclinare a capului.

— Domnule Mill, spuse, cîte locuri ?

— O să fim doi, dar eu am ajuns puţin mai devreme.

— Doriţi un separeu în spate şi să vă conduc oaspetele acolo ?

— Nu, dă-mi unul în faţă.

Şi arătă un separeu de lîngă peretele de vizavi de el.

Ospătarul sosi imediat. Griffin comandă un cocteil de creveţi şi o cupă Pimm, o sofisticărie de adolescent, o ştia bine, dar simţea nevoia de ceva dulce. De ce se scuza faţă de sine însuşi ? Două femei de la bar îi întoarseră zîmbetul. Ospătarul îi aduse comanda.

Dacă şi-ar fi pierdut slujba, de ce i-ar fi fost dor ? Avea o mulţime de bani, dar nu era obişnuit să-i cheltuie pe altceva în afară de haine, mobilă, cîteva jucării. Chiar şi combina muzicală o primise, cadou din partea companiei de înregistrate a studioului. Bugetul lui de cheltuieli era aproape nelimitat. Zbura de fiecare dată cu clasa întîi.

Limuzinele îl duceau şi-l aduceau de la aeroport. Dacă nu-l cunoştea pe şofer, îl întîmpina întotdeauna unul cu o pancartă purtînd inscripţia DL.MILL. La New York locuia întotdeauna în apartamentul studioului de la hotelul Sherry Netherland, unde îl aşteptau hainele în dulap şi cămăşile în sertar. Zburase de zece ori cu Concorde. Maşina de patruzeci de mii de dolari era un cadou din partea studioului. Jumătate din ipotecă o plătea compania. Cealaltă parte o plătise printr-un împrumut fără dobîndă. Cînd îşi plătea singur o masă, încerca un sentiment de noutate, aproape ca un furtişag mărunt; dar de la cine fura? Cîtă mîncare îşi plătise singur de cinci ani încoace? Cincizeci de mese, cu totul? Prînzurile de duminică? Cîte bilete de avion îşi cumpărase din banii lui? Cîteva. Cabo San Lucas cu Bonnie Sherow. Atunci fusese puţin îndrăgostit şi îşi dorise ca acele ore să fie nerambursabile, nedecontabile. Deci aşa poţi obţine puritatea, plătind-o cu banii tăi? Nu, recunoscu în sinea lui că această nevoie de a-şi plăti timpul liber venea din dorinţa de-a nu transforma dragostea în ceva ce putea fi decontat. Era o problemă de intimitate. În primii cinci ani de lucru la studio nu-şi luase nici o vacanţă, un record consemnat şi de revista „Time". Ei bine, nu era întru totul adevărat, fiindcă atunci cînd vizitase un platou de filmare în Maroc, se oprise trei zile la Agadir. Schiase în Colorado, cînd filmările se opriseră o săptămînă din cauza unei furtuni. Două întreruperi. Pe vremea aceea, considera vacanţa un semn de slăbiciune, un fel de-a se reface după ura pentru slujbă, după frustrările nereuşite, o compensaţie. El nu avea nevoie de compensaţii. El nu avea nevoie de week-end-uri.

Îl văzu pe şeful de salon atrăgînd atenţia unui bărbat în pulover că în Polo Lounge ţinuta era obligatorie. Bărbatul purta ochelari cu rama cîrpită cu bandă adezivă. Era oare Scriitorul? Tipul zise că se întoarce în camera lui. Nu.

În ziua în care și-ar pierde slujba, Griffin știa că va fi mai greu să obțină cea mai bună masă, sau, dacă ar obține-o, ar trebui să mai aștepte la bar cîteva minute. Asta-i tot ? se întrebă el. Numai de asta e vorba, de cea mai bună masă ? Întreaga istorie, întreaga putere însemna să te bucuri de respectul șefului de sală ?

Ospătarul îl întrebă dacă mai dorește ceva de băut. Griffin privi bănuitor paharul gol, de parcă altcineva l-ar fi băut. Oricine ar fi făcut-o, însă, nu se atinsese de crevete. Răspunse că da, ar mai dori, și ridicînd obiectul acela roz de pe patul de gheață îl înmuie în sosul roșu.

Una din femeile de la bar îl privea cum stoarce o felie de lămîie în sosul cocteilului. Se străduí să nu arate că-i simte privirea, iar mîncatul crevetelui deveni un adevărat spectacol ; acum se prefăcea a fi Griffin Mill care mînca la Polo Lounge. Ar fi vrut să rămînă așa pentru totdeauna, la mică distanță de sine însuși, de unde putea admira desăvîrșirea propriei ființe, fiecare gest, fiecare cuvînt, fiecare schimbare calculată de energie.

Femeia de la bar nu era Scrritorul. Ea și prietenele ei erau arătoase și fără chip în același timp, asemenea zecilor de mii de femei din oraș care arătau bine și nu aveau chip.

Veniseră poate la Los Angeles să joace, încurajate de un fotograf de provincie, dar camera de filmat nu le iubea chipurile ; ele arătau bine văzute cu ochiul liber, dar în prim-planurile filmate camera descoperea o simetrie idioată, ceva banal, teama de-a dezvălui — ce ? — ceva mărunt, ceva ieftin, o avariție sălbatică și teama de sărăcia căreia îi erau destinate. Femeia de la bar vibra de sentimentul complicității la o crimă pe care ținea s-o ascundă cu orice preț în schimbul unei case mari, a unei limuzine germane și a mersului la cosmetică de trei ori pe săptămînă. Toate erau prea slabe de atîta gimnastică, aveau nevoie de cîteva kilogframe în plus ca să arate omenește, lipsa poftei de mîncare le supsese de mult ceea

ce avuseseră mai apetisant, ceva care să poată fi strîns în braţe, să poată fi ciupit. Femeile de la bar sfîrşeau în apartamentele obscure din east Hollywood, ca dactilografe pentru scenarişti, dar scriitorii aveau acum compútere; nimeni nu mai dactilografia. Ce se va întîmpla cu femeile de la bar ? Se vor mărita vreodată sau se vor remărita; păreau divorţate, mai degrabă abandonate de bărbaţi isterizaţi după şase luni de convieţuire alături de nebunia acestor iluzii. Rataţi bogaţi. Ar fi vrut să plece de la masă şi să se alăture femeilor de la bar, să le facă cinste şi apoi să le împingă la sinuciderea cu care erau datoare lumii. Una dintre ele îi zîmbi. Probabil îl recunoscuse. Dacă Scriitorul era femeie, iar Griffin acceptă posibilitatea fără să se dojenească că nu se gîndise la asta, nu putea să fie una din femeile de la bar. Trebuia să fie brunetă şi scundă, cu ochelari de soare vechi, nefardată, cu mutra unei berlineze socialiste din 1925, cu un nas impresionant şi o gură care adora să vorbească. S-ar îmbrăca în negru, ar purta pantofi cu toc jos, sau ar fi blondă, înaltă şi deprimată, o aristocrată strălucitoare şi cuprinsă de panică, o persoană făcută să sufere de bărbaţi bine.

Scenaristele nu se aventurau în Polo Lounge, nu erau nişte vaci speriate. Monologul interior al lui Griffin luă sfîrşit şi acum se simţea groaznic. Poate aceste femei erau într-adevăr scenariste şi făceau pe tîrfele, căutînd idei de scenarii. Sau nu neapărat idei, ci doar distracţie. Dar dacă nu erau scriitoare, ci pur şi simplu două femei singure ? Şi de ce singure ? Griffin ar fi vrut să-şi ceară scuze pentru toate gîndurile lui josnice. Ar fi vrut să le spună „Nu mai ştiu nimic".

Nimeni dintre cei aflaţi în încăpere nu era Scriitorul. „Poate Scriitorul mă va suna aici, gîndi el, ospătarul îmi va aduce un telefon, iar cînd voi ridica receptorul o să-i aud respiraţia. Poate va vorbi cu mine."

Civella şi Oakley intrară în salon, îşi făcură loc pe lîngă şeful de salon şi năvăliră în separeul lui Griffin.

— Deci, ți-a tras clapa Griffin, nu ? întrebă Civella.

— Așa se pare.

— Lasă, nu era de tine, completă Oakley.

Mirosea a marijuana. Amîndoi miroseau.

— Băieți, v-ați cam drogat, remarcă Griffin, străduindu-se să fie politicos.

— Vreau să plasăm un scenariu, zise regizorul.

— Ați greșit adresa, spuse Griffin.

— O să-l ducem la alt studio, decise regizorul.

Griffin izbucni în rîs.

— Vă dau binecuvîntarea mea. Las altora durerile de cap.

— Nu, serios, zise Civella, vreau să-ți povestesc acum.

— Iar eu nu vreau să-l ascult acum, replică Griffin, savurînd tensiunea.

Începea jocul. Era în elementul lui.

— Stai blînd, Griffin, vorbi Civella. E foarte distractiv. Nu-i decît rock and roll.

— Greșit. E vorba de filme. Noi nu scoatem o sută de albume pe an, noi facem nouă filme. Nu-i același lucru.

— Liniștește-te, zise Civella.

Griffin nu mai voia să lupte.

— Vigilența neobosită este prețul libertății, știi doar.

Încercă să zîmbească.

— Ce beți ? întrebă el, ridicînd mîna să cheme chelnerul.

Comandă apă minerală pentru el și îi lăsă să povestească.

— E vorba de un procuror districtual care nu mai știe ce să creadă, începu Oakley.

— Nu așa se începe, rosti Civella.

Griffin îl observă pe Oakley cum se autoînjură. Era un moment pentru el, o ocazie foarte rară să-l prindă departe de telefon, și se și încurcase, neștiind cum să înceapă.

— Bine, încearcă așa. Te afli în afara celei mai mari și împuțite pușcării din California, zidurile cele mai înalte...

Griffin îl întrerupse, doar din dorința de-a se juca cu Oakley ; nu era cinstit, iar el știa asta.

— De ce neapărat California ?

— Fiindcă are cameră de gazare. Poate fi oricare stat cu cameră de gazare, atîta timp cît au pedeapsa cu moartea și nu folosesc plutonul de execuție, injecții cu otravă sau scaunul electric. Ești în afara pușcăriei, un șir de mașini care intră, e noapte și plouă. Lîngă intrare, cîțiva oameni demonstrează, poate o sută, o veghe la lumina lumînărilor.

— Lumînări în ploaie ? întrebă Griffin.

— Sub umbrele. Umbrelele lucesc ca lampioanele japoneze.

— Asta-i frumos, remarcă Griffin. O imagine frumoasă. N-am mai văzut asta. E bună.

Oakley se foi puțin pe scaun și luă paharul în mînă. Îl privi. Vru să soarbă o gură, apoi îl puse la loc.

— O.K., ne aflăm într-una din mașini, iar un demonstrant blochează drumul, o negresă, matroană adevărată, dar despre care știi de cum o vezi că e o persoană cu suflet bun. Nu e o revoltă violentă, totul e foarte sobru. Șoferul este pregătit s-o împingă cu bara, dar tipul de pe locul din spate îi spune să n-o facă. Apoi femeia îl zărește pe cel de pe locul din spate, iar el coboară geamul. Se privesc. Apoi mașina intră. Deci, este noaptea unei execuții, iar tipul nostru este procurorul districtual, care tocmai a înregistrat un succes răsunător într-un caz dificil, trimițînd un negru retardat, de nouăsprezece ani, la camera de gazare. Omul crede în lege, crima a fost oribilă, nu există dubii că pușiul a făcut-o, iar acum plătește pentru ea cu pedeapsa capitală. ceea ce poate fi unul din titluri, *Pedeapsa capitală*. Oricum, noi urmărim întreaga execuție prin expresia feței procurorului, auzim ușile închizîndu-se, toată atmosfera, dar privim individul responsabil pentru asta. Asistă pentru prima oară. Și nu-i place. Toată lumea îl felicită pentru treaba asta bine făcută, dar el se urăște. Iar pe dru-

mul de întoarcere o vede pe mamă, ducînd sicriul băiatului într-un dric. În clipa aia, jură că data următoare cînd o să trimită pe cineva la camera de gazare o să fie sigur că legea este aceeași pentru toți. Dorește să echilibreze balanța.

Oakley sorbi din nou.

Civella îl privi pe Griffin.

— Nu-i rău pentru un început, nu-i așa ?

— E un început dur, dar e simplu să începi dur. Unde vrei să ajungi ? Vreau să aud toată povestea.

— Trecem de la procurorul districtual la un cuplu înstărit din Bel Air. Cei doi se ceartă. Afară e furtună, plouă, aceeași vreme urîtă ca și la închisoare. Ies afară în noapte, el se urcă în mașină și pleacă, ea ar trebui să plece cu el, dar n-o face, nu vrea s-o facă, există martori că s-au certat, poate copiii, partea asta nu e terminată încă, apoi el pierde controlul mașinii, iese de pe șosea, cade într-un torent și se duce la fund cu mașină cu tot, iar cadavrul este purtat de curent. Cînd se examinează mașina, poliția descoperă că se umblase la ea și brusc cazul devine crimă, iar procurorul districtual se hotărăște să obțină pedeapsa maximă și să trimită femeia în camera de gazare.

— În douăzeci și cinci de cuvinte sau mai puține, interveni Griffin, care-i de fapt povestea ?

— Fii serios, Griffin, zise Civella, las-o baltă. Doar sîntem profesioniști, trebuie să asculți pînă la capăt.

— Nu, nu trebuie. Nu trebuie să mai ascult nici un cuvînt.

— Atunci las-o baltă, spuse Civella. Am relații în tot orașul și știu deja zece inși care ar lua-o imediat. Știu doi care ne-ar angaja dacă ar asculta numai ceea ce ți-am povestit ție. Ai auzit destul, spune, da sau nu ?

— Sună-ți relațiile și întreabă-le dacă ar cumpăra o chestie care are numai primul act.

— Nu vă mai certați, interveni Oakley. O lămuresc eu. O să trec direct la actul trei. În primul rînd este o po-

veste procedurală și vom vedea un juriu deliberînd, un procuror districtual pregătindu-și cazul, o femeie judecată. Bineînțeles că el cîștigă și bineînțeles că ea e condamnată la moarte. În perioada rezervată procesului procurorul districtual începe să se frămînte. Cadavrul n-a fost găsit, de aceea cazul este atît de greu, iar el trimite la moarte o femeie albă, bogată, cu cei mai buni avocați din oraș, fără să aibă un cadavru. Și apoi, cu o zi înainte de execuție, el află că soțul trăiește. Este nevoit să-l aducă pe soț și apoi să împiedice execuția. Și ca să nu mai lungesc vorba, scena finală este așa : procurorul districtual dă buzna în închisoare, trece de gardieni și sparge geamurile camerei de gazare, după ce se dăduse drumul la gaz. La sfîrșitul filmului, soțul este arestat pentru tentativă de omor, iar cînd procurorul districtual este întrebat care va fi arma, el răspunde „Statul California".

Oakley stătea în colțul îndepărtat al separeului, terminîndu-și băutura mulțumit de sine.

— Au fost mai mult de douăzeci și cinci de cuvinte, rosti Griffin.

— La dracu' ! Griffin, e extraordinar, spuse Civella. Știi doar că e un film-bombă, de excepție.

Nu știa, nu, nu știa deloc, dar nu voia să le spună. Era genul de *thriller* moral care i-ar fi plăcut lui Larry Levy, chiar și lui Levison, iar dacă Levy avea de gînd să se încurce cu un scenariu care nu avea actul doi și nici cea mai mică șansă ca procurorul districtual să se îndrăgostească de acuzată, Griffin îl lăsa bucuros să-și asume răspunderea.

— Cine-o să-l scrie ? întrebă Griffin. Tu ?

Oakley desfăcu brațele într-un ușor gest de implorare.

— E ideea mea.

— Ar trebui să găsim pe altcineva.

— Fii serios Griffin, e povestea lui, dă-i o șansă, interveni Civella.

— O să ne coste prea mult. O să avem nevoie de-o rescriere. Să nu-mi spui că nu. Ești un regizor extraordinar, Tom, dar Levison n-o să aibă încredere în tine. O să vrea pe cineva cu mînă mai bună. Nu spun că n-o să te crediteze, dar trebuie să-ți mărturisesc că nu i-a plăcut ultimul tău film. Și nu ți-aș fi spus dacă n-aș fi luat în serios povestea ta. Are șanse.

— Am avut și noi destule probleme, rosti Oakley.

Griffin și-ar fi dorit ca Oakley să se învinovățească pentru unele dintre ele.

— Dar asta e ideea mea. Eu am început ca scenarist. Am scris trei piese pentru BBC. Pot s-o fac și de data asta.

— Să văd ce pot să fac. Între timp, fă o listă cu scriitori de vîrf pe care îi știi și cu care poți lucra.

Civella se pregătea să protesteze, dar Oakley îl țintui cu privirea, amuțindu-l.

Griffin se scuză și plecă la toaletă. Îi plăcea povestea, nu era sigur în privința regizorului, Oakley avea idei bune și o tunsoare drăguță și te simțeai al naibii de bine în prezența lui, dar după primul său film, stilul i se schimbase. Alegerea distribuției la film fusese slabă; era un lucru bun să nu iei vedete, pentru echilibrul filmului, dar scenele de ansamblu erau palide. El se străduia, dar compoziția și unghiurile de filmare erau lipsite de inspirație. Griffin avea de gînd să sprijine un prim proiect scris de Oakley, numai dacă nu-și asuma inițiativa. Va fi greu să-l învingă, dar dacă reușea, regizorul bătea în retragere. Și-ar fi păstrat credibilitatea chiar dacă nu regiza el. Merita să încerce. Îi va da lui Civella o listă cu cinci nume de scenariști.

Cînd se întoarse la masă, Civella îi întinse o ilustrată cu imaginea hotelului.

— Ce-i asta ? întrebă Griffin.

— A venit șeful de salon și a spus: „Un domn m-a rugat să-i dau asta domnului Mill".

Civella părea dezamăgit că Griffin nu zîmbise auzindu-l cum îl imitase.

— Care-i treaba ? Nu scrie nimic pe ea.

— Cerneală invizibilă, spuse Oakley. Cerneală invizibilă. Frumoasă expresie, nu-i aşa ? Un titlu potrivit, nu credeţi ?

Griffin încuviinţă din cap, răsucind în mînă ilustrata.

— Titlul, rosti Civella, am uitat să-ţi spunem titlul. *Habeas Corpus** . *Habeas Corpus*, nu-i un titlu grozav ?

— În ordine, rosti Griffin.

— *Cerneală invizibilă* nu-mi place, zise Civella. Prea sună ca un titlu de proiect de scenariu. E genul de titlu pe care-l vezi pe scenariile plătite, dar care nu s-au turnat niciodată. Nu-i un titlu de film.

Oakley luă ilustrata din mîna lui Griffin.

— Despre ce e vorba ?

— E un semnal de la cineva cu care trebuia să mă întîlnesc aici, în seara asta. Îmi spune că n-a putut veni, fiindcă e cu o tipă.

— Toate astea printr-o ilustrată nescrisă ? întrebă Oakley.

— Ne înţelegem unul pe altul.

— Vezi tu, rosti Oakley, asta-mi dovedeşte ceea ce credeam de multă vreme : *karma*, este de fapt, doar o chestie de coincidenţă. Ne învîrtim în jurul hotelului fără să fie vreo petrecere la care să ne ducem, plictisiţi, în căutare de distracţie. Tu vii la hotel cu un scop. Prietenul tău face o mică schimbare de program, iar acum sîntem pe cale să facem un film şi să ne îmbogăţim.

— Eu sînt deja bogat, zise Civella.

— Iar artizanul acestei fericiri este... spuse Oakley.

— Prietenul lui Griffin ? întrebă Civella.

---

* Habeas Corpus — lege celebră votată în 1679 în Anglia, care dă dreptul acuzatului să aştepte sentinţa în libertate, în schimbul unei cauţiuni (n. tr.).

— Nu. Femeia cu care e acum în pat.

Griffin se simți la ani-lumină distanță de bărbații aflați la masă.

— Mîine dimineață trebuie să mă trezesc devreme. Sunați-mă la studio.

— Nu visez ? întrebă Oakley.

— Nu, confirmă Griffin și aruncă pe masă două hîrtii de douăzeci. Luați-vă încă un rînd.

— Nu vrei chitanță ? întrebă Civella.

— Păstrați-o.

Îndreptîndu-se către ieșire, îl întrebă pe șeful de salon dacă recunoscuse persoana care-i dăduse ilustrata.

— Nu l-am văzut. Îmi pare rău, domnule Mill. Unul dintre băieți mi-a adus-o. Vreți să stați de vorbă cu el ?

Băiatul va descrie o persoană care putea fi oricine.

— Nu, spuse Griffin. Știu cine este. Mulțumesc.

Nu știa exact de ce, dar strecură cinci dolari în mîna omului. Cîți bani îi dăduse Scriitorul băiatului ? Doi dolari ?

Griffin îi dădu doi dolari și angajatului care-i trăsese mașina la peron. Scriitorul îl privea, știa asta. Era fie în holul pe care Griffin nu-l putea vedea din cauza unui grup de oameni care-și așteptau mașinile, fie pe șosea, în întuneric, fie în mașina parcată, așteptînd să-l urmeze. „Poate-o să mă omoare acum, gîndi Griffin. Poate are o armă și o să conducă pînă în dreptul meu, iar la un semafor o să mă împuște. Poate o să mă forțeze să merg din ce în ce mai repede prin canion, încercînd să mă facă să pierd controlul mașinii și să intru într-un copac."

În loc să cotească spre vest, pe Sunset, către Beverly Glen, Griffin o luă spre sud, înspre Beverly Hills. În oglinda retrovizoare se vedeau faruri, o mașină care plecase de la hotel o dată cu el și alte cîteva care i se alăturaseră la semafor. La următoarea intersecție, o luă la stînga pe lîngă un cvartal cu blocuri mari, fără să semnalizeze, parcurse jumătate din el și coti din nou la stînga, pe o alee care ducea înapoi spre Sunset.

Farurile erau în spatele lui. Oare poliția ar fi urmărit un Mercedes care cotea pe o alee ? Nici una din casele astea nu avea garaj în spate. Dacă mărea viteza, iar mașina care-l urmărea era a poliției, l-ar fi oprit.

În plus, se știa amețit. Dacă poliția începea să-i pună întrebările de rutină, l-ar fi mirosit și nu voia să riște o arestare. Griffin micșoră lumina de bord, ca să nu-i trădeze conturul siluetei. N-avea nici un rost să fie o țintă și mai clară. Conducea cu ceea ce el credea a fi viteză economică, dar nici prea încet ca să poată fi bănuit că e în căutare de porți descuiate. Bulevardul Sunset era în fața lui, traficul tîrîndu-se între două semafoare. Mașina din spate încetini, rămînînd la două case depărtare, iar Griffin verifică viteza propriei mașini, pentru a nu cădea în cursa poliției.

Cele două mașini păstrară aceeași distanță tot restul aleii ; traficul de pe Sunset se anima din nou, la culoarea verde. Griffin nu putea da buzna în șuvoiul de mașini, avea nevoie de-o breșă. Acum, aproape de luminile bulevardului, văzu conturul mașinii din spate. Nu era mașina poliției. Șoferul scoase mîna pe geam și Griffin văzu pistolul exact cînd acesta trase. Luneta se făcu țăndări și în scurtul răstimp dinainte de-a se sparge parbrizul glonțul se aflase cu el în mașină, ca pasager. Cîteva cioburi de sticlă se loviră de ceafa lui Griffin, căzîndu-i între piele și guler, și acum îl zgîriau.

Cîteva clipe nici una dintre mașini nu se clinti. Griffin știa că Scriitorul, înspăimîntat de ceea ce făcuse, aștepta să vadă dacă Griffin fusese atins. Griffin se aplecă pe bord, imaginîndu-și că ar putea fi considerat mort. Apăsă pînă la podea accelerația și pătrunse în traficul de pe Sunset, cu mintea limpede, mîndru de această putere de concentrare. Fusese împușcat și, în loc să cedeze, doborît de teamă, el acționase prompt ; reușise să se elibereze de un individ înarmat, care trăsese în el, care încercase să-l omoare. „Dacă Kahane ar fi fost la fel de puternic ca

mine, gîndi Griffin, s-ar fi apărat, m-ar fi doborît, s-ar fi descotorosit de mine și poate ar fi alergat la poliție și i-ar fi pus să mă aresteze."

Scriitorul nu-l urmări. Plîngea oare ? Își zbura creierii ? Griffin așa nădăjduia, dar apoi își dădu seama că, dacă Scriitorul se omora, apartamentul lui ar fi fost scotocit și s-ar fi descoperit o mulțime de ilustrate netrimise, teancuri de ilustrate scrise și un jurnal cu o mulțime de însemnări senzaționale la adresa lui Griffin Mill. Poliția din Beverly Hills l-ar fi căutat și dacă nimeni nu făcea legătura între ei, Walter Stuckel ar fi sesizat imediat paralela între uciderea unui scriitor după ce se întîlnise cu el și sinuciderea altuia după o corespondență secretă cu Griffin Mill.

Și iată-le, două mașini de poliție și una aparținînd unei companii particulare de securitate, rulînd pe Sunset dinspre est. Se îndreptau spre nord, pe Rexford, cu sirenele urlînd isteric. Griffin coti spre est, întorcîndu-se în direcția aleii. Voia să vadă dacă îl prinseseră pe Scriitor. Și asta ar fi fost oribil ; Scriitorul în viață, cu o armă folosită de curînd în mașină, pe o alee plină de cioburi. Ce va spune ? Nu e treaba voastră ? Îl vor pune cîteva zile sub observație psihiatrică, dacă nu le va spune cine fusese ținta, iar dacă o făcea îl vor închide, asigurîndu-i lui Griffin o gardă de corp în cazul în care Scriitorul ar fi fost eliberat de un avocat bun. Pînă să-l aresteze, vor alerta toate spitalele și camerele de gardă, spunîndu-le să fie atenți la cei împușcați.

Griffin rulă încet de-a lungul aleii. Polițiștii coborîseră din mașini ; deasupra lor, un elicopter descria cercuri largi, împrăștiind o lumină puternică și albă, la fel de strălucitoare ca reflectoarele la o premieră. Scriitorul dispăruse. Un bărbat în halat de casă, proprietarul uneia din case, stătea de vorbă cu un polițist care nota ceva într-un carnet. Bineînțeles, nimeni nu văzuse nimic, și chiar avînd cioburile ca dovadă, nu se putea întreprinde nimic oficial. Vor spune că a fost vorba de un conflict între două bande

și vor aștepta să apară vreun cadavru în parcarea unui aeroport, în portbagajul unui Chevrolet furat. Sau își vor da seama că parbrizul fusese al unui Mercedes ?

Griffin o luă pe Benedict Canyon, pentru ca poliția să nu-i observe parbrizul spart, și se îndreptă spre casă, pe străzile lăturalnice dintre Beverly Hills și Bel Air. Se bucura că Scriitorul era liber. Prefera să trăiască sub amenințarea morții, decît cu Scriitorul în închisoare, dezvăluindu-și obsesia legată de Griffin.

Curentul din mașină era plăcut, ca aerul de pe-o insulă de vacanță : călătoria cu jeep-ul de la aeroportul umed către stațiune, trecînd pe lîngă soldații înarmați, era plăcută atunci cînd vacanța avea savoarea aventurii. Se afla departe de Scriitor, așa că deschise radioul. Căută pe scală sunetul unei chitare electrice. Grupul „Eagles" era aproape ceea ce-și dorea ; *Hotel California* îi aduse aminte de motivul pentru care se mutase în Los Angeles, de primii ani petrecuți în oraș, de petrecerile din cartierul de pe coline, de droguri, de beția succesului și ascensiunii lui fulgerătoare oglindită în regretul prietenilor mai lenți. Nu mai voia muzica trecutului. În mijlocul scalei îl găsi pe Van Halen. Muzică ce umplea un stadion, muzică de petrecere pentru șaizeci de mii de ratați. Chitara lua note din ce în ce mai înalte. Era numai o iluzie de măiestrie, un vodevil ieftin sau era virtuozitate adevărată, chiar era nevoie să fie atît de tare pentru a fi bună ? Dădu sonorul tare, iar vîntul înghiția sunetele muzicii în spațiul gol din spatele lui. Îi plăcea să-și contrarieze vecinii cu ieșirile lui zgomotoase. Măcar dacă ar fi putut să fie un individ simplu, care cîștigă optsprezece mii de dolari pe an și trăiește într-un loc obișnuit, într-un oraș care arată ca atîtea altele unde să conducă o firmă care livrează piese de schimb pentru mașină la domiciliu, să aibă burtă și un camion, scrumiere murdare pe măsuța de cafea, o amantă cu untrandafir tatuat pe sînul stîng, prieteni care dau buzna în căsuțe de vacanță pustii, un muncitor pletos care

știe că are în față întreaga putere a universului, fiindcă Dumnezeu se manifestă prin chitarele electrice. Ar fi vrut să-și aducă aminte cum cobora cu bicicleta un deal abrupt, brațele încordate, curentul de aer, posibilitatea dezastrului.

Va duce a doua zi mașina la un service să-i înlocuiască luneta și parbrizul. Cu amîndouă geamurile sparte, își vor da seama ce s-a întîmplat ? Griffin le va spune o minciună convingătoare.

Nu un trandafir tatuat. Mai degrabă o mică hartă a Texasului, un șarpe sau un animal sălbatic. Sau un avion de vînătoare cu reacție atacîndu-i (sau protejîndu-i) sfîrcul. Imprevizibilul.

Capitolul 8

Deşi se trăsese asupra lui şi puţin lipsise ca să fie ucis, după ce văzu geamurile montate, lui Griffin nu-i venea să creadă că Scriitorul îl hăituise vreodată. Într-una din zile avu impresia că este urmărit din nou şi, întorcîndu-se de la slujbă, luase un taxi, dar fusese nevoit să ia pînă la urmă trei maşini în seara aceea, cînd ieşise la cină, apoi spre sala de proiecţie şi înapoi acasă, iar dimineaţa încă una către studio. A doua zi, se hotărîse să se întoarcă la maşina lui.

În ziua ce urmă incidentului cu Scriitorul, Danny Ross îl sună pe Griffin pe la cinci. Jan îi spuse că îl căută Ross, dar îi rosti numele destul de bănuitoare ; tipul îi spusese probabil că îl căutase Griffin, dar ea ştia bine că nu trebuia să permită nimănui să folosească linia directă, pentru că era vorba de-un truc. Griffin îi ceru legătura.

— Danny Ross ! spuse Griffin vesel.

— Da, m-ai căutat ?

Ross părea că ezită.

— Cînd poţi să vii pe aici ?

— Pentru ce ?

— M-am tot gîndit la tine. Eşti un tip talentat. Regret că n-am putut lucra ultimul tău subiect şi aş vrea să aflu ce idei mai ai. Sau să citesc ce-ai mai scris.

— Ce subiect ?

— Subiectul cu care ai venit la mine în octombrie.

— N-am fost niciodată la tine.

— De obicei eu sînt cel care uită.

„Despre ce vorbea oare Ross ?"

— Nu. Trebuia să avem o întîlnire, dar ai anulat-o în dimineața aceea, cred că trebuia să pleci la New York. Ceva de genul ăsta. Și după aia n-ai mai fixat alta.

Griffin privi programarea lui Jan. Ross avea dreptate. Plecase cu avionul la New York să vadă o piesă care-l interesa pe Levison, iar Jan nu tăiase de pe listă întîlnirea cu Ross. Întîlnirea cu Ross fusese fixată într-o vineri, iar Griffin se întorsese la birou abia luni. „Mergi înainte", își zise Griffin.

— Ei bine, Danny, marșă el, ți-ai cîștigat o reputație bună, oamenii au început să vorbească despre tine. Ți-am auzit numele, mi-am adus aminte de tine și cred că am încurcat puțin lucrurile. Cînd poți să treci pe-aici ?

— Cînd mă poți programa ?

— Știi, de fapt, îți datorez de mult o întîlnire. De ce nu mîine ? N-ai vrea să luăm prînzul împreună ?

Griffin voia să fie cît mai amabil cu putință. Oare ce gîndea Danny Ross ?

— Sigur că da.

— La „The Grill" ? Pe la unu ?

— S-a făcut, rosti uluit scriitorul.

Griffin trebuia să ia prînzul cu doi producători. Îi spuse lui Jan să-i cheme la studio spre sfîrșitul săptămînii. Erau prieteni, așa că n-avea importanță.

Griffin era îngrijorat că Ross va împrăștia zvonul că își pierduse mințile, dar era o povestioară atît de ciudată, iar el era probabil atît de fericit să obțină o întîlnire — o invitație la prînz ! — încît va uita în mod sigur împrejurările. Iar pentru Griffin era o ocazie excelentă de-a căuta să se împace cu Scriitorul.

Studioul era liniștit. Larry Levy plecase o săptămînă la schi în Deer Valley, iar Griffin se uită la zugravii care lucrau în biroul lui. Dezlipeau vechiul tapet cu bambuși și

scoteau mocheta cenușie, uzată. Griffin reveni în ziua în care zugrăveau deja în culoarea piersicii prăfuite. Unul dintre zugravi ținea o față de pernă lîngă perete. Fața de pernă avea aproape aceeași culoare. O studia cu atenție.

— Ce părere ai ? îl întrebă zugravul pe Griffin.

— Despre ?

Griffin nu înțelegea întrebarea.

— Fața de pernă e a tipului. Ne-a cerut să-i zugrăvim biroul în aceeași culoare. Cum a ieșit ?

— Arată bine. Pe jos ce puneți ?

— Am auzit că ar vrea ceva pe roșu.

Mai tîrziu, Griffin îi povesti lui Jan despre fața sa de pernă, iar a doua zi, cînd luau micul dejun la Polo Lounge, Levison îi spuse lui Griffin :

— Întotdeauna mi-a luat o grămadă de timp să-mi aranjez lucrurile într-un birou. Mereu mi-a fost teamă să nu atrag ghinionul. Am vrut o cameră funcțională, nimic prea personal sau optimist. Știi ce vreau să spun ? Chiar dacă acasă nu mi-aș pune niciodată afișe pe pereți și aș putea avea unul sau două tablouri drăguțe, la birou mi-am pus întotdeauna afișe.

— Larry Levy are cu totul alt stil. Eu cred că mă situez pe la mijloc.

— Mda, tu preferi genul sud-vestic. E puțin mai pretențios, dar tu ești un tip calm și la tine merge.

— Și tu spui că Larry Levy nu poate ?

— Eu spun că asta e o față de pernă. Poți să fii cît de original vrei. M-a întrebat dacă poate să-și redecoreze biroul, iar eu i-am zis că dacă face un film bun, o să-i construiesc și un Taj Mahlevy*. Ascultă, Griffin, dacă tot îi plăcea culoarea, putea să aducă o bucățică de material, dar toată fața de pernă... Pustiul începe cu stîngul.

— Cred că n-a vrut să strice fața de pernă.

* Aluzie la celebrul mausoleu Taj Mahal, de lîngă Agra, India (n. tr.).

— Nu mă aiuri.

— Nu poți să împaci pe toată lumea, zise Griffin.

— Ba pot.

— Dacă vrei să-l ai pe Larry Levy, trebuie să joci cum îți cîntă el. Cred că e deștept. Pînă acum totul e cenușiu sau pastel. El vrea roșu și, indiferent dacă e strategic sau estetic, nu-i pasă.

— Ar trebui să-i pese.

Griffin cercetă privirea cu care-l fixa Levison și constată că firul gîndurilor lui era destul de încîlcit. Acum Griffin se comporta ca un adevărat jucător, plin de fair-play ; poate această tendință de-a apăra excentricitățile lui Levy era un semn al dorinței de a rămîne de partea lui Levy, în cazul în care Levison ar fi trebuit să plece. Griffin observă că Levison regreta ieșirea, care nu era decît un paravan pentru teama care-o simțea în fața acestui nou venit.

„Totul este atît de subtil", gîndi Griffin. Simți din nou că-l urăște pe Scriitor, care credea probabil că ei nu făceau altceva decît să se bată prietenește pe umăr sau, atunci cînd se înjunghie unii pe alții, în măcel există bucurie rituală, o înțelegere cu victima. Griffin ar fi vrut să-l ia de guler pe Scriitor, să-i strivească mutra de pereții aspri de beton. „Cum îndrăznești, ar fi vrut să-i spună, cum îndrăznești să încerci să mă amenințI cu moartea cînd ai de-a face cu un asasin ?" Ar fi vrut să-l vadă pe Scriitor murind în puțul unui lift, ar fi vrut să-l încalece și, sub amenințarea pistolului, să-l întrebe dacă știa care-i diferența la acest nivel al jocului, între strategie și gust. Înțelegea oare Scriitorul că pentru Larry Levy gustul nu era decît o nouă arenă în care-și desfășura strategia ?

La birou află că îl căutase June Mercater. Ce-o să-i spună femeii ? Ce voia ? „Mai mult ca sigur, a sunat ca să-mi mulțumească fiindcă am fost la înmormîntare." Trecuseră zece zile de atunci. El se va scuza că plecase atît de repede, dar avusese o întîlnire ; era sigur c-o să-l înțeleagă.

Sună la ea. Răspunse un bărbat. Părea bătrîn, octogenar. Cine era, tată, unchi ? Al ei sau al lui Kahane ? Imediat auzi vocea ei, care-l ruga să aștepte pînă cînd ridică receptorul unui telefon din altă cameră. Auzi cum îi dă receptorul bătrînului, apoi pașii ei îndepărtîndu-se. Pantofi grei pe o podea de lemn. Era un zgomot ciudat ; oare femeia purta în casă pantofi cu toc, și nu încălțăminte comodă ? Oare pentru că era în doliu ? Poate că tocmai sosiseră de la citirea testamentului. Nu, scriitorii fără noroc nu aveau testamente, cine și-ar fi dorit porcăriile lor de casetofoane demodate, televizoarele lor mici, colecțiile de discuri de pe vremea cînd o duceau mai bine. Și manualele lor de la facultate, cu numărul camerei scris pe interiorul copertei.

— Scuză-mă, spuse June Mercator și imediat se auzi zgomotul celuilalt receptor pus în furcă.

Se află acum într-o cameră liniștită, cu ușa închisă. Griffin era sigur de asta ; poate se întinsese chiar pe pat sau pe canapea. Spera să se fi întins.

— Te-am văzut la înmormîntare.

— Regret că n-am putut să rămîn, dar am avut o întîlnire.

— Te rog să nu te scuzi. Și așa e remarcabil că ai venit.

— De ce ?

O spuse într-o doară. Știa bine ce voia să insinueze — ce căuta o asemenea personalitate la o înmormîntare obscură ? — dar el dorea să nu lase impresia că era jignit. Nădăjdui că păruse ușor surprins de întrebare, ca și cînd numai buna creștere îl adusese acolo.

— Sună groaznic, nu-i așa ? Vreau să spun că a fost foarte frumos din partea ta că ai venit. Nu-l cunoșteai aproape deloc și n-aveai nici o obligație.

— Era un tip deosebit. Avea talent.

— Într-adevăr ?

Voia să afle. În vocea ei era ceva care spunea : „Și eu credeam la fel, dar începusem să mă îndoiesc. Dacă tu, Griffin Mill, îmi spui că omul meu a avut talent, atunci te cred."

— Avea nevoie de-o ocazie. Și de puțin noroc.

— Dar a fost un scriitor bun. Întotdeauna am crezut asta. De-aia m-am îndrăgostit de el. Știi, scrisorile lui, obișnuia să-mi scrie scrisori.

— Cît timp ați fost împreună ?

— Șase ani.

— O grămadă de timp.

Griffin se întrebă care era de fapt scopul pentru care-l sunase ; era un mod de-al încerca ?

— Acuma ce-o să faci ? întrebă el.

— Mi-au dat cîteva săptămîni libere de la bancă. Nu știu, o să mă întorc înapoi la lucru cînd o să mă simt în stare. De fapt, eu mă simt în stare și-acum, dar cred că dacă m-aș întoarce, li s-ar părea ciudat. N-aș face o impresie prea bună, nu-i așa ? Ar trebui să mai aștept.

— Fă cum crezi că e mai bine, zise Griffin.

— Nu crezi că le-aș face o impresie oribilă dacă m-aș întoarce la slujbă ? Oare nu vor să mă țină departe ? Nu sînt acum o mică amenințare pentru ei ?

— De ce ?

— Le aduc aminte de moarte.

Era normal să-l sune ; nu fusese el ultima persoană care-l văzuse pe Kahane în viață ? Nu era o legătură de neglijat. Iar în privința scurtei conversații cu ea, cînd îi spusese unde-l putea găsi pe Kahane, nu se tachinaseră oare atît de plăcut ? Le era scris să fie prieteni. Poate chiar amanți. Dacă nu l-ar fi ucis pe Kahane, n-ar fi urmărit-o, oare, din umbră, pe femeia asta ?

Și el era stigmatizat. Jan, Stuckel, poliția — nu erau fascinați cu toții de el, doar pentru că văzuse un om mort exact înainte să moară ? Se va strădui să-și repete că nu era suspect, atunci cînd îi vor pune o mulțime de

întrebări. Întrebările erau ceva normal. Griffin voia să-i pună o întrebare. Un singur lucru voia să știe cu-adevărat în legătură cu June Mercator. Întrebarea nerostită îl umplea cu un fel de abur, presiunea creștea. Voia să știe dacă era dispusă să se întîlnească cu el. Mai mult. Voia să se culce cu ea. Dar ce voia să întrebe acum, ca să termine odată pentru totdeauna cu întrebările ? Voia să știe dacă s-ar fi culcat cu el. Nu i-ar fi putut spune niciodată lui Bonnie Sherow că se culcase cu văduva bărbatului pe care-l omorîse. De fapt nu văduvă, dar cam același lucru.

O auzi pe June Mercator repetînd o întrebare.

— Scuză-mă, te rog, zise el, secretara tocmai mi-a întins o notă.

Presiunea interioară îi înfundă urechile. N-avea importanță cum arăta June. Nu conta dacă avea cearcăne.

— Ei, de fapt, de-asta te-am sunat, ca să-ți mulțumesc că ai venit.

— Afacerile mai pot aștepta, June.

Pînă acum nu-i mai rostise numele cu voce tare. Părea ciudat, furat, ca atunci cînd stai la tejgheaua unei cafenele și ciugulești din farfuria cu mîncare a vecinului. Tocmai mă întrebași ceva.

— Întrebasem dacă poliția ți-a zis ceva, dacă au mai aflat ceva.

— Ție ți-au zis ?

— Nu, dar m-am gîndit că din moment ce tu ești, știi, cine ești, poate dintr-un exces de politețe să te țină la curent.

— Nu, îmi parte rău. Poate pe viitor s-o facă și atunci o să te anunț, dar deocamdată nu mi-au spus nimic.

Prelungea, deliberat, răspunsul. Voia să continue discuția ; nu voia ca femeia să închidă pentru că atunci cu ce pretext s-o mai caute ?

— Ei, atunci mulțumesc și... la revedere.

— Mult noroc.

— Mulțumesc.

Era convins că nici ea nu voia să închidă. Era limpede. Stăruiau în jurul acestui rămas bun ca doi oameni care s-au cunoscut într-un muzeu și negociază următoarea jumătate de oră, acel interval hotărîtor în care puteau să bea ceva împreună și fie să se despartă, fie să se amestece unul în viața celuilalt în următoarele șase luni. Depindea de el.

— Păstrăm legătura, rosti el.

Vorbea serios.

— Da, mulțumesc.

Sfîrșitul convorbirii. Chiar așa ?

Încercă să-și amintească figura ei și s-o înfrumusețeze, dacă era posibil. Se compara cu Bonnie Sherow ? Zvelta Bonnie, cu părul lung și negru. Era, într-un fel, perfectă. Știa întotdeauna cu ce să se îmbrace, părea întotdeauna proaspătă și netranspirată de parcă și-ar fi petrecut viața în aer condiționat, de parcă nimic pe lume nu o putea amenința. Și degaja atîta competență... Ce putea iubi la ea, de fapt ? O dată sau de două ori el zărise o fisură între caracterul ei bine lustruit și altceva, de parcă privindu-se pe sine, nu era prea fericită de ceea ce vedea. În acele momente o iubea.

Dacă el ar fi fost fată, ce gen de femeie ar fi devenit acum ? se întrebă. Genul de femeie pe care nu o iubea nimeni, care conduce o Honda Civic veche de cinci ani, cumpărată la mîna a doua, care joacă întotdeauna rolul de prietenă, niciodată de personaj principal, locuind într-un apartament, ca de altfel toți prietenii săi, fără să cunoască pe cineva care are casă, economisind un an întreg pentru a petrece o săptămînă la un Club Mediteranean ? S-ar fi urîțit fiindcă nu-l iubea nimeni ? Urît ca un film prost ?

Îl enerva faptul că se întorcea mereu cu gîndul la Bonnie Sherow. Era un semn de dragoste ? Nu credea că o iubește. Nu-i datora nimic, nici măcar nu mai luaseră masa împreună de săptămîni întregi și totuși încă mai simțea că o înșeală cînd își închipuia o noapte cu June

Mercator. Ridică receptorul cu intenția de a o ruga pe Jan s-o sune pe Bonnie, apoi formă singur numărul, fiindcă nu voia ca Jan să-l întrebe de ea.

Secretara ei îi spuse că Bonnie vorbește pe altă linie și îl întrebă dacă poate să aștepte. El zise că poate. Nu recunoscu vocea secretarei; era nouă. Probabil că nu-l cunoștea; altfel i-ar fi spus „O să-i spun că sînteți pe fir". Nu era obișnuit să aștepte la telefon. Secretara reveni după mai mult de un minut.

— Aveți imediat legătura.

Apoi răspunse ea.

Cînd o auzi spunînd „Alo", regretă că telefonase, vocea ei suna prea caldă, prea fericită că-l aude. Partea prea prietenoasă era amestecată cu cîteva molecule de disconfort. Voia ceva de la el. Se gîndi că această combinație de căldură, slăbiciune și timiditate l-ar putea obliga să se însoare cu ea, ca doi străini care se cunosc la o nuntă și nu se plac prea mult, dar, în concordanță cu bunele maniere, sînt forțați să ducă o conversație brusc familiară, cu zîmbetul pe buze, pentru ca apoi să sfîrșească prin a se căsători cîțiva ani mai tîrziu.

— Bună, îi spuse Griffin. Vreau numai să știi că nu te-am sunat în interes de serviciu. Mi-e dor de tine.

Știa că suna ca un rol bine învățat. Poate dacă ea îi simțea lipsa de sinceritate, îl lăsa pînă la urmă în pace.

— Și mie mi-e dor de tine.

— Din cauza afacerilor. Mi-e imposibil să le las.

— N-ai să renunți niciodată. Le iubești.

— Crezi ?

Îi plăcea cînd putea vorbi despre el însuși, de parcă n-ar fi fost de față.

— Fii serios, Griffin, ești născut pentru astea, știi foarte bine.

— Mda, poate că sînt.

Despre ce vorbeau ? Și de ce ?

— Trebuie să plec o vreme la New York, poate cîteva săptămîni. Nu poți să scapi și tu ?

— Nu tocmai acum.

— Cînd apare Larry Levy ? Tonul se voia glumeț, insinuînd că el nu are concurent.

— Crezi că nu pot să-mi iau liber pînă nu se așează lucrurile cu Levy ?

Ar fi vrut să poată spune „Tu crezi în mine, nu-i așa ?" Nu putea.

— Am auzit că-și zugrăvește pereții în roșu.

— Covorul e roșu, iar el nu vine acum, e la schi. Și ce-i cu plecarea ta la New York ?

— Vor să mă duc să văd cîteva piese și mai este și-o carte pe care vor s-o cumpere, dar publicistul lasă numai cîte o singură persoană să o citească și după aia să se întoarcă cu oferta. Licitații sigilate, cîștigă un singur licitant.

— Iar studioul te trimite să faci oferta ?

Brusc începu s-o invidieze.

— Să citesc cartea. Apoi trebuie să-i sun înainte să-mi trimită un cec în alb.

— Oh, exclamă el, regretînd imediat slugărnicia invidiei sale, dar era prea tîrziu să-și oprească vorbele. Deci te apuci din nou să scrii cronici.

O spuse cu intenția s-o jignească.

— Griffin, e o treabă serioasă. Am răspundere mare.

— Îmi pare rău.

— Ar cam trebui. E un pas important.

— Bun, deci trebuie să obții cartea. Nu contează dacă filmul se face sau nu, nu contează dacă se face și doar trei inși plătesc să-l vadă. Tu trebuie să obții cartea.

Nu credea ce spunea din toată inima, dar tentația de-a deraia cariera lui Bonnie era prea puternică. Și dacă studioul arunca o jumătate de milion pe recomandarea ei pentru ca apoi să angajeze un scenarist, pentru un sfert de milion, pentru că nici unul mai ieftin n-ar putea să scrie

scenariul, iar cartea nu se putea adapta, era prea interiorizată, iar apoi cineva își va aduce aminte că toți banii se aruncaseră în vînt doar pentru că Bonnie Sherow făcuse primul pas. Cineva tot își va aduce aminte. Cineva își aducea, întotdeauna, aminte.

— Dar dacă cartea e groaznică ? Dacă eu consider că sînt bani aruncați ? Știi cît de sus poate merge licitația ?

— Cinci sute de mii.

Acum îi spunea cît să liciteze, deși era convins că nici un alt studio n-ar fi mers mai sus de trei sute. Dacă era vorba de-o carte de un milion, n-ar mai fi trimis-o ei pe Bonnie Sherow. Ar fi trimis pe cineva de talia lui.

— Ia stai, de ce-ți spun toate astea ? Ai putea să fii și tu implicat. Ești ? Nu-mi vine să cred că-ți spun toate astea. Probabil că vreau cu tot dinadinsul să mă distrug.

— Acum vezi de ce nu ne putem căsători ?

— Griffin, e o propunere ?

Probabil că era. Trebuia s-o oprească.

— Dar nu-ți face probleme, n-am auzit de vreo carte extraordinară.

— Și n-ai de gînd să pui mîna pe ea acum ?

— Nu.

— Am putea face o echipă excelentă.

Griffin auzi pe cineva intrînd în biroul ei. Bonnie acoperi receptorul cu palma, apoi, după cîteva clipe, reveni.

— Trebuie să pleci, spuse Griffin.

— Da. Te sun imediat ce aflu cînd mă întorc și ne vedem atunci. Ține-mi pumnii. Și mulțumesc.

— Pentru ce ?

— Pentru că mi-ai destăinuit o mică strategie.

Și-o imagină făcînd cu ochiul. Convorbirea se terminase. O făcuse fericită și o rănise. Oare Levison îl sabotase vreodată cu aceeași manifestare de afecțiune ? Exista cineva în lume care să aibă numai intenții bune ?

Și dacă ea obținea cartea, realizau filmul și ieșea bine ? Nu era suficient de puternică să lupte pentru o asemenea

poziție ; rolul ei se va pierde în umbră. Sau era doar dorința lui ca ea să nu fie suficient de puternică ? Oare ar fi trimis-o, dacă n-ar fi avut destulă încredere în ea ? dacă s-ar fi însurat vreodată, nu era ea o partidă bună ? Cu cine altcineva putea să se însoare ? Trebuia să se căsătorească cu cineva din branșă ; altfel, ar fi fost prezent numai pe jumătate, iar indivizii care se căsătoresc în afara branșei, se recunoșteau înfrînți, recunoșteau că din viața lor lipsește ceva. Da, gîndi el, succesul. Se putea însura cu o impresară, dar atîta timp cît el era la studio, ea ar fi suportat greu puterea lui ; uneori e mai ușor să-ți ajuți prietenii decît familia. Se putea căsători cu o avocată, care avea biroul de avocatură acasă sau lucra la vreo firmă mare, dar era puțin îngrijorat pentru siguranța lor ; indiferent cîtă autoritate avea acum, n-avea de unde să știe cît va dura și la bătrînețe și nu vedea nici un motiv pentru care un avocat nu s-ar putea îmbogăți. Așadar, nu se putea căsători cu o avocată din cauza îndoielilor pe care le încerca în legătură cu siguranța propriului viitor.

Căsătorindu-se cu Bonnie Sherow nu se căsătorea oare cu o versiune mai puțin agresivă a lui însuși ? Din cînd în cînd mergea la cîte-o petrecere sau accepta să cineze la cineva acasă, iar acolo veneau și cîțiva prieteni din afara branșei — bancheri, medici, comercianți de obiecte de artă. Uneori exista în grup și cîte-o femeie singură, chemată special ca s-o remarce el. Dar el nu o remarca. Îi displăcea profund să dea explicații legate de slujba lui, iar ele îl întrebau întotdeauna. Voiau să afle mai multe despre Hollywood. Cel mai tare îl enerva cînd îl îndemnau să le povestească bîrfe, dar îl înfuria superioritatea lor cînd nu-l întrebau. Poate era plictisitor. Îl plictiseau. Poate el le plictisea. Erau, bineînțeles, pregătite să-l cunoască, iar dacă îl priveau cu luciditate îl considerau un om interesant, cu o slujbă interesantă, genul de slujbă pe care o practicau cam vreo douăzeci de oameni în toată țara. Cîteodată, nu știau ce să discute cu el, poate le era teamă

să abordeze discuțiile care le-ar fi interesat pe ele. De parcă interesul lor nu coincidea cu al lui. Ele erau civili. El nu se putea căsători niciodată cu o civilă. Ele nu iubeau filmele așa cum le iubea el. Ele întrebau „De ce face Hollywood-ul asemenea filme îngrozitoare, de ce trebuie să le aducă pe toate la același numitor, de ce persistă în a face filme care nouă nu ne spun nimic ?" Lor le plăceau filmele din Europa. Nu puteau savura un film american de acțiune, dar imediat ce japonezii primeau drept de copie pentru un western, se întreceau care să-l laude. Gunoaie. Diletante. Niște idioate în formă de pară, cu bluzele încheiate pînă la gît, care scheunau pe marginea *cinema*-ului. Împuțitul lor de *cinema* era subvenționat de posturile de televiziune guvernamentale ; era o obrăznicie europeană de a-i spune Americii că altcineva făcea adevărata cultură. Iar povestioarele lor negative pline de prețiozitate dădeau greș aici precum o făceau și acolo. Griffin le considera un cerc de nenorocite prefăcute, cu gusturi prețioase și cu Saab-urile lor, și brusc el își dădu seama că David Kahane era un ratat în aceeași măsură ca și Scriitorul, cu gustul lor european atît de pretențios pentru filmele vechi, împotriva marelui și virilului public american, acele milioane care creau vedete de cinema, care cereau strălucire, care cereau senzații tari, rîsete puternice, explozii puternice, lacrimi de crocodil. El evita civilii, fiindcă le auzise argumentele și bănuia că Scriitorul făcea parte din aceeași gloată sîcîitoare, indivizi care nu voiau să recunoască ceea ce le place de teamă să nu fie considerați idioți. Da, Scriitorul era civil, era unul dintre ei.

Acum îl ura pe Scriitor. Ce cauți tu în branșa asta ? Ar fi vrut să-l întrebe. Tu nu te pricepi de ce publicului îi place un bun film tîmpit. Ai impresia că noi le facem fiindcă sîntem idioți, sau considerăm publicul idiot, dar tu ești tîmpitul. Ce fel de scenarii îi plăceau Scriitorului ? Probabil îi plăcea filmul negru. Iubea umbrele și ambiguitatea morală. Respingea probabil comediile de situații,

sau filmele la care publicul plînge fiindcă un personaj minunat moare răpus de boală. Lui Griffin îi era scîrbă de Scriitor, scîrbă de amestecul lui în ceea ce era deja o viață dificilă. Dacă Scriitorul voia să-și vadă scenariile turnate, atunci trebuia să treacă mai întîi de Griffin și dacă nu răzbea, atunci n-avea ce să caute acolo. Era simplu. Și dacă se credea mai presus de filme, mai presus de Hollywood, atunci Griffin ar fi vrut ca ultimele cuvinte pe care să le audă Scriitorul să fie crezul actorului „Iubesc publicul, iar publicul sînt eu".

Capitolul 9

Griffin ajunse la „The Grill" puțin după ora unu. Întîrziase. Obișnuita adunătură de impresari și avocați îl salută înclinînd capetele. Printre ei se afla Witcover, care în urmă cu două săptămîni țipase la el. Witcover îi făcu semn cu mîna. Încăperea era plină de oameni fericiți, milionari și cei care-i ajutaseră să devină milionari. Camera cu lambriuri de lemn, cu separeuri confortabile și mese mici era făcută să-ți amintească de vechiul Hollywood ; era făcută să-ți amintească de localurile lui Musso și Frank sau de oricare altă rotiserie de la începutul anilor douăzeci, cu pereți înalți și acoperiș de tinichea. Griffin știa că Scriitorul va susține că această imagine făcea parte din Disneyland-izarea Americii, că întreaga țară regizată era transformată într-un fel de spectacol, că în curînd nu va mai exista originalitate, că nostalgia trecutului își croia drum în prezent. Filmele transformă America într-un film, va spune Scriitorul. Griffin cunoștea argumentul și îl respingea. Lui îi plăceau cafenelele care erau ca niște mici comedii, cu chelnerițele care jucau roluri de chelnerițe și meniuri cu pretenții de meniuri, din anii cincizeci. Îi plăcea „The Grill", care pretindea a fi o rămășiță a vechiului Hollywood ; era o glumă, firește, de vreme ce nici unul dintre locuitorii noului Hollywood n-ar fi pus gura la prînz pe o friptură la grătar. Toată lumea mînca salata și pește fier. Nimeni nu mai bea Martini.

Toate băuturile de la bar erau numai de decor. De ce să nu iei prînzul pe un platou de filmare ? Își zise că Scriitorul i-ar fi urît pe toți cei aflați aici. Bineînțeles, din invidie.

Danny Ross ședea deja la masa obișnuită a lui Griffin, în față, lîngă perete. Asta îl bucură pe Griffin. Avea ocazia să-și ispășească păcatul săvîrșit cu David Kahane. Ross se ridică în picioare în timp ce Griffin se prezentă cît mai fermecător posibil. Individul era înalt și nervos, ritmul în care-i scuturase mîna fusese pripit, iar strînsoarea neconvingătoare, încît Griffin nu reuși să-i apuce decît muchia palmei. Era cu cîțiva ani mai mare decît Griffin, să fi avut poate treizeci și șase. Nu era puțin cam bătrîn pentru asta ? Ross nu prezenta nici o garanție. De ce nu făcuse oare altceva cu viața lui ?

— Hai să comandăm, rosti Griffin, făcînd semn chelnerului. Te-ai hotărît ce iei ?

Ross ceru o salată Cobb, lăptuci tocate cu costiță și carne de curcan. Griffin comandă la fel. Ross își unse o chiflă cu unt, iar coaja crocantă se împrăștie pe fața de masă.

— Deci, începu Griffin, ce e nou ?

— În particular ? întrebă Ross.

— Nu, în privința filmelor. Ai ceva idei ?

— Cîteva.

— Și care-ți place cel mai mult ?

Ross privi spre fața de masă și, apăsîndu-și degetul pe bucățelele de coajă, le bagă în gură. Era un gest mașinal. Griffin găsi în el ceva atrăgător, deși era scîrbos.

Ross își începu povestirea în timp ce chelnerul le aducea salata.

— Te cheamă Andy, spuse el.

Era limpede că nu era prima oară cînd povestea ; învățase pe dinafară.

— Ai unsprezece ani și ești ultimul cowboy din America. Toată lumea privește în viitor, în spațiu, către nave

spațiale și radiouri cu tranzistori, dar ceea ce te împiedică să cazi în ghearele coșmarului sînt căluțul tău de lemn, cuvertura de pat cu cactuși și tauri și o emisiune TV veche în alb-negru, *cowboy*-ul. În esență este vorba de programul Hopalong Cassidy. Știai că între 1950 și 1955 s-au vîndut jucării reprezentîndu-l pe Hoppy* în valoare de trei sute de milioane de dolari ? Mai ceva ca *Războiul stelelor.*

Lui Griffin deja nu-i plăcea povestea. Iar Ross o spunea atît de încet.

— Deci, ce se întîmplă ? întrebă el.

— O.K., zise Ross. Cînd spectacolul se anulează, fiindcă, așa cum spune toată lumea, „Cowboy-ii sînt terminați", te simți distrus. Privești ultimul episod, în care cowboy-ul aruncă după gratii toată banda de răufăcători a lui Clanton și după aia, gata. Ei, dacă pentru tine e rău, pentru Cowboy e și mai rău. Emisiunea lui nu se mai difuzează și nici nu s-a mai filmat nimic de ani întregi. Oricum, banii s-au terminat, el a devenit un bețiv notoriu... ce altceva i-a mai rămas de făcut, decît să-și îmbrace pentru ultima oară costumul și, cîntînd „Home on the Range", să se arunce de la etajul opt al unui hotel ieftin ? Și, în loc să primească iertarea la care nădăjduia, se trezește stînd la gardul dintre un deșert și cea mai veche preerie din univers — intrarea în Paradisul Cowboy-lor, unde Regele și Regina Rodeo-ului îl fac cu ou și cu oțet pentru gestul lui. Cînd încearcă să le spună că Vestul Sălbatic este terminat, ei îl mai bestelesc puțin : Vestul trăiește atîta timp cît cineva mai crede în el. Iar el zice : „Nimeni nu mai crede în el." Iar ei îi povestesc despre Andy. Între timp, întors în clasa a șasea, tu nu poți fi atent la școală. Încerci să vorbești de sinuciderea Cowboy-ului și toată lumea te ia peste picior. O singură fetiță, Sandra,

* Hopa-Mitică (n. tr.).

te compătimește, dar tu ești prea demoralizat ca să bagi în seamă. Coșmarurile devin din ce în ce mai îngrozitoare. Lupii din spatele caloriferului se urcă în pat. Acel Ceva de sub pat pătrunde prin saltea. Îți astupă gura cu palmele, iar tu nu poți nici măcar să țipi (și chiar dacă ai putea, părinții vor veni și de astă dată ?)... și deodată auzi zgomotul atît de familiar al unui cal minunat în galop, iar Cowboy-ul se află în cameră, călare pe calul său grozav, Umbră, împrăștiind monștrii, iar Cowboy-ul împușcă lupii (oare părinții nu aud ?), iar Acel Ceva se topește și tu te trezești singur în cameră, alături de Cowboy și de Umbră. Umbră îți adulmecă obrajii. „Se pare că Umbră și-a făcut deja un prieten", spune Cowboy-ul. Acesta este eroul a cărui moarte te-a umilit. Începi să-l lovești. Iar el suportă pentru că n-are încotro. Te îndeamnă să-ți încaleci poneiul. Tu-i răspunzi că nu ai decît un cal de lemn. El te îndeamnă : „Atunci, Andy, urcă-te pe el". Așa că, el încalecă pe Umbră, tu pe calul de lemn, începi să te balansezi și, deși nu-ți vine a crede, intri într-un nor albastru, camera dispare și legănatul atît de familiar al căluțului de lemn se schimbă, iar tu te afli afară din cameră, afară din norul albastru, căluțul de lemn este acum un ponei frumos și te afli în Vestul Sălbatic, te afli în Paradisul Cowboy-ilor. Și înainte de-a te bucura de toate astea, de-a respira mireasma de pin sau de-a admira rîul și munții din spatele tău, un bătrîn căutător de aur îți aduce îngrozitoarea veste : banda lui Clanton a evadat din închisoare și atacă diligența. În clipa aceea, Cowboy-ul își dă seama că menirea lui este să-l ajute pe Andy să crească și să curețe ținutul de cei de teapa lui Clanton. Tu îl ajuți pe Cowboy să oprească diligența și să-l prindă pe unul din băieții răi, apoi el te urcă pe ponei și te trimite înapoi în dormitor, poneiul devine iarăși un căluț de lemn și, cînd te trezești, te întrebi dacă totul s-a petrecut aievea.

Povestea dura prea mult. Griffin își mînca salata cu înghițituri mici, în vreme ce Ross continua să vorbească.

Le era dator lui Kahane și Scriitorului să-l asculte pînă la capăt pe Ross. În plus, povestea avea ceva original. Chiar dacă nu făceau filmul, poate că Ross ar fi o alegere bună pentru un colaborator.

— Și, bineînțeles, încă nu-ți dai seama dacă se întîmplă cu adevărat sau nu, nu-ți dai seama pînă cînd nu te întorci acolo cînd n-ar trebui, iar Cowboy-ul lipsește și tu îi vezi pe cei din banda lui Clanton, travestiți în indieni, furînd o cireadă de vite, poneiul tău se sperie și tu cazi de pe el. Poneiul aleargă înapoi la norul albastru, și de-acolo în dormitorul tău unde se transformă la loc de cal de lemn, iar tu ești blocat. Nu ai cum să te întorci. E adevărat. Acum, va trebui să: Traversezi un deșert. Să-l găsești pe Cowboy. Să-i salvezi pe indieni de furia locuitorilor orașului, care îi învinuiesc pentru cireada furată. Să-l salvezi pe Cowboy, care a fost rănit. Și ajungi frate de sînge cu Geronimo. Pescuiești și te joci cu indienii. Vraciul indian îți aduce poneiul înapoi și te duci, în sfîrșit, acasă. Și promiți Cowboy-ului că nu vei spune nimănui unde-ai fost.

La cine se gîndea oare Ross pentru rolul Cowboy-ului? Dacă Clint Eastwood n-o să vrea, atunci cine s-ar potrivi?

— Ai lipsit o lună. Nu spui unde, pînă cînd, la școală, niște copii se distrează pe seama indienilor într-o scenetă, iar tu le povestești cum sînt adevărații indieni și cum te-ai făcut frate de cruce cu Geronimo. Apoi te duci într-un suflet acasă și încerci să ajungi în Paradisul Cowboy-ilor, dar Cowboy-ul te oprește. Ai încălcat unica regulă. Ai vorbit. Apoi tatăl tău dă foc căluțului de lemn, pe care l-a urît întotdeauna. Apoi te duc la un psihiatru, care-ți dă tranchilizante și te răpune. Dar Sandra, fetița care te-a admirat întotdeauna, zice „Fratele de sînge al lui Geronimo nu are nevoie de tranchilizante" și îți arată că ea, în timpul nopții, este soră medicală în Războiul Civil cu Florence Nightingale. Îți revii. Îl înveți pe tatăl tău să pescuiască. El își dă seama că te-ai schimbat, că s-a întîmplat ceva cît

timp ai lipsit, dar știe că nu trebuie să insiste. Te respectă. O.K., acum unul dintre colegii de școală declanșează o falsă alarmă de apărare civilă și toată lumea crede că bomba stă să explodeze, iar profesoara leșină ; tu readuci ordinea, conduci, ești un erou. Seara, acasă, liniștit, fericit și mulțumit de tine însuți, în vreme ce părinții dau o petrecere, tu te uiți la vechiul lor televizor alb-negru, schimbi canalele și dai peste un episod din *Cowboy* pe care nu-l mai văzuseși, color, dar care, de fapt nu este un episod, ci un mesaj : banda lui Clanton l-a capturat pe Cowboy. Sînt pregătiți să arunce în aer trenul. Cum să-l ajuți ? Umbră, calul lui minunat, se află într-un țarc. Îl strigi și el te aude, sare gardul și năvălește din televizor. Te urci în șa, iar el sare prin geamul unui tablou direct în norul albastru.

Frumoasă imagine, își zise Griffin.

— Organizezi o poteră, îi conduci și, pentru că te afli călare pe Umbră, ajungi la Cowboy înainte de-a fi ucis. Împreună salvați podul și trenul și îi prindeți pe oamenii lui Clanton. Primești chiar și o recompensă. Și apoi vine timpul să-ți iei rămas bun. Cowboy-ul te duce la gardul Paradisului. Aici întîlnești toți marii eroi ai Vestului Sălbatic. Regele Rodeo-ului îți aduce înapoi bătrînul tău ponei. Cowboy-ul îți dă partea ce ți se cuvine din recompensă. Îți iei rămas bun de la el. Auzi cum sună clopoțelul pentru cină. Privești cum Cowboy-ul trece de partea cealaltă a gardului, iar tu te îndepărtezi călare. Cînd te întorci în camera ta, poneiul nu se mai transformă în căluțul de lemn. Părinții sînt acolo, dar nu rostesc o vorbă. Tu îi dai nepăsător tatălui tău toate monedele de aur primite. Cobori scările călare și pornești spre stația de autobuz. Îl pui la punct pe puștiul care te necăjea, apoi o întrebi pe Sandra dacă nu vrea să o duci călare la școală. Ea încalecă. Poneiul vă poartă pe amîndoi în lumina zorilor, în timp ce Roy Rogers și Dale Evans cîntă „Happy Trails".

Ross luă o gură de salată și așteptă ca Griffin să spună ceva.

— E cea mai bună idee pe care am auzit-o de un an și jumătate, rosti Griffin. Trebuie să i-o spunem lui Spielberg.

Era o chestiune de onoare să-l facă pe acest Scriitor cît mai fericit cu putință și să-i ofere un contract. Era o chestiune de onoare să realizeze *Paradisul Cowboy-ilor* și să oprească ilustratele.

— Am o singură întrebare, zise el privindu-l pe Ross cum își savurează triumful. Acțiunea trebuie să aibă loc, neapărat, în anii cincizeci ?

— Chiar mă gîndeam s-o aducem în prezent. Andy se uită la casete cu filme western vechi, la trei dimineața.

— Bun, zise Griffin, pentru cazul în care oamenii ar considera că anii cincizeci s-au exploatat destul.

— Publicului i-au plăcut întotdeauna anii cincizeci, spuse Ross.

— Vreau să vorbesc cu tipul ăsta, exclamă Griffin.

Intrase Sylvester Stallone însoțit de impresarul său. Impresarul se opri la masa lui Griffin. Griffin îl cunoștea pe Stallone. I-l prezentă pe Danny Ross.

— Sly, el e Danny Rosss, Scriitorul.

Impresarul lui Stallone îl studie pe Ross ; evident, era important, dar de ce nu auzise de el ? Faptul că-l numise Scriitor era o tactică bună. Griffin văzu clar din tăcerea împietrită a lui Ross că se afla în al nouălea cer.

La ieșirea din restaurant, Griffin îl întrebă pe Ross pe cine avea impresar. Marla Holloway. Griffin o cunoștea. Îi spuse lui Ross că așteaptă telefonul ei. Își luară la revedere. Griffin îi întinse paznicului biletul de parcare, iar Ross se îndepărtă către Beverly Hills. Parcase, bineînțeles, într-o parcare fără plată. Bineînțeles că putea să-și permită să plătească taxa de trei dolari, dar nu voia să vadă Griffin ce mașină îngrozitoare avea. Ce mașină și-ar fi dorit Danny Ross ? O Honda ? O mulțime de scriitori

conduc asemenea mașini, gîndi Griffin. Oameni îngîmfați. Mercedesul lui Griffin intră în curbă și rulă înapoi, spre studio.

Pe vremea cînd Griffin abia venise la studio și citea scenarii după care scria rezumatele, Levison era idealul multor directori tineri. Principiul după care se ghidase mult timp studioul fusese să angajeze vedete și regizori care cîștigaseră sau fuseseră nominalizați pentru premiile Oscar. Levison era piesa de rezistență a studioului. Se spunea că studioul nu-l înțelegea, dar erau prea speriați ca să-l lase să plece. Veneau la el tineri regizori de comedie, de filme de groază, și el se lupta pentru scenariile lor, iar filmele lor se făceau. După ce fostul director de producție cheltuise treizeci și cinci de milioane de dolari pe un musical prost, președintele studioului îl concediase și după trei zile îl numise pe Levison. Predecesorul său plecase împreună cu cei doi vicepreședinți de care nu se despărțise niciodată, iar Levison avusese mînă liberă să-și aleagă oamenii. Privindu-l atent, Griffin credea că descoperise că întreg comportamentul lui Levison se baza pe un calcul lucid, deși acest comportament părea relaxat, aproape nepăsător. Levison fusese dintotdeauna puțin neglijent. Netuns, sau cu cravata strîmbă, iar mașina lui era plină de hîrtii, scenarii vechi, ziare și bonuri de parcare. Ce strategie se ascundea aici ? Acum nimeni altcineva nu mai putea să fie dezordonat.

Erau și alți directori care puteau fi imitați, dar Griffin observase că toți noii-veniți care copiau stilurile cele mai excentrice erau imediat descoperiți. Griffin nu putea suferi bărbieritul, dar știa că niciodată nu și-ar fi lăsat barbă. Cîțiva dintre cei mai bogați bărbați din Hollywood aveau barbă, dar majoritatea asistenților și a vicepreședinților care voiau să arate ca producătorii bogați cu barbă arătau de fapt ca acei idioți cu plăcuțe de înmatriculare pe care scria : MILIONAR LA ANTRENAMENT sau CEA-LALTĂ MAȘINĂ A MEA ESTE UN PORSCHE. Pro-

ducătorii cu barbă îi imitau pe regizorii cu barbă. Regizorii cu barbă îl imitau cu toții pe Francis Ford Coppola. Iar Coppola, își zise Griffin în sinea lui, era prea ocupat ca să se bărbierească, sau nu putea să sufere forma bărbiei lui. Levison încuraja la studiou un stil obișnuit, pe care directorii săi îl apreciau, fiindcă un ușor dispreț pentru lucrurile scumpe și o ținută impecabilă le dădeau sentimentul că fac parte dintr-o echipă. Griffin îl privea pe Levison de la oarecare distanță și îl admira. Înainte de a-l fi promovat, Levison îi dăduse de înțeles că îi plac rapoartele lui asupra scenariilor și de cîteva ori îl invitase în biroul său ca să discute despre filme, despre distribuție, despre regizori. Griffin știa că era pregătit pentru o poziție importantă și, într-o zi, după promovarea sa, Levison îl rugase să-l însoțească la o întrevedere cu un regizor al cărui onorariu se cifra la trei milioane de dolari și care venea să le propună un scenariu. La sfîrșitul prezentării, Levison se întorsese spre Griffin, cerîndu-i părerea. Griffin spusese „Este o idee neterminată". Levison tăcuse, întrevederea se sfîrșise, iar după plecarea regizorului, Levison îi comunicase că din acel moment este numit vicepreședinte. În clipa aceea, Griffin se îndrăgostise de Levison, îl copleșise un sentiment de ușurare și mîndrie.

Apoi înțelesese că Levison nu-și cultiva excentricitățile fără un scop anume, că folosea bucățele din propria personalitate ca arme. După ce fusese numit, Griffin evita întotdeauna grupurile în care cîte cineva îl imita pe Levison, poziția capului, sprînceana încruntată înainte de-a pune o întrebare incomodă, repetarea frazei „Presupun..." Ca în „Presupun că ai putea filma aceste trei scene într-un singur loc, și dacă-i așa, atunci de ce ai nevoie și de celelalte două ?" Griffin spera că oamenii se distrează și pe seama lui, dar știa că probabil n-o fac. Dacă o fac, gîndea el, atunci poate am mai multe șanse să ajung într-o zi director de producție. Știa că era prea tîrziu să abordeze un comportament specific numai de dragul de-a se

face remarcat și de a deveni puternic. Spera că este deosebit într-un fel. Avea o oarecare importanță. Firește, era vorba de imitarea lui Griffin Mill și suna cam așa : „Lasă-mi cîteva zile de gîndire, te caut eu".

Griffin tocmai avea o întrevedere cu Aaron Jonas, un impresar care voia să treacă la producție, cînd Jan îl suna pe interfon ca să-l anunțe că îl caută Andy Civella. Griffin se scuză și răspunse.

— Deci ești gata cu oferta ? începu el, în glumă, anticipînd atacul plin de siguranță al lui Civella.

— Eu ți-am oferit deja. De-atunci aștept un răspuns.

Nu era Civella.

— Andy ? întrebă Griffin, dar nu era Civella. Cine știa de întîlnirea cu Civella ? Își dădu seama că era Scriitorul.

— Cred că pur și simplu o să te hăituiesc. Vreau să te sîcîi. Vreau să te fac să-ți fie imposibil să lucrezi.

Apoi închise. Cînd Scriitorul sosise la Polo Lounge, îl văzuse vorbind cu Civella, pe care îl recunoscuse. De ce îl mira faptul ? Civella era destul de cunoscut.

— Te sun eu, zise Griffin. Tocmai discutam ceva cu Aaron Jonas.

Acoperi receptorul cu palma.

— Aaron, tu îl cunoști pe Andy Civella ?

Aaron scutură capul în semn că nu-l cunoaște, dar firește, știa cine este. Griffin își continuă discuția cu Civella, care nu fusese nici o clipă la capătul celălalt al firului. Aaron e un tip capabil. Ar trebui să vă fac cunoștință. După această șaradă inutilă, Griffin puse receptorul în furcă.

Aaron continua să vorbească despre genul de slujbă pe care și-o dorea, într-un departament de creație al studioului, o slujbă care să se finalizeze cu producții independente, nu voia să facă parte dintr-o organizație, ăsta fiind motivul pentru care părăsea agenția. Griffin îi asculta glasul. Se străduia să disocieze sunetul vocii de cuvinte,

comparîndu-l cu vocea Scriitorului. Era vocea unui învingător, nu atît de amplă cît solidă, rostea repede fiecare cuvînt, dar nu precipitat, fără urmă de ezitare şi fără acele accente mărunte care trădează frămîntare, nefericire şi teamă. Era vocea pe care Griffin o auzea zilnic la avocaţi, impresari, regizori prosperi, trădînd uneori aroganţă, dar în mod obişnuit fiind doar o strategie a negocierii. Era vocea celor ce jucau Jocul. Scriitorul nu avea aceeaşi voce, această voce plină de succes. Scriitorul nu era un Jucător. Cum spusese „Să-ţi fie imposibil să lucrezi" ? Griffin interpretă în gînd fraza. Sesiză că o repetase înainte, apoi urmase un mîrîit, un zgomot care trăda mulţumirea de sine, sentiment total nepotrivit fiindcă presupunea putere. Iar el nu avea putere..., ei da, numai puterea de-al ucide pe Griffin sau, poate, de-al sîcîi.

Ştia oare Scriitorul că indivizii ca Aaron, pe care el, în mod sigur îi disprețuia pentru infatuarea lor — iar Aaron *era* puţin infatuat — erau uneori nemulţumiţi de succesul lor ? Luîndu-i apărarea lui Aaron, împotriva disprețului Scriitorului, Griffin, care nu se gîndise pînă acum la Aaron ca la un tip de la care putea aştepta lucruri mari, simţi deodată că-i doreşte tot binele din lume. Griffin îi promise lui Aaron că va fi pe fază şi nu mintea. Observă că Aaron ştia că Griffin era dispus să-l sprijine, iar cînd îi strînse mîna, Griffin se bucură să vadă încrederea şi nerăbdarea prietenului său. Aaron se comporta atît de natural. Să fii superior fără să disprețuieşti ! Diseară Aaron va spune persoanei cu care va cina că pe Griffin Mill îl interesează propunerea lui.

După-amiază tîrziu, Jan îl anunţă că-l caută Andy Civella. Vru să ridice receptorul şi să ţipe la Scriitor, dar ce i-ar fi putut spune ca să-l sperie ? Era chiar Andy Civella.

— Sîntem pregătiţi, zise producătorul. Cînd putem veni ?

Griffin îşi consultă agenda.

— Cît de pregătiţi sînteţi ? întrebă el.

— Fii serios, Griffin, Tom Oakley și cu mine sîntem pregătiți să-ți spunem că, dacă nu ne primești săptămîna asta, apelăm la alt studio. Și tu știi că nu vreau. Pentru că, pentru că... te iubesc, Griffin.

Civella izbucni în rîs. Griffin recunoscu ritmurile altor oameni în umorul lui Civella, avea mult din Eddie Murphy și uneori un scrîșnet maniac, specific altora, extrem de obișnuit printre comedianții care evoluau în programele comice din cluburi.

Griffin privi programările pe următoarele două zile.

— Ce-ați zice de mîine după-amiază ?

Sesiză schimbarea din ritmul respirației lui Civella, simți înfrîngerea, trebuia să spună da, dar asta însemna că trebuia să dea un telefon și să contramandeze ceva foarte important.

— Ora cinci, rosti Civella pe un ton nepăsător, de parcă ar fi fost ecoul lui Griffin.

— Ne vedem la patru, spuse Griffin. Și credeți-mă că nu pot să aștept.

Nu-i păsa dacă Civella era convins că așa stăteau lucrurile și nu era prea sigur, dar nu conta.

Privi luminițele telefonului. Erau cinci linii, toate ale lui, astfel încît dacă suna cineva să nu găsească telefonul ocupat ; își dori să înțeleagă circuitele. Cum ajungea un apel la un anumit număr, apoi la următorul, dacă primul era ocupat ? Cum funcționa butonul de așteptare ? Ce înseamnă așteptare ? se întrebă în sinea lui. Vorbești cu cineva pe linia unu. Apoi sosește o convorbire pe linia doi, care nu poate aștepta, așa că tu apeși pe butonul de așteptare, scuzîndu-te față de interlocutorul de pe linia întîi și apoi acea lumină clipește în timp ce tu vorbești cu persoana de pe linia doi și, oricine ar privi luminițele de pe oricare derivație a circuitului îți poate spune după felul în care clipesc sau strălucesc continuu, care linii așteaptă și pe care linie se vorbește. Există chiar mai mult mister în circuite. Griffin număra toate telefoanele de pe

linia lui. Era unul pe birou, cîte unul la fiecare capăt al canapelei și altul în biroul lui Jan. Patru telefoane, cinci linii, toate conectate la un singur număr, cu numere suplimentare care făceau posibilă folosirea independentă a fiecăruia ; patru oameni puteau telefona din afara biroului și, în același timp, nu era posibil ca o altă persoană să sune, iar celelalte patru convorbiri puteau fi trecute pe linia de așteptare, astfel încît oricare din cele patru persoane să poată vorbi cu cel pe care l-au sunat. Cum ? Unii știau exact. Undeva, oameni strălucițI, ingineri, electroniști, genii ale calculatoarelor, matematicieni, fizicieni, adăugaseră, în decurs de aproape o sută de ani, elemente ale cunoașterii și cercetării și, cu siguranță, și puțin noroc și intuiție pentru a crea acest uriaș circuit. Ăsta era genul de gînduri pe care Griffin își dorea să le poată împărtăși lui Levison, fără să intre în amănunte, să menționeze numai, într-o doară, cît de minunat și complicat este sistemul telefonic, cît de ușor îl luăm drept ceva firesc. Poate mai tîrziu vor putea ajunge la implicațiile mai largi ale acestei mici, aparent firești, descoperiri. Și ce e rău în faptul că e firesc ? gîndi Griffin. Cîte din lucurile pe care le numim firești încetăm să le vedem ? Poate pe vremuri a fost firesc, dar de-atunci lucrurile s-au schimbat. Ce-ar spune Levison de faptul că Griffin vorbea de parcă ar fi simțit nevoia de-a se opri să miroasă trandafirii ? Ei bine, Griffin știa că putea răspunde afirmativ în cazul ăsta, fără să se scuze. Ceea ce iubim sînt modele, flori, circuite telefonice, povești familiare. Griffin știa că nu va spune nimic, nici măcar nu se va gîndi la telefoane la următoarea întîlnire cu Levison : în cazul în care elegia lui torturată va răbufni, va spune doar „Telefoanele, o treabă uluitoare".

Voia s-o sune pe June Mercator. Voia s-o vadă, s-o impresioneze. O simți deodată ca pe-o nevoie disperată și își dădu seama că telefonul Scriitorului îl făcuse să simtă

nevoia femeii pe care o lăsase văduvă; o dorea pe June Mercator.

O chemă pe Jan ca să stabilească o întrevedere de cîteva minute cu Levison. Ea îi făcu legătura cu Celia, care-i făcu legătura cu Levison.

— Tocmai am ascultat o idee, zise Griffin, și cred că dacă nu punem mîna pe ea, o vor lua alții.

— S-o auzim întîi.

— E vorba de un puști — sîntem în 1957 —, un puști de zece ani care este complet obsedat de Hopalong Cassidy, a cărui emisiune s-a anulat. Bătrînul Hoppy se sinucide, dar în loc de Iad, ajunge în Paradisul Cowboy-ilor.

Levison îl întrerupse.

— Un bărbat de patruzeci de ani și un puști de zece ani, corect ?

— E mai mult decît atît.

— Și urmează o călătorie în Vest, este ?

— Da.

— Las-o baltă, am alergie la cai. Altceva mai ai ?

— Nu, zise Griffin.

— Atunci e-n ordine.

Jan îl sună, anunțîndu-l că-l caută Marla Halloway.

— Bună, Marla.

— O, Griffin, sînt atît de bucuroasă. Nu-i așa că Danny e fantastic ? Nu-i așa că *Paradisul Cowboy-ilor* e cea mai grozavă idee pe care-ai auzit-o vreodată ? Și cred că ideea de a i-o da lui Spielberg este genială.

— Marla, lui Levison nu i-a plăcut. Îmi pare rău. Va trebui să-l refuz.

— De ce nu-l trimiți pe Danny la el ?

— Nu, Marla. N-o să meargă, Spune-i lui Danny că-mi pare rău.

— Mai are și alte idei, zise Marla. Ar trebui să le auzi.

— Deocamdată sînt ocupat, Marla. Te anunț eu imediat ce mă mai eliberez.

Făcuse tot posibilul, dar Levison refuzase ; era dreptul lui. Prînzul durase foarte mult, amînase niște oameni cu adevărat importanți. În plus, omorîse un om și totuși Scriitorul continua să-l hărțuie. Ei bine, la naiba cu Scriitorul, gîndi el. Putea să-l sune sau să nu-l sune, să-i scrie sau să nu-i scrie, să-l împuște sau să nu-l împuște, dar Griffin n-avea de gînd să-l caute, să-i trimită mesaje indirecte prin „Variety", să-l contacteze mental în eter, sau să-și îndrepte gîndurile spre el, fie și negative, ca în jocul ăla din copilărie cînd unul zice „Nu te gîndi la elefant". El îi bătea pe toți copiii la jocul ăsta, știa cum să nu se gîndească la elefant. Era simplu. Nu trebuia decît să-ți dai silința și să te gîndești la ce aveai la îndemînă.

O sună pe June Mercator. Îi răspunse robotul. Avea la dispoziție zece secunde ca să se hotărască dacă îi lasă vreun mesaj sau închide.

„Griffin Mill", zise el.

Nu știa ce să mai spună, dar acum nu mai putea să dea înapoi. Dacă robotul era cu activare sonoră, iar el nu rostea ceva repede, putea crede că a închis, iar mesajul său n-ar fi sunat bine, ci întrerupt. Față de June Mercator trebuia să fie sigur de sine, fără ezitări, fără slăbiciuni. „Dacă poți, sună-mă la birou. Dacă nu, îți las numărul de-acasă".

După ce închise, se întrebă dacă o s-o bucure faptul că-i lăsase numărul de-acasă, un cadou atît de intim. Nu, va crede că avea noutăți în legătură cu David Kahane, va crede că stătuse de vorbă cu poliția. Greșise ; cînd îl va suna, se va gîndi cu siguranță la tipul pe care-l omorîse. Spera să-l sune mai tîrziu. Cu cît mai tîrziu, cu atît mai bine ; el va aborda o voce obosită, ușor somnoroasă, va vorbi cu glas răgușit, dîndu-i de înțeles că poartă noroc celor din preajma lui ; va începe s-o seducă.

Levison îl convocă la o ședință fulger, un regizor își rupsese piciorul și trebuia găsit un înlocuitor. Griffin se așeză la telefonul din biroul lui Levison și începu să sune la marile agenții. Avea o misiune: să afle cine era bun, cine era disponibil, cine era dispus să se apuce de lucru în trei zile și să accepte un preț rezonabil fără să mai implice și pe altcineva în procesul obișnuit de negociere. Griffin știa că dacă Larry Levy n-ar fi fost plecat, Levison l-ar fi chemat pe el. Avea o șansă să se afirme. Sub privirile lui Levison, Griffin negocie onorariul unui regizor în zece minute.

Capitolul 10

În seara aceea cină la localul lui Norton cu un producător australian. În timp ce Griffin se îndrepta spre masa lui obișnuită, de lîngă perete, cîteva capete se întoarseră să-l privească. Strînse cîteva mîini, fu prezentat unei soții. Oamenii îi zîmbeau. Andy Civella era la bar și, observîndu-l pe Griffin, veni la masa lui.

Griffin îl prezentă australianului.

— Nu uita de întîlnirea de mîine, Griffin, să n-o anulezi. Apoi, întorcîndu-se spre australian : De cîte ori ați fixat întîlnirea din seara asta ?

— Este a doua tentativă, dar eu am fost nevoit s-o contramandez pe prima.

— Înseamnă că ești mai barosan decît el. Ar trebui să facem afaceri împreună.

Australianul roși. Părea încurcat. Civella observă.

— Știi ceva, eu pot să mă retrag fiindcă, de fapt, mă ocup de rock and roll.

Levison și soția lui își făcură apariția, însoțiți de avocatul lui Ted Turner, și se așezară la masa de lîngă Griffin. Levison înțelese că Griffin avea o întîlnire de afaceri, așa că săriră peste obișnuitele amabilități.

Australianul voia ca studioul să finanțeze cinci filme în decurs de doi ani, iar studioul era interesat. Cădea în sarcina lui Griffin să discute despre subiecte și distribuție, să se asigure că australianul voia să facă filme pe placul

majorității oamenilor, că personajele erau destul de importante pentru a fi interpretate de vedete, că vor înregistra un triumf absolut, că nu exista nimic neclar. Gîndul îi zbură la Larry Levy, care se întorcea ca să ocupe un loc ce era sigur că-l aștepta și hotărî că trebuia să încheie afacerea acum cu australianul și, mîine, cu Civella. Știa că Larry Levy se aștepta ca Griffin să oprească orice treabă pînă se vor așeza lucrurile și abia apoi să demareze noi proiecte și mai știa că australianul se va adresa unui alt studiou, dacă Griffin nu începea colaborarea cu el. Avea vreo importanță dacă afacerea nu se finaliza ? Negocierile aveau să dureze cel puțin trei luni. Scopul era să-l răstoarne pe Levy.

Cînd își strîngeau mîinile în parcare, australianul era sigur că încheiase afacerea. Griffin îl privi îndepărtîndu-se în mașina lui închiriată, apoi plecă spre casă, gîndindu-se numai la automatul telefonic și întrebîndu-se dacă îl căutase June Mercator.

Telefonase cu puțin după ora nouă, iar mesajul era să o sune la orice oră. Deci o alarmase. Asta îl făcu să se gîndească la Scriitor, următoarea asociație după ce o secundă își amintise de David Kahane, dar lăsă gîndul inoportun să alunece în același cotlon al memoriei în care păstra imaginea unei clădiri pe care nu o mai văzuse de douăzeci de ani, sau o anumită zi din timpul școlii, una din acele secvențe care-ți revin în minte în clipele de relaxare și apoi dispar.

Era zece și jumătate. Începu să formeze numărul ei, apoi puse receptorul în furcă. Făcu un duș, începu să se bărbierească înainte de-a realiza că era de fapt noapte și nu dimineață, dar duse treaba pînă la capăt, se urcă în pat, deschise televizorul, urmări cîteva minute știrile, apoi, cînd ceasul arăta unsprezece și cîteva minute, o sună. Ea răspunse știind că era el ; nici o urmă de panică în vocea ei, în ciuda telefonului la o oră atît de tîrzie. Poate se culca tîrziu, poate ea și prietenii ei obișnuiau să-și telefoneze la miezul nopții. Dar se îndoia.

— Am lipsit toată ziua, spuse ea. Niște prieteni m-au luat cu ei la muzeu și după aia la cină. Ai aflat ceva nou ?

Era pregătit pentru asta.

— Nu, îmi pare rău. Mă-ntrebam dacă n-ai aflat tu ceva.

— Nu.

Trebuia să acționeze repede, trebuia să reprime sentimentul care-l stăpînea ; parcă ar fi fost un puști urît de cincisprezece ani, care telefona celei mai drăguțe fete din clasă.

— Am vrut să-ți spun doar că, de cîte ori simți nevoia, poți să mă suni.

Dacă ea ar fi continuat, și-ar fi trădat emoția. Pînă cînd ea nu-i dădea un semn clar, n-avea de gînd să ceară mai mult. Și-așa, ceea ce făcea el era destul de ciudat, din punctul ei de vedere. Oare nu încerca să profite puțin de pe urma tragediei ei ? Sau ea considera că este periculos și palpitant ? Chiar și în condițiile unui fluid incontestabil care circula între ei, putea ca să se implice acum, la atît de puțin timp de la moartea lui David Kahane, și să facă loc unor noi dorințe și acceptări ?

— Așa voi face. Mulțumesc.

Continuă, decis să dea lovitura finală.

— Unde-ai fost, la Muzeul Teritorial sau la cel Contemporan ?

— Doar la colecțiile obișnuite de la Teritorial. Au cîteva picturi reușite din școala Hudson River.

Era timpul să se dea mare :

— Nu știu dacă e o politică corectă, dar trebuie să mărturisesc că sînt mort după peisagistica secolului nouăsprezece.

— N-o să spun nimănui secretul, zise ea.

Era timpul să încerce.

— Ai fost la slujbă ?

— Da, n-am putut să stau acasă. M-am simțit bine. Toată lumea se poartă incredibil de drăguț cu mine.

Griffin așează receptorul pe pernă și își rezemă capul pe ea. Era somnoros.

— Și ce planuri ai ?

— Nici unul.

— Ascultă, aș vrea să ne vedem. Nu știu dacă este posibil, nu te cunosc, nu știu ce viață duci, sînt convins că ai prieteni buni care te ajută să depășești mai bine decît mine situația asta, dar am senzația că ne leagă ceva și...

Se opri ca să-i ofere și ei o ocazie, să-i dea posibilitatea să sfîrșească fraza.

— Mi-e greu deocamdată, încă nu-mi dau seama exact ce simt. Dar legătura există și mi-ar plăcea să ne vedem. În seara-n care l-ai căutat pe David, am presimțit că o să mai stăm de vorbă. Presupun că e îngrozitor din partea mea să recunosc, dar am învățat o mulțime de lucruri din chestia asta — se referea la moartea brutală a amantului ei — și mai ales faptul că e foarte important să spui ceea ce simți. Nu poți să-ți dai seama ce simți cu adevărat decît atunci cînd începi să-ți accepți sentimentele. Și sentimentele se schimbă. O, Doamne, mi-am dat drumul la gură, nu-i așa ? Dar n-am de gînd să mă scuz.

Se gîndi c-ar trebui să întoarcă lucrurile în favoarea lui, să se dea drept o victimă a situației, să-ncerce să-i spună că ar fi fost mai ușor s-o sune pe la spatele lui David Kahane decît peste cadavrul lui. Încercă astfel :

— Mi-ar fi fost mai ușor să te sun dacă trăia el.

— Da.

— Dar te-am sunat oricum.

— Mă bucur c-ai făcut-o.

— Îmi face plăcere să vorbesc cu tine. Ție nu ?

— Ba da.

— Sînt multe lucruri pe care nu ni le spunem. Dar sînt mîndru că ne abținem.

— Asta dă o anume notă de eleganță, nu-i așa ?

Deocamdată el nu voia să meargă mai departe.

— Noapte bună, zise el.

— Și ție.

Cine trebuia să facă următoarea mișcare ? O va suna peste cîteva zile ca să stabilească o întîlnire pentru week-end. Uitase cum arată. Ar fi recunoscut-o imediat dacă ar fi văzut-o, dar îi era imposibil s-o descrie. Păr închis la culoare, ochi triști. Stinse lumina și în mijlocul întunericului care pulsa în cameră încercă să facă portretul lui June Mercator. Nu reuși. Tot ce putea să creioneze era o schiță, cu brațele întinse către el. Închise ochii, iar în interiorul propriului întuneric schița se mai limpezi puțin ; acum avea părul lung. Plutea în aer, în așteptarea lui. I-ar fi putut cuprinde coapsele. Silueta nu se apropia. Poate sînt, pur și simplu, orbit de dorință, gîndi el. Pot s-o ating, dar nu pot s-o văd. Știa că în camera ei June Mercator se juca cu proiecția lui. Se răsuci cu fața în jos ca să atragă silueta ; nu voia să se holbeze la ea și să se sperie.

Se aștepta ca a doua zi în zori să găsească lîngă ziar o ilustrată, dar nu găsi nimic. Luă micul dejun la hotelul Bel Air, cu un regizor.

Imediat ce Griffin se așeză la birou, bătu la ușă Larry Levy, care avea pe braț o carapace de ghips. Fața îi era bronzată de soare și vînt pînă în dreptul conturului ochelarilor de soare. Griffin era convins că Levy voia să discute despre brațul rupt, despre cum se accidentase, ce spuseseră doctorii, așa că nu-l întrebă nimic despre asta cînd îl invită să ia loc.

— Bine-ai venit, rosti el. E gata biroul ?

— Au făcut o treabă excelentă. Sînt foarte fericit.

Scoase din buzunar o pilă lungă de unghii, cu care se scărpină sub ghips.

— E timpul să ne-apucăm de lucru. Levison mi-a pregătit cîteva proiecte. Cîteva cărți pe care le-au cumpărat și cîteva idei pentru *remake*-uri. Mi-a arătat lista lui de scenariști și i-am spus că nu-mi place. Nu vreau să mă limitez la scenariștii în care are încredere el.

Dacă-ți place vreun alt scriitor, poți să-i susții cauza.

— La fel și cu regizorii. Avem nevoie de oameni mai interesanți. N-ar trebui să facem afaceri cu cineva care-a regizat cîndva un film de Neil Simon, de pildă, iar pe lista regizorilor sînt trecuți trei de felul ăsta.

— Tu pe cine-ai vrea să pui pe listă ?

— Ei, asta-i problema, zise Levy. Trebuie să-i găsim. Regizori tineri, regizori la modă.

— Vrei să spui că ar trebui să mergem la academiile de film, comentă Griffin sec.

— Exact. Și la festivaluri. Știu ce gîndești, toată lumea procedează așa, dar ideea este că trebuie să fim mai inteligenți cînd e vorba de talente. Cred că am ochiul format pentru talente.

— Lui Levison i-ai spus toate astea ?

— Bineînțeles.

— Și le-a înghițit ?

— Ce vrea să-nsemne asta ?

— Exact ce-ai auzit.

Griffin trebuia să pornească la luptă, trebuia să-l mențină pe Levy nervos.

— Vrei să spui că nu trebuie să descoperim noi regizori, talentați, care au alt mod de abordare a filmelor ?

— Vreau să spun doar că publicului nu-i pasă. E adevărat că sînt multe porcării, dar pînă și o porcărie se poate transforma într- un film de succes dacă scenariul e bun.

Griffin nu știa dacă, într-adevăr, crede ce spune și putea, la fel de ușor, să pledeze contrariul. Simțea nevoia să dea glas unei păreri ușor perverse, chiar dacă era vorba de critica facilă a unui *outsider* autodeclarat. De vreme ce Larry Levy avea binecuvîntarea lui Levison, orice-ar fi spus ar fi fost în spiritul companiei, iar Griffin știa că dacă nu rămîne diferit și puternic, era eliminat. Poate avea să fie eliminat oricum, dar nu-l putea aproba, ca un papagal, pe Levy. Metoda cea mai puțin periculoasă era să-și construiască un rînjet și să fie de acord cu noul director.

Poate reuşea să-l scuture cînd se aflau între patru ochi şi să-l aprobe în public. Orice metodă era bună, atîta timp cît Levy nu-i putea ghici următoarea mişcare, următorul gînd. Dacă Levy cumva ezita cînd el se afla prin preajmă, Griffin l-ar fi zdrobit imediat.

Levy se scărpină din nou sub carapace. Îl mînca groaznic, iar Griffin se încăpţîna să nu-l întrebe ce se întîmplase, cum căzuse pe pîrtie. Simtea că Levy ştie că el ocoleşte deliberat subiectul, aşteptînd ca Levy să ofere explicaţia, care, din cauză că nu i-o cerea nimeni, va purta inconfundabilul stigmat al victimei. Nevoia disperată de-a povesti cum îşi rupsese braţul era ca o a doua mîncărime.

— Ascultă, Griffin, nu cred că e un început prea bun.

— Încerc doar să aflu pe ce poziţie te situezi. Avem puncte de vedere diferite şi cred că Levison a făcut bine că te-a adus. Dacă fiecare dintre noi are dreptate măcar o dată anul ăsta şi reuşim să facem două filme după propriile strategii, atunci vom învinge amîndoi.

— Trebuie să fie cele mai bune.

— Da, bineînţeles.

Larry Levy se scărpină din nou.

— Phii, mîncărimea asta. Schiezi ?

— Nu mai am timp.

— Coboram o pantă abruptă şi m-am rostogolit la vale şi mi-am fisurat încheietura.

— Zău ? rosti Griffin, evitînd să-l întrebe cum de se rostogolise şi străduindu-se să fie cît mai lipsit de compătimire cu putinţă. O vreme o să fii prea ocupat ca să te mai ocupi de sport.

Levy se ridică de pe scaunul incomod.

— Hai să-ncercăm să colaborăm, Griffin. Viaţa este atît de scurtă...

Cum mîna dreaptă îi era în ghips, îi întinse stînga.

— Bineînţeles, încuviinţă Griffin, gîndindu-se la David Kahane. Apucă mîna ce i se întindea şi o strînse. Dacă Levy mai rostea ceva împăciuitor şi emoţionant, Griffin

avea de gînd să i-o taie, spunîndu-i să nu-şi facă un obicei din a încheia toate întîlnirile asemenea ultimei melodii de la focul de tabără. Levy nu spuse nimic, ceea ce era la fel de bine. Să îngropăm sarcasmul, păstrînd impulsul pentru clipele de adevărată cruzime. Dacă nu cruzime intenţionată, cel puţin o acţiune pornită dintr-un egoism atît de intens, sau dintr-un interes al firmei, astfel încît nimeni să nu conteste necesitatea atacului, asupra oricui e considerat ca o ameninţare, numai de teama ripostei. De-acum înainte îl va ataca pe Levy în şedinţe. Avea nevoie de martori. Ei vor invidia cruzimea. Griffin nu era sigur la a cui invidie se referea, a celor aflaţi mai jos de el sau a celor de deasupra lui. Un act aparte de cruzime i-ar face geloşi pe cei de jos, sau chiar i-ar scîrbi de munca lor; de fapt nu mai conta care din ei, din moment ce ei înţelegeau să sub această recunoaştere a incapacităţii lor de a încasa se ascundea recunoaşterea limitelor propriilor ambiţii. Iar în privinţa celor aflaţi mai presus de el, ei bine, aceştia îl vor recunoaşte, bineînţeles, ca pe unul de-al lor.

Capitolul 11

Jan îl anunță că îl caută Susan Avery.

— Cine ? întrebă el.

Din tonul lui Jan el își dădu seama că se aștepta să recunoască numele. Îl rostise cu intonație glacială, așadar, trebuia să fie o persoană importantă, dar de ce ?

— Detectiv Susan Avery, de la poliția din Pasadena. Îți amintești ?

— Firește.

Venise vremea să întocmească o listă cu toți cei de care trebuia să își aducă aminte. Dar oare era bine ? Nu, pentru că genul ăsta de maculatură putea deveni probă în instanță.

— Să-i spun că nu ești aici ?

— Fă-mi legătura.

Urmă o pauză, apoi Griffin rosti :

— Ofițer sau detectiv Avery ?

Va spune ea oare „Poți să-mi spui Susan ?"

— De fapt, locotenent. Dar e bine și detectiv.

— Cu ce vă pot fi de folos ?

— Mă întrebam dacă ați putea veni pînă la secție.

Griffin nu-și dădea seama dacă era o cursă, iar dacă era, ar fi trebuit să-i spună că voia să vorbească cu avocatul, sau îl chema doar ca să privească un set de fotografii, în care caz, pomenind de avocat, i-ar fi dezvăluit panica

ce-l stăpînea, iar pînă acum fusese atît de calm. Sau ea se aștepta ca el, ținînd cont ce poziție ocupa, să-și ceară dreptul la avocat ? Era greu de crezut că în ochii ei el era un simplu cetățean. Cît de departe se aștepta să meargă cooperarea lui benevolă ?

— Ați prins criminalul ?

— Am vrea să vă mai punem cîteva întrebări.

Trebuia să se ducă. Știa că trebuie să șovăie puțin. Cum s-ar fi purtat dacă ar fi fost nevinovat ? Enervat de deranj, sau curios în legătură cu metodele poliției ? Dacă ar fi făcut o glumă, i s- ar fi părut de prost gust sau detectiva ar fi gustat-o ? La urma urmei, el n-avea nici o legătură cu bărbatul mort, iar poliția nu purta doliu veșnic pentru fiecare cadavru a cărui moarte încerca s-o rezolve.

— Vreau să înțelegeți că am de condus un studiou.

Își privi agenda. Putea să-și găsească timp.

— Pot să vin peste un ceas, dar am numai o jumătate de oră liberă, dacă nu, aș mai putea doar poimîine.

— Peste un ceas ?

Acum intervenea programul ei.

— Ne vedem peste un ceas.

Îi dădu lămuriri spunîndu-i cum să ajungă.

Îl sună pe Dick Mellen. Ce știa un avocat specialist în spectacole despre poliție ?

— Ce s-a întîmplat ?

— Discutam despre o problemă juridică. De fapt, nu este chiar o problemă juridică, e o problemă de procedură a poliției. Dacă poliția bănuiește pe cineva de crimă, dar nu vrea s-o spună direct, și convoacă persoana la un interogatoriu, sînt obligați să-i citească drepturile, pentru ca el să-și poată chema avocatul ?

— Griffin, te rog, contrar părerii generale, nu sînt avocat penal.

— Scenariul trebuie să plece. Încerc doar să-mi dau seama dacă scena e credibilă. Nu știu dacă publicul o va înghiți așa.

— Cred că poliția ar trebui să-l lase să-și aducă un avocat. Dar poate că nu. Ei nu vor să afle că-l suspectează ?

— Corect.

— Știi, Curtea Supremă a schimbat o grămadă de lucruri în ultimiii cîțiva ani. Auzi, dacă scena iese mai bine fără prezența avocatului, dă-l deoparte. *Eu* n-o să mă plîng.

— Mersi.

Așadar, ei ar fi trebuit, probabil, să-l lase să-și cheme avocatul, ceea ce-ar însemna că nu-l bănuiesc.

În drum spre Pasadena, trecu prin Glendale și urcă dealul ce duce spre Muntele San Gabriel. Atmosfera era încărcată, iar soarele răspîndea o lumină fluorescentă, care-l făcu să se întrebe de ce-ar locui cineva care nu lucrează în industria filmelor în zona asta. Dacă n-ar fi lucrat în branșă, el ar fi locuit în Seattle ori San Francisco sau chiar mai la nord de districtul San Diego, unde oceanul era limpede și n-aveai nevoie de atîta tevatură ca să devii cunoscut. Era acolo un orășel, Leucadia, cu o plajă cochetă și o cafenea unde cîntau, în weekend-uri, interpreți de muzică folk. Fusese acolo odată cînd filmaseră la Camp Pendleton, nu prea departe de oraș. Dacă ar fi trebuit să locuiască în Los Angeles și nu s-ar fi ocupat de filme, și-ar fi ales o locuință lîngă plajă. Locuise doi ani în Malibu, dar se mutase înapoi la Beverly Glen, fiindcă nu mai suporta drumul prea lung cu mașina. Nu exista motiv omenesc pentru a locui în Glendale sau Pasadena.

Ajunse la secția de poliție cu cincisprezece minute întîrziere. După ce îl legitimă, polițistul de serviciu îi spuse să aștepte. Probabil asta îi va fi suprema pedeapsă pentru crimă, să-l scoată din biroul lui cîteva ore, silindu-l să răspundă la cîteva întrebări și trimițîndu-l apoi la studio printr-un trafic infernal. Și dacă Susan Avery îl ade-

menise să vină la secție fără avocat, fiindcă voia să-l umilească cu o arestare publică ? Griffin hotărî că deocamdată trebuia să se simtă bine ; trăia și era liber. Peste cîteva minute libertatea lui se putea sfîrși. Ce cauțiune vor fixa pentru el ? Cincizeci de mii de dolari ? O sută de mii ? Un milion ? Vor apărea titluri cu litere de-o șchioapă, știri pe prima pagină. Bonnie Sherow l-ar sprijini. I-ar spune că e nevinovat și ea l-ar crede. June Mercator va fi îngrozitor de încurcată. Ar crede oare în nevinovăția lui ? Spera că da, dar ea nu avea nici un motiv să-l sprijine. Walter Stuckel ar ști că era vinovat, dar și-ar păstra părerea pentru el ? Ar discuta problema cu prietenii lui într-un salonaș lambrisat, undeva în Northridge sau Thousand Oaks, într-o casă veche pe care nu și-ar fi permis s-o cumpere acum, la prețul pieței. Dar Levison ? Levison l-ar ajuta cît de cît. Studioul nu putea să-i plătească avocatul, bineînțeles, dar el îl va sprijini personal. Larry Levy ar fi fericit. Levy ar susține că era vinovat. Dacă Griffin ar fi fost în locul lui Levy și și-ar fi văzut rivalul arestat pentru crimă pe baza a ceea ce părea o dovadă neconcludentă și dacă ar fi vrut să fie sigur că asta îi va afecta poziția, l-ar fi convins pe Levison că, spre binele studioului, care era o companie susținută de public, un funcționar al acestuia acuzat de crimă va trebui îndepărtat din funcție pînă la rezolvarea cazului. Salariul n-ar înceta, dar responsabilitățile, da. Levison ar rezista o zi sau două, dar între timp l-ar suna cineva din consiliul de conducere și după ce l-ar întreba de caz, i-ar spune ceea ce îi spusese și Levy. Levison va înțelege că paza bună trece primejdia rea. Levison se va îndoi de nevinovăția lui Griffin din clipa în care-i va cere să plece, cînd i se va face rușine că se lăsase influențat și va turba de furie din cauza propriei slăbiciuni. Lui Levison nu-i plăcea să se gîndească la sine însuși ca la un om slab. El nu era slab. Griffin știa că Levison nu avea probleme cînd concedia pe cineva și că sentimentul reflex pe care-l încerca după o restructurare masivă era dispreț

pentru cei concediați. După ce-i va cere lui Griffin să părăsească studioul, nu-l va mai respecta și nici nu se va mai teme de el în aceeași măsură. Oare Levison se temea de el ? Probabil. Altfel l-ar fi concediat înainte de a-l aduce pe Levy.

Griffin privi la oamenii din jur. Dacă ar discuta cu ei problemele lui ? Nu l-ar înțelege niciodată. I-ar spune : „Dacă ești nevinovat, atunci n-ai de ce să-ți faci probleme". Aceștia nu erau oamenii pe care-i vedeai în filme, nici unul nu părea frumos sau măcar normal, erau fie prea slabi, fie prea grași, aveau acnee, erau prost tunși, viețile lor erau o lungă serie de scuze, erau săraci, chiar și cei care-aveau impresia că au bani, de fapt nu aveau. Cum putea cineva să trăiască din douăzeci de mii de dolari pe an ? Avea impresia că oamenii de lîngă el își întrețineau familia din zece mii. Cum putea cineva să-și întrețină familia cu mai puțin de cincizeci de mii ? Care dintre acești americani, îmbrăcați în haine de la solduri, își putea imagina un salariu de cinci sute sau șapte sute de mii de dolari pe an ? Cu cărți de credit gratuite. Iar eu cunosc milionari, gîndi el. Am stat de vorbă cu oameni care valorează două sute de milioane de dolari. Am stat de vorbă cu oameni care valorează un miliard de dolari. Putea vreunul dintre acești oameni necăjiți, care stăteau pe scaune din fibră de sticlă prost turnate și se holbau la linoleum, să-și imagineze atîția bani ? Oamenii ăștia mergeau la filme ? se întrebă el. Aveau timpul și banii necesari ? Sau se situau sub nivelul culturii populare ? Negri, femei mexicane, copii. Bătrîni. Ce căutau la secția de poliție ? Cîți dintre ei erau criminali ? Și acei care erau le era singura legătură cu Griffin ? Da, își zise el. Își va urî tovarășii de celulă.

Susan Avery îi ieși în întîmpinare. Intra în atribuțiile ei să-și întîmpine fiecare oaspete în loc să ceară să-i fie trimis, sau se purta bine cu el fiindcă era un om important ?

Sau avea de gînd să nu-l scape din ochi în cazul în care mirosea cursa și încerca să fugă ?

— Îmi pare rău că am întîrziat, rosti el. A trebuit să dau cîteva telefoane de răspuns.

— Munca dumneavoastră trebuie să fie foarte palpitantă.

— Nu este întotdeauna doar caviar și vedete de cinema, dar există în permanență ceva nou. Îmi închipui că nici aici nu-i prea multă monotonie.

— Hîrțogărie, decretă ea ridicînd un deget în semn de exclamare, ca să-i aducă aminte că nu era ușor să fii polițist, sau că fără hîrțoage ar fi mai distractiv, mai ușor.

Fereastra biroului ei dădea spre parcare. Închise ușa. Pe spatele ușii se afla un afiș înfățișînd o pisicuță atîrnată de tejgheaua unui bar, cu inscripția ATÎRNAȚI AICI.

Ea îi oferi o cafea. El refuză. Se așezară.

— Așadar, sînteți probabil în impas, începu el.

— Ce vă face să credeți asta ?

— Altfel de ce m-ați fi chemat ?

— L-ați urmat pe David Kahane pînă la mașină ?

— Nu.

— Dumneavoastră unde ați parcat ?

— Puțin mai jos, pe stradă.

— De ce n-ați folosit parcarea ?

Femeia voia cu adevărat să știe. Trebuia să-și repete în sinea lui, în timp ce se gîndea la un răspuns, că era doar curioasă, că nu era bănuit.

Nu mai discutaseră odată problema asta ? Nu reușea să-și aducă aminte.

— Am găsit un loc pe stradă. Nici nu cred că știam de existența parcării.

— Deasupra intrării cinematografului există un indicator cu PARCARE GRATUITĂ ÎN SPATE.

— N-am parcat acolo.

— Cu ce erați îmbrăcat în seara aia ?

— Am plecat direct de la birou așa că, nu știu... ce port și-acum, cred. Cămașă, pantaloni sport, pantofi din piele.

— Sacou și cravată ?

— Atunci cînd port cravată, mi-o scot întotdeauna la sfîrșitul zilei.

— Și sacoul ?

— Nu-mi amintesc.

— Ce culoare de sacou credeți că a-ți fi putut purta ? Cîte sacouri aveți ?

— În jur de treizeci.

Ea ridică o sprînceană. El ridică brațele și le îndepărtă unul de altul, ca și cum ar fi vrut să spună : „Ce vreți, am și eu fixurile mele". Apoi zise :

— Nu pot să arunc nimic.

Se străduí să pară că se distrează pe seama propriilor excentricități.

— Pe care-l purtați în seara aia ?

— De obicei, la serviciu, port sacou de culoare închisă. Am vreo două ecosez, cîteva sacouri în diferite nuanțe de kaki, unul Harris Tweed și unul din catifea reiată cu petice din piele la coate, dar de obicei port negru sau albastru.

Se întrebă dacă era cazul să-i spună : „De ce mă întrebi toate astea ?" sau că dacă o să continue cu întrebări de genul ăsta va cere să fie prezent un avocat. „Ce fel de întrebări ?" ar fi răspuns ea. „Întrebări care se pun de obicei unui suspect, nu unui martor". „Dar dumneavoastră nu sînteți un martor". „Ăsta-i adevărul, eu sînt doar un individ care l-a văzut pe David Kahane puțin înainte de-a muri".

— Voiam să vă uitați la niște fotografii. Poate recunoașteți pe cineva.

Scoțînd un dosar dintr-un bibliorаft îi întinse cîteva fotografii cu mutre tîmpe. Un blond sfrijit cu păr rar și nasul operat, care purta un lanț de aur. Un negru depri-

mat. Un bărbat brunet cu mustață — probabil iranian — avea păr lucios și des, o față îngustă și un nas mare. Spera că poate recunoaște pe cineva, dar nu reuși. Arătă spre tipul cel blond.

— Nu știu, mi se pare cunoscut.

— Credeți că l-ați văzut în seara aceea ?

— N-aș putea să jur în fața instanței. Adică, nu știu. Nu-mi place să fiu pus în situația în care cineva care seamănă cu o persoană pe care-am mai văzut-o să fie arestat, sau ceva de genul ăsta.

Speră că fusese suficient de nehotărît, că se comportase ca un tip de treabă. Îl alesese pe bărbatul blond fiindcă părea slab. Sau pentru că avea aceeași față rotundă ca a lui Griffin ? Dacă va fi nevoit să facă o recunoaștere în grup, Griffin îl va alege pe cel care-i semăna cel mai mult. Dacă existase vreun martor, atunci Griffin trebuia să-i coroboreze descrierea. Știa că poliția băga de obicei printre fotografii fețe care semănau, sau cel puțin așa procedau la recunoașterile în grup, folosind oameni nevinovați sau chiar polițiști ca să fie siguri că mostrele erau bine amestecate. fără îndoială că cineva care văzuse crima de la distanță se prezentase la poliție, dar descrierea martorului fusese aproximativă. Nu aproximativă, descrierea semăna cu Griffin. Iar acum Susan Avery încerca să-nțeleagă de ce și cum ar fi putut Griffin să-l ucidă pe David Kahane. Cum să dovedească ei că sînt vinovat de o crimă fără mobil ? se întrebă. Ar putea ?

Ea strînse fotografiile. Se gîndi să-i propună o întîlnire.

— Ăștia sînt suspecți adevărați ?

— Ce vreți să spuneți prin adevărați ?

— Mobil și ocazie.

— Mulți criminali au mobiluri ciudate.

— Asta a fost un jaf, nu-i așa ?

— Dacă ăsta a fost mobilul, atunci nu ne rămîne să dovedim decît ocazia. Chiar și dumneavoastră ați avut ocazia.

Ce-ar spune o persoană nevinovată ?

— Vă rog, rosti el, ăsta-i un gînd foarte neplăcut. Refuz să cred că tot ce-l desparte pe-un individ de crimă este lipsa unei ocazii. Bănuiesc că vedeți mult mai des ca mine partea întunecată a lucrurilor, dar încerc să cred că, în esență, oamenii sînt buni.

Încercase s-o facă să creadă că atunci cînd își îndreptase degetul spre el, intenționase să-i sublinieze o noțiune absurdă, un exemplu de cum vedea ea lumea, nu o acuzație reală.

— Credeam că Hollywood-ul e o mare plină de rechini.

— În primul rînd, rechinii supraviețuiesc prin instinct și nu cred că-i cinstit ca din cauza asta să-i consideri, în esență, răi. În al doilea rînd, da, există cîțiva oameni cu adevărat îngrozitori în branșă și nu întotdeauna știi în cine poți avea încredere. Dar nu-i neapărat nevoie să fii un om rău. Există și o mulțime de oameni care sînt civilizați, care sînt cinstiți, în care poți avea încredere. În ceea ce mă privește, mă aflu pe la mijloc.

Zîmbi. Susan Avery părea încurcată.

— Vorbiți serios ?

— Da, da. Absolut. Nu sînt întruchiparea sincerității. V-aș minți dacă v-aș spune asta. Știți, pe plan personal, cu prietenii cred că da, dar la lucru, slujba îmi cere să joc uneori un anume joc. Asta însă e viața adevărată, așa că jocul poate să doară.

Se opri. Cît de bună polițistă era ? gîndi el. Era fascinată. I-ar fi putut spune că dacă cinstea e o armă, atunci nu mai este cinste, nu dacă o folosești ca pe-o unealtă. Ar fi putut, dar n-o va face. Cum am ajuns aici, doctore ? Și oare ar trebui să vă povestesc despre copilărie ?

— Dați-i drumul.

Femeia flirta cu el.

El o avertiză, clătinînd degetul.

— Nu, nu. Asta se discută după serviciu.

— Nu cred că prietenul meu ar fi de acord.

Ce căuta aici ? ar fi vrut s-o întrebe. Doar pentru fotografii ? Oare îi făcea avansuri ?

— Și el e tot polițist ?

— E antreprenor.

— Sînteți de mult împreună ?

— De-un an. Dumneavoastră aveți pe cineva ?

— Cîteva.

Nu mai voia să continue conversația. Femeia îl dezamăgise, nu reușise să privească în interiorul lui, nu era suspect, nu era arestat. Poate exista, într-adevăr, un martor, dar Avery fusese nerăbdătoare să-l vadă, își zise Griffin, și-l făcuse să piardă timpul.

— Vă întîlniți cu actrițe ?

Ce întrebare era asta ?

— Locotenente, doamnă detectiv, domnișoară Avery... Susan.

Venise timpul să-și evidențieze poziția.

— Aș fi dorit din toată inima să vă ajut să-l găsiți pe cel care l-a ucis pe Kahane. Îmi pare rău că a murit, dar eu de-abia dacă-l cunoșteam, așa că pot să-mi permit luxul de-a fi fascinat de întregul proces al muncii voastre. Cine știe ce-o să învăț din asta, ce-o să mă inspire să adaug unui film, adică nu cred că am mai pătruns atît de adînc într-o secție de poliție și e nemaipomenit să trăiești o experiență autentică. Dar în după-amiaza asta nu am timp să discut despre... — trebuia să înveselească atmosfera — foarte trista mea viață sentimentală.

— Dar cînd ați avea timp ?

— O să vă sun.

Își strînseră mîinile. Ea se oferi să-l conducă la ieșire, dar el refuză. N-o va suna. În cazul în care ea ar fi crezut, pînă la urmă, că el îl omorîse pe Kahane, nu voia să-i dea ocazia să-l prindă-n cursă. Iar lui îi era frică să nu se dea de gol. Dacă se culca cu el și vorbea în somn ? Oare s-ar fi culcat cu el ca să obțină o condamnare ?

Capitolul 12

Cînd se întoarse de la secția de poliție, Oakley și Civella îl așteptau în birou. Întîrziase un sfert de oră. Civella era la telefon, tipînd la unul dintre clienții lui, un cîntăreț. Lui Civella nu-i plăcea o melodie pe care tipul voia s-o introducă în următorul album.

— Discutăm mai tîrziu, spuse el văzîndu-l pe Griffin și închise. Griffin, ce-am fost eu în viața anterioară, ca să merit să am de-a face cu compozitori ? Ce-am fost ? Am fost oare un monstru ? Tot talentul de pe lume și nici un pic de bun gust ?

— Iar vorbești despre tine, nu-i așa ? zise Tom Oakley.

— Englezii sînt cei mai subtili oameni din lume, spuse Civella. Chiar și într-o conversație simplă, ei sînt cei mai meschini.

Griffin nu voia să-i vadă tachinîndu-se.

— Ați terminat scenariul ?

Civella se sprijini de spătarul scaunului.

— Noi ți-l povestim de la cap la coadă, dar tu ești dispus să te angajezi în optsprezece ore ?

Griffin înțelese că îl provocau să încheie contractul, ca să nu ducă scenariul la alt studiou.

— De ce nu douăzeci și patru ?

— Pentru că asta ar însemna pînă mîine la cinci, și nu vreau să pierd toată ziua. Mi-am aranjat întîlniri la alte

două studiouri. Noi credem că e bun, că-l putem face, dacă nu aici, știi foarte bine că putem să obținem un contract de la altcineva, iar tu ne-ai spus să nu-l mai prezentăm în altă parte. În aceste condiții, vrem răspunsul în termen de optsprezece ore.

— Și dacă-mi ia trei zile să spun da ?

— Atunci îl pierzi.

— Și dacă vă refuză și celelalte studiouri ? Și eu încă îl vreau ? Atunci aș putea să le spun celor de la departamentul afaceri cît sînteți de flămînzi.

— M-ai auzit, mai devreme, țipînd la un tip care-a încasat cinci milioane anul trecut, și eu am obținut douăzeci la sută, și ăsta nu e cel mai important client pe care-l am.

— Dar n-ai produs, în viața ta, un film. Așa că nu prea contează cîți bani ai cîștigat. De fapt, tu asta vrei și îți ard călcîiele de nerăbdare.

— Am făcut trei filme.

— Ai făcut coloana sonoră pentru trei filme și acum, gata, te consideri producător. Dar nu ți-o iau în nume de rău. Ți-am spus că mi-a plăcut ideea de cînd am auzit-o la Polo Lounge și, pînă acum, nimic nu m-a determinat să mă răzgîndesc. Așa că pînă mîine la unsprezece îți dau răspunsul.

Griffin știa că o să accepte. Voia să-i paseze proiectul lui Larry Levy. Civella și Oakley, care rămăsese mut și era probabil deprimat, furios pe producătorul lui fiindcă risca un contract de care el avea atîta nevoie, nu neapărat pentru film ci pentru bani, n-aveau cum să realizeze vreodată *Habeas Corpus,* dar suna bine. Cineva va mușca nada. Moarte, o femeie frumoasă luptînd pentru viața ei, un procuror districtual care-și avea misiunea lui, dezbaterea despre pedeapsa capitală pe fondul unei crime, proiectul părea făcut să atragă vedetele. Chiar dacă fusese ideea lor, Civella și Oakley nu erau oamenii potriviți pentru povestea asta ; scenariul avea nevoie de cineva care-și dovedise

deja măiestria pe un scenariu dificil. Dacă Levy putea fi convins că *Habeas Corpus* va fi următorul film din seria *Căldura trupului, Lama zimțată* și *Atracție fatală,* atunci va dori să-l facă el, și nu va ceda în fața lui Civella, iar Civella nu-l va putea suferi pe Levy. Civella îi va spune lui Levy cum vedea el desfășurarea scenariului, dar nu va fi în stare să scoată de la Oakley cea mai bună versiune ; Oakley părea prea obosit pentru o asemenea sarcină.

— Vreau să vă prezint pe cineva, rosti Griffin. Larry Levy, a fost angajat de curînd la noi. Îl cunoașteți ?

— L-am întîlnit de vreo două ori, zise Civella.

Oakley îl cunoștea după nume.

Griffin o rugă pe Jan să-l caute pe Larry. Jan reveni peste zece secunde.

— Nu-i aici. Tocmai a ieșit. Are oră la medic.

Griffin se întrebă dacă putea fi vorba de psihiatrul lui.

— Deci trebuie să fie în mașină. Perfect. Ai numărul ?

— Vă fac legătura, spuse ea.

Griffin deschise difuzorul telefonului. Jane reveni.

— L-am găsit !

— Alo ? zise Levy.

— Alo, Levy, spuse Griffin. Ai cîteva minute libere ?

— Aproximativ zece. Am o întîlnire la Academia de film și sînt în drum spre ei.

Deci era cu-adevărat psihanalistul. Griffin se bucură că Levy mințea. Oakley și Civella nu auziseră de ora la doctor.

— Larry, aș vrea să asculți o idee. Îi am lîngă mine pe Andy Civella și pe Tom Oakley. Ideea e bună.

— Bine-ați venit în lumea modernă, exclamă Levy. Și, bineînțeles, ai pus difuzorul, nu ?

— Da, Levy.

— Salut, Larry, sînt Andy Civella.

— Iar eu Tom Oakley.

— Ce mai e nou ?

Oakley știa cum să-și vîndă marfa. Dacă ar fi vîndut o catedrală, n-ar fi insistat pe dimensiune sau înălțime, ci ar fi trecut repede peste dimensiuni și apoi, ca și cînd ar fi știut să prelatul cu care stătea de vorbă era conștient că dimensiunile reprezentau atuul pe care ceilalți arhitecți obișnuiți îl aruncau în joc, s-ar fi lipsit de măsurători, ar fi inspirat adînc și ar fi spus, „Dar portalul este fantastic". Apoi ar fi descris iluminatul și primul lucru pe care-l vezi cînd intri, ar fi plonjat într-o descriere sumară a vitraliilor, poate chiar și a naosului*, unde ar amplasa cristelnița, după care s-ar așeza. Oakley, căruia deprimarea i se risipea pe măsură ce vorbea, nu-și făcea probleme că-și expunea ideea în fața unui receptor de pe birou. Înțelesese că era o chestiune de afaceri, iar în afaceri îți păstrezi energia pentru încheierea contractului. Griffin se întrebă dacă acest mic semn de demnitate însemna că Oakley va cădea la învoială cu Levy și se va concretiza într-un scenariu pe care Levison îl va produce. În cazul ăsta, Griffin nu numai că va îndrepta spre Levy un pistol încărcat, dar va avea și permisiunea de-al împușca. Oakley spunea o poveste frumoasă despre un tip care credea în justiție, dar care acum are sentimentul că ceva nu merge, dacă și cei bogați nu-și primesc pedeapsa. Spunea o poveste frumoasă despre o căsnicie eșuată și cînd ajunse la momentul în care cadavrul soțului dispare, Levy îl întrerupse spunîndu-i că-l trec fiori reci. N-ar fi trebuit să spună nimic, își zise Griffin. În clipa în care Civella descoperea că studioul voia, într-adevăr, să cumpere proiectul, era mult mai greu să negociezi cu el. Oakley trecu direct la scena cu femeia în camera de gazare și la imaginea bărbatului năvălind în închisoare ca să-i salveze viața.

Pe măsură ce Oakley se apropia de sfîrșitul povestirii, Civella îi zîmbea, plin de mîndrie, lui Griffin. Bineînțeles,

* Spațiul interior al unei biserici cuprins între pronaos și altar (n. tr.).

povestea nu era terminată, iar arhitectul mai arăta încă cu degetul spre vitralii în loc să insiste pe stîlpii de susținere ai pereților în care urmau să se afle vitraliile. Prelatul a înghițit momeala, gîndi el. Mult mai tîrziu își va da seama că trebuie turnați întîi contraforții, iar dacă acele vitralii vor fi sfințite vreodată, asta o va săvîrși alt prelat, într-o altă viață. Din povestea lui Oakley lipseau contraforții. Dar vitraliile erau minunate.

— Griffin, scoate-mă de pe difuzor.

Civella îl bătu pe umăr pe Oakley. Griffin ar fi vrut ca gestul să-i fie adresat lui. Ridică receptorul.

— Pe la ce oră te întorci ? îl întrebă pe Levi.

— În jur de șase. Tu pînă la cît stai ?

— Mă găsești aici.

— A mai auzit cineva ideea asta ?

— Nu.

— E bună. Știi și tu că e bună.

— Mmmm-hmmm.

— Ar trebui să închei contractul acum. Mîine va fi prea tîrziu. Mai mult ca sigur că au și alte întîlniri.

— Mmmm-hmmm.

— Ne vedem cînd mă-ntorc.

— La cine te duci ? Dacă am nevoie de tine să știu unde să te sun.

— Ce ?

— La Academia de Film ?

— N-ai de ce să mă suni.

Griffin închise. Levy avea impresia că joacă tare dacă refuza să răspundă. Patetic.

— Ei bine, vorbi Civella, a zis da.

— Nu destupați sticla de șampanie pînă nu vă anunț eu.

— Mîine dimineață ?

— Așa v-am promis.

— Nu înțeleg, spuse Oakley. Asta înseamnă că avem un contract ?

— Da, zise Civella.

Cei trei se îndreptară încet spre ușă.

— Încă nu, spuse Griffin. Dar aveți toate șansele.

Griffin privi în urma lui Civella și Oakley, care trecură pe lîngă biroul lui Jan, fără să se uite la ea. Ajunși pe culoar, se opriră în fața fotografiei lui Glen Ford într-un western. Oakley ciocăni în ea cu încheieturile degetelor, ca să-i poarte noroc, presupuse Griffin. Civella își trecu brațul peste umerii lui Oakley, îmbrățișîndu-l prietenește. Griffin îl auzi pe Civella spunînd :

— Te-ai descurcat bine. A fost o treabă foarte grea. Dar te-ai descurcat excelent.

Apoi dispărură.

— Ai spus da ? întrebă Jan.

— Probabil.

— E bună ideea ?

— Așa cred. E o idee bună. Da.

— Remușcările cumpărătorului ?

— Poate, puțin.

Îi spunea adevărul. Încerca același sentiment ca atunci cînd își cumpăra ceva de îmbrăcat. Era alegerea cea mai bună ? Nici măcar nu se mai gîndea la Larry Levy, sau la Scriitor, sau la poliția din Pasadena. Și asta îl reconforta. Încerca o reacție naturală. Oricine în locul lui s-ar fi simțit emoționat cînd demara un nou proiect, chiar și oamenii care nu omorîseră. Se întoarse în birou.

Îl căuta Bonnie Sherow de la New York.

— Îmi pare rău, Griffin. Știu că trebuia să mergem la Motion Picture Home diseară, dar n-am reușit să scap de-aici. M-am gîndit să mă întorc cu avionul companiei, dar n-am găsit loc.

— Ai obținut cartea ?

— Mîine primim răspunsul.

— Asta contează.

— Dar cina din seara asta ? Știi, aș fi vrut să te văd.

— Afacerile înainte de toate.

Nu era sigur de ce-i spunea asta.

— Știu, știu.

Ea credea asta. Și se străduia s-o pună în practică.

— Unde stai ?

— La Essex House. De ce ?

— Secret.

— Ne vedem peste cîteva zile.

— Cu siguranță.

Închise ea. Întîi telefonă la o florărie, care-i promise că va livra imediat un aranjament floral de șaptezeci de dolari în camera lui Bonnie din New York. Acolo era trecut de ora șapte, așa că trebuia să plătească treizeci de dolari în plus. O sută de dolari. Îi trecu în contul studioului.

Apoi o sună pe June Mercator ca s-o invite la recepție.

— Cînd ? întrebă ea.

— Diseară. La ora opt.

— Dar asta înseamnă peste trei ore.

— Știu, știu.

— Cea cu care trebuia să mergi te-a anunțat că nu mai poate să vină ?

— E la New York.

— Și-o să-i spui că mergi cu mine ?

— O să afle.

— E una din petrecerile alea la care compania plătește o masă unde-o să stăm cu toți colegii tăi ?

— Cam așa ceva.

— Și cum o să mă prezinți ?

— O să spun „Ea este June Mercator".

— Vii să mă iei ?

Îi dădu adresa. Locuia în Hollywood Hills, pe una din coline. Adresa îi era cunoscută, stătea în aceeași zonă în care locuise Levison înainte de a se muta în Brentwood. Erau case frumoase, cu curți din care se vedea tot orașul. Costau jumătate de milion, pe puțin. Din nou se întrebă cum de-și permitea Kahane o asemenea viață ? Kahane fusese norocos să aibă o asemenea femeie, să întîlnească o

asemenea femeie. Ar fi fost ușor să spună că era cum trebuie, dar era mai mult decît atît. Era calmă. Era încă în doliu ? Purtase, într-adevăr, doliu după Kahane ? Oare Griffin o eliberase de obligația ingrată de-a pune punct legăturii cu el ? Îl urîse pe Kahane și îl iubea acum pe Griffin pentru tot ce nu-i oferise vechiul amant ? Casa era în mod sigur a ei, gîndi Griffin. Dacă i-ar fi aparținut lui Kahane, era oare îngrijorată unde o să locuiască ? La urma urmei nu erau căsătoriți, așa încît casa revenea familiei lui, dacă nu lăsase un testament. El ar fi lăsat un testament ? Ar trebui să fac un testament, gîndi Griffin. Casa e proprietatea mea și nu am testament. Poate ei o stăpîneau împreună. Poate era a ei.

Larry Levy reveni de la întîlnirea cu doctorul. Îl chemă pe Griffin la el la birou.

— Crezi că Oakley e în stare să-l facă ? întrebă el.

— Cred că da, răspunse Griffin.

— Ai mai lucrat cu el ?

— Nu.

— L-am verificat. Se pare că e-n regulă.

— Bine. O să-i spun lui Levison.

— O să-i spunem amîndoi.

Cînd Celia îi pofti în birou, Levison tocmai vorbea la telefon. Părea că vorbește cu soția. Cînd termină, îl privi pe Levy, căutînd să afle motivul vizitei.

— Griffin m-a rugat să-mi spun părerea în legătură cu o idee a lui Tom Oakley și Andy Civella.

Bun, gîndi Griffin. Își asumă deja răspunderea.

— Tom Oakley, nu, zise Levison. Acum cîtva timp era un tip cu perspective, dar acum e depășit.

— Mi-am închipuit că o să-mi spui asta, dar cred că ideea e destul de bună și de-asta l-am rugat pe Larry s-o asculte.

— E bună, rosti Levy. E cu-adevărat, bună.

— Povestește-mi-o și mie, ceru Levison.

— Dustin Hoffman o trimite pe Kathleen Turner la camera de gazare, dar cînd își dă seama că este nevinovată, trebuie să intre cu forța în închisoare ca să-i salveze viața.

Levy era mai tăios decît Oakley, își zise Griffin ; îi făcuse prezentarea în douăzeci și cinci de cuvinte.

Levison rămase tăcut aproape un minut.

— Se regulează ?

— Ajungem și acolo ! spuse Levy.

— Și Tom Oakley vrea să scrie chestia asta ? Cum se intitulează ?

— *Habeas Corpus,* zise Griffin.

— Și vrea mult ?

— El așa zice, rosti Levy, dar îl convingem noi.

— O sută pentru prima versiune, inclusiv două revizuiri.

— Contra ? întrebă Griffin.

— Contra oricît. Două sute cincizeci, trei sute cincizeci. Și, Larry, cred că ar trebui să lucrezi și tu cu ei. Îți convine, Griffin ? Crezi că i-ar deranja ?

— Nu știu. S-ar putea.

— Mai întîi încheie contractul.

— E-n regulă, spuse Griffin. Dă-mi voie să-i anunț vestea cea bună.

Întorcîndu-se de-a lungul culoarului, Levy îi mărturisi lui Griffin că se simțea prost că obținuse un proiect pe care-l începuse el.

— Nu e cazul, spuse Griffin, nu-ți fă griji. Dacă filmul merge bine, va fi în avantajul tuturor.

Era șase și jumătate. Sună la hotelul Beverly Hills. Civella ieșise. Începu să rostească un mesaj scurt — „da", — dar se opri. Nu era momentul să facă pe nostimul. „Spuneți-i să ia legătura cu Griffin Mill." Politicos ar fi

fost să-i trimită șampanie. Oakley va fi în culmea fericirii și probabil speriat de greutatea răspunderii. Civella va triumfa. Griffin și-ar fi dorit să sărbătorească împreună cu ei.

Era timpul să se ducă s-o ia pe June Mercator. Cravata neagră era în dulap. La capătul culoarului, în camera de toaletă, se afla un duș. Se străduí să se radă cît mai bine. Adora să poarte cravata neagră, deși n-ar fi recunoscut în ruptul capului, dar poate la fel simțea toată lumea. Era conștient că arăta bine.

Capitolul 13

Poate ne vom căsători și vom avea copii, gîndea Griffin. Dacă vor avea un băiat, oare June va fi de acord să-l cheme David ? Griffin hotărî că dacă era băiat, el așa i-ar fi sugerat să-l numească. Sau poate că nu. Dacă-l chema David, l-ar fi putut privi oare fără teamă că s-ar gîndi la parcare și la mirosul aerului care ieșea din anvelopa mașinii ? Sau dîndu-i numele de David ar fi însemnat un gest de tandrețe ? Pentru că am curmat o viață, acum am dat o viață. David. Bună dimineața, David. Ce-ai făcut azi la școală, David ? Hai să ne jucăm de-a prinselea, David. De ce nu-ți inviți prietenii să vină cu noi la Aspen de Crăciun, David ? David, cred că ești îndrăgostit. David, e timpul să stăm de vorbă. David, eu nu sînt fără pată. June s-ar putea să spună că acel nume aparține trecutului. Asta ar fi însemnat că îl iubise pe Kahane în noaptea morții.

Ceasul arăta cîteva minute după ora șapte. Comandase o limuzină, iar șoferul îl aștepta la ușă. Erau seri în care fiecare om comanda o limuzină, iar asta era una dintre ele. Griffin nu era sigur că voia neapărat să-l vadă June coborînd dintr-un Cadillac lung ; voia să-l creadă un tip normal pentru o funcție atît de importantă, dar se gîndea ce impresie va face dacă va merge cu mașina lui la Hilton, în timp ce omologii lui de la celelalte studiouri

vor coborî din limuzine. L-ar fi crezut la fel ca toți ceilalți dacă ar fi venit s-o ia cu Mercedes-ul lui ?

Casa era situată aproape de vîrful colinei. Se înălța puțin mai departe de șosea. Grădina din față era foarte bine întreținută, ca o grădină de club vechi, de țară, sau de misiune religioasă, împodobită cu cîțiva palmieri, plante tropicale cu frunze mari și cu gazonul tuns proaspăt. Clădirea era construită în stil spaniol și avea o ușă masivă de stejar cu vitralii, cioplită ca un diamant, în spatele unui grilaj de fier. Era mai frumoasă decît casa lui, gîndi el, mai rafinată, mai bine construită, genul de casă în care locuiesc oameni de caracter, oameni care cunosc artiști. Simți că-i este rușine de noile amenajări din casa lui, de camera de baie atît de costisitoare, de dulapurile din bucătărie care se închideau fără zgomot. Oare June ar fi de acord cu ele ?

Saab-ul negru era parcat pe alee, cleiul de la abțibildul magazinului se vedea încă pe geam.

Cînd ușa se deschise, June vru să spună „bună", dar se opri o clipă și privi peste umărul lui, în direcția limuzinei oprită la colț și a șoferului care aștepta lîngă ea. Dădu mîna cu Griffin și îl invită înăuntru. Purta o rochie de seară, foarte frumoasă, o combinație de albastru închis cu puțin negru.

— Arăți minunat, observă Griffin.

— Intră.

— Ne cam grăbim.

— Doar un moment, să termin de vorbit la telefon.

Se întoarse repede în bucătărie. Se certa cu proprietarul unei tipografii, din cauza întîrzierii unei comenzi.

— Banca e foarte nemulțumită, spuse ea. Înțelegi ? Banca e foarte nemulțumită. Ori le faci pînă miercuri, Ben, ori nu le mai faci deloc. Trimite-ne broșurile pînă miercuri, sau spală-te cu ele pe cap. Depinde de tine.

Cînd ieși din bucătărie, ochii îi străluceau.

— Se pare că te distrezi de minune, zise Griffin.

— Da, de fapt avem nevoie de broșurile alea peste două săptămîni și Ben o știe, dar el lucrează foarte încet. Lasă asta, vrei un pahar cu vin ? Nu, firește că nu, trebuie să plecăm.

— Frumoasă casă...

— Am avut de ales dacă să fac curat sau să găsesc cu ce să mă îmbrac. Îți arăt altădată interiorul.

În timp ce se îndreptau spre mașină, Griffin își dădu seama că dacă se culca cu ea în casa asta, probabil ar fi făcut dragoste în patul lui Kahane. Dacă voia să se spele pe dinți, i-ar fi dat periuța lui Kahane. Ei, nu chiar periuța lui — o aruncase probabil —, dar dacă nu cumpărase periuțe noi de la moartea lui, orice periuță ascunsă prin dulapuri putea să fi fost aleasă de bărbatul pe care-l omorîse. Era cel mai înspăimîntător gînd pe care-l încerca de la incidentul din parcare, își zise în sinea lui.

Urcîndu-se în mașină, June primi salutul oficial al șoferului. Își ocupă locul în limuzină și începu să discute cu Griffin de parcă i s-ar fi întîmplat zilnic să fie chemată la un bal de binefacere cu trei ore înainte și condusă acolo într-o limuzină cu șofer. Griffin ar fi vrut să glumească pe seama mașinii, dar nu-i venea în minte nimic amuzant pe tema luxului. Nu știa prea bine dacă era mai amuzant să se comporte ca și cînd ar fi fost obișnuit cu asta, sau ca și cînd era ceva nou pentru el. Nu spuse nimic.

— Vorbește-mi despre tine, începu ea.

— Ce-ai vrea să-ți spun ?

— Lucrurile obișnuite.

— Unde-am făcut liceul, în ce m-am specializat, în ce dormitor am dormit la internat și alte chestii de genul ăsta ?

— Da.

Ea voia într-adevăr să afle și n-avea de gînd să se distreze pe seama lui. Nerăbdarea din vocea ei îi acceleră pulsul lui Griffin. Îl înspăimînta.

— Sînt din Michigan. Lansing. Ai mai întîlnit pe cineva din Lansing ?

— Nu cred.

— N-ai întîlnit, știu sigur. Nici eu n-am mai întîlnit pe cineva din Lansing. Oricum, tata a fost judecător, mama directoarea Consiliului de Educație. A murit acum trei ani. Tata s-a pensionat și locuiește în Georgia, pe coastă. Am urmat Universitatea din Michigan. M-am specializat în artă.

— Specialist în *artă*.

Ea accentuă pe *artă ;* toată lumea era mirată cînd afla.

— Ce te surprinde de fapt, că vicepreședintele unui studiou e specialist în artă sau că individul din fața ta, cu figură banală, este aceeași persoană cu celălalt. Nu ți-l poți închipui pasionat de pictură ?

— Așa am dat de înțeles ?

— Nu-i nimic. Sînt obișnuit. Am fost, într-adevăr, pictor. Și-am fost foarte bun, după standardele departamentului de artă. Era ceva în genul gătitului, eu știam rețeta. Știam cum să obțin premiile din partea juriului. Apoi am descoperit cum să intru în juriu, în toate comitetele. M-am înțeles întotdeauna foarte bine cu oamenii maturi. De la Michigan am plecat la New York, am absolvit Universitatea New York și m-am atașat mai mult de oamenii de la cinematografie decît de pictori, așa că am renunțat la cursurile de pictură. Apoi am urmat cîteva luni cursurile de cinematografie și m-am familiarizat cu domeniul, după care, într-o zi, directorul unei agenții importante a venit să țină un curs la noi, iar eu a trebuit să-l iau de la aeroport. A doua zi am plecat cu el la Los Angeles. M-a repartizat la registratură. Am lucrat acolo două luni, am citit fiecare scenariu care mi-a căzut în mînă. Am hotărît că nu voiam să rămîn un simplu agent, am obținut o slujbă ca lector și, dintr-una într-alta, am ajuns aici. Am avut întotdeauna noroc cînd a fost vorba să mă aflu la locul potrivit.

— Mai pictezi ?

— Cîteodată. Eram bun. N-am prostit pe nimeni. Am știut întotdeauna că nu sînt genial. Eram un bun pictor academic. Dar mă împotmoleam la expresionismul abstract. Cînd a venit vorba de conceptualiști, am fost un mort. Aș fi putut deveni un profesor excelent, dar lucrurile au luat altă întorsătură. Trecutul ăsta de la artă la Hollywood n-a fost mare scofală.

— Parcă ai vrea să te aperi.

— Pentru unii e ușor să găsească nod în papură.

— Cine ?

— Oamenii care susțin că la Hollywood nu există artiști. Oamenii care mai cred în Arta cu A mare.

— Acum ești cinic.

— Nu, abia acum mă apăr.

Era plăcut să discuți într-o limuzină. Puteai să-l privești în față pe celălalt. Ca la o petrecere.

Pe bulevardul Santa Monica înaintau alte limuzine, un șir lung cotind spre Hilton. Cel mai grandios moment al limuzinelor este cînd ajung la destinație. June întinse mîna deasupra capului unde se găsea o lumină pentru machiaj și scoase o pudrieră din poșetă. De unde știa că lumina era acolo ? Termină de retușat machiajul și-i zîmbi. Zîmbetul era forțat. Nu luase o limuzină pentru înmormîntarea lui Kahane ? De-acolo știa unde se află lumina. Nu, Griffin văzuse Saab-ul lîngă capelă. Altcineva condusese Saab-ul. Își mută privirea de la Griffin și rămase ținînd în mînă pudriera. După felul în care-o ținea, cîntărind-o parcă, Griffin își zise că era probabil un cadou de la Kahane, deși nu arăta ca un cadou, era o pudrieră care se vindea în orice magazin universal. Era o scurtă privire aruncată tristeții pe care-o simțea încă la amintirea morții lui Kahane. Limuzina ajunsese în fața intrării. Cineva îi deschidea ușa.

— Ia uite, zise ea, Robin Williams !

Șoferul îi deschise ușa lui Griffin. Voia să-i spună ceva.

— Am fost urmăriți. Din clipa-n care am plecat de la studiou. N-am fost sigur pînă cînd am trecut s-o luăm pe prietena dumneavoastră, dar mașina care ne-a urmărit a trecut pe lîngă casa ei și apoi, cînd am coborît, a apărut din nou în spatele nostru. Cînd noi am oprit aici, s-a oprit într-o parcare. Un Dodge Charger.

— L-ai văzut pe șofer ?

— Cred că da. Un tip tuns scurt și cu mustață.

— Mulțumesc.

— Ne vedem mai tîrziu.

June îl aștepta pe trotuar. Ocoli limuzina prin spate și, oferindu-i brațul, o conduse în mijlocul covorului roșu, unde Robin Williams poza pentru o duzină de fotografi. Îl imită pe Atotputernicul Joe Young în lanțuri, în scena barului de noapte, cînd iese din beci în timp ce Terry Moor interpretează „Beautiful Dreamer" la pian. Apoi se transformă într-un King-Kong înspăimîntat de flashuri și adus în pragul nebuniei. Tocmai pe cînd se transforma din Terry Moore în Nancy Reagan, îl strigă Griffin :

— Robin !

Actorul zîmbi.

— Salut, domnule Thalberg, spuse el.

Cineva îi fotografie împreună.

Griffin i-l prezentă lui June. Ea părea politicoasă, nu prea copleșită de apariția vedetei, dar nici disprețuitoare. Părea impresionată mai degrabă că Griffin îl cunoștea pe actor, decît de faptul că dăduse mîna cu el.

Nu se vedea nici un tip tuns scurt și cu mustață prin preajmă. În timp ce urmau covorul roșu, îndreptîndu-se spre sala de recepție, Griffin se întrebă ce impresie-i făcuse lui June. Era sigur de el așa cum ar fi fost de casa lui dacă ar fi prezentat-o unui eventual cumpărător, observînd cel mai mic detaliu. Oare el cunoștea chiar atît de mulți oameni cîți saluta ? Se aflau o mie cinci sute de oa-

meni în salon, iar el îi cunoștea din vedere, așa cum își cunoaște un elev din clasele mari colegii de liceu. Cînd îl salutau, o studiau pe June Mercator, chiar și o fracțiune de secundă. Griffin nu făcu nici o tentativă de-a o prezenta cuiva, așa că nu fu înregistrată. Ce impresie îi făcea el omului cu păr scurt ?

— De ce ți-a spus domnul Thalberg ? întrebă June.

— Irving Thalberg a fost copilul minune al anului 1933. Era șeful de producție al lui Louis B. Mayer. I-au dat un Oscar.

— Pentru ce ?

— Pentru contribuția sa la industria filmului. Eu nu merit un asemenea premiu.

Ea rîse într-un fel care sugera prietenie, așa cum se tachinau prietenii fără să se rănească ; acum era vorba de respectul profesional față de sine, un domeniu asupra căruia Griffin nu stăruia prea des, dar era genul de întrebare care-și închipuia că-l va obseda la bătrînețe — cît valora viața lui ? Iar rîsul lui June îi spunea că l-a iertat. Așadar, începea să-l placă. Cînd îi telefonase lui David Kahane și răspunsese June, o impresionase, nu pentru că ar fi făcut ceva, doar pentru simplul fapt că sunase, că la celălalt capăt al firului se aflase cu-adevărat Griffin Mill. De-atunci, chiar și în scurta perioadă de doliu, îl urmărise, îl testase. Acum el știa că June era pregătită să se simtă bine cu el, era pregătită pentru senzații tari. Ar fi vrut să-i spună că nu lui i se datorau astea, ci limuzinei, lui Robin Williams. Nu, gîndi el, ce altceva sînt eu dacă nu toate aceste bucățele mici ?

Masa rezervată studioului se afla lîngă scenă. Levison era deja acolo cu soția lui, Andrea. Tatăl ei făcuse parte din conducerea MGM pe vremuri, iar ea cunoștea pe toată lumea de trei generații încoace. Lucra pentru cîteva societăți de binefacere, dar cel din seara asta nu făcea parte dintre ele. Fondase, împreună cu alte două soții, un serviciu de comandă prin poștă, dar nu ieșise nimic din

asta. Uneori, gîndea el, femeia părea prinsă în capcana propriei ființe, sau prinsă de altcineva, de cineva care-l ura pe soțul ei și ura California, cineva care ar fi fost mai fericit să vîndă covoare uzate în Vermont. Griffin o întreba întotdeauna de copii, iar ea era de fiecare dată fericită să-i răspundă. Se simpatizau. Ea înțelegea politica serviciului, așa că, între ei, exista întotdeauna sentimentul că știu amîndoi despre ce e vorba ; exact ce trebuia ca să ucidă o posibilă prietenie. Griffin o prezentă pe June familiei Levison și apoi celorlalți aflați la masă. Andrea o trata pe June cu politețe exagerată, fără să se aștepte s-o mai vadă vreodată. Andrea nu trebuia să știe că Griffin reluase legătura cu Bonnie Sherow, deși Andrea o simpatiza, iar după despărțirea lor întrebase de cîteva ori de ea.

Levison îi mai invitase pe șeful departamentului juridic cu soția, cîțiva indivizi de la Serviciul Afaceri, direcția de televiziune și pe medicul său, un bărbat grav și tăcut care alerga la maraton.

Doctorul fu cel care descoperi ilustrata sub farfuria lui.

— Ia te uită, rosti el arătîndu-le fotografia unei femei polineziene dezbrăcate, care stătea sub o cascadă, în Tahiti.

— Avem și noi cîte una ? întrebă Andrea.

Toți căutară sub farfurii. Griffin nu reuși să vadă dacă scria ceva pe verso. Așteptă ca cineva să întrebe dacă avea vreun mesaj.

— Poate e un fel de vedere cîștigătoare, sugeră unul dintre indivizii de la Afaceri.

— Cum adică ?

— Poate persoana care-o găsește, primește o excursie în Tahiti.

— Nu, interveni șeful departamentului juridic. N-ar oferi nimeni o excursie punînd pur și simplu o ilustrată la masa unui studio important. Probabil vreun picolo a făcut o glumă.

— Nu scrie nimic ? întrebă June.

Griffin se simți de parcă ar fi sugestionat-o să întrebe asta.

— Nu, răspunse Greene.

Nici unul dintre cei aflați la masă nu mai considera misterul prea important, așa că doctorul o împinse spre aranjamentul floral din centrul mesei. Oare curiozitatea obișnuită ar fi trebuit să-l împingă pe Griffin să ceară ilustrata ? Florile se aflau destul de departe, în direcția lui June. Dacă s-ar fi dus la toaletă, el ar fi putut s-o ia foarte ușor. O să aștepte. Nu, se hotărî — din moment ce nu conținea vreun mesaj, o va ignora.

Desertul se terminase. O parte din lumini se stinseră. Pe scenă se afla Joan Rivers. Griffin se scuză, ridicîndu-se de la masă. June îi strînse mîna. El o mîngîie pe umăr. Dacă i-ar fi propus să se mărite cu el în seara asta, să zboare spre Las Vegas și să se căsătorească într-o casă de căsătorii non-stop, probabil că ar fi acceptat.

Ocoli salonul, în timp ce mulțimea rîdea. Mirosul de parfum, fard, cremă de ghete, mîncare, cîteva țigări, hohotele de rîs, senzația copleșitoare de satisfacție și picătura de panică ce se ghicea în miezul acestei fericiri, de la cei care se temeau pentru slujba lor sau pentru următorul proiect, acest fluid de senzații deveni brusc copleșitor de emoționant pentru Griffin, ca un apus de soare deasupra Romei privit de la fereastra hotelului. Asta este viața mea, ar fi vrut să le spună tuturor. Voi sînteți semenii mei, fac parte dintre voi. Această petrecere nu înseamnă doar un lucru pe care sînt obligat să-l fac. Aici sînt fericit.

Un chelner îi dădu draperia de-o parte, și el ieși în hol ca să-l găsească pe bărbatul tuns scurt și cu mustață. În fața intrării așteptau fotografii. Griffin traversă holul și se îndreptă spre cafeneaua aflată imediat după colț. În cafenea cumpără o ciocolată Milky Way și îi rupse ambalajul în timp ce casiera îi dădea restul. Apoi ieși pe bulevardul Wilshire. Și iată-l îmbrăcat în smoching, mîncînd ciocolată în Beverly Hills. Merse pe Wilshire spre vest, ocoli bi-

rourile hotelului, apoi se întoarse la intrarea principală. Nu-l urmărea nimeni.

Întors în hol, se îndreptă în direcția ascensoarelor. Pe bărbatul tuns scurt îl observă în clipa în care depășea intrarea în salon. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, aprecie Griffin, și nu și-l amintea deloc. Arată îngrijit cu părul tuns scurt, cu perciuni. Era bronzat. Cum poate un scriitor să stea atîta timp la soare ? Purta pantaloni gri închis, sacou albastru și cravată maro. Griffin nu reușea să-și aducă aminte figura lui. Această nerecunoaștere îi provoca un sentiment de regret. Cît de des se întîmpla asta ? gîndi Griffin, părîndu-i rău pentru Scriitor. Cîți oameni am întîlnit și nu-i mai țin minte ? Dacă aș fi fost la fel de frustrat ca omul ăsta, aș fi trimis oare ilustratele alea atît de idioate ? Aș fi ucis ?

Trecuseră aproape zece minute de cînd lipsea de la masă. Destul de mult, dar nu avea ce face. Putea să se întoarcă în salon, dar se gîndi că dacă toată povestea s-ar fi petrecut într-un film, sosise clipa confruntării cu balaurul. Trebuia să se joace al treilea act.

Întoarse spatele salonului și se îndreptă spre ascensoare. Bărbatul cu părul scurt se afla în spatele lui. Griffin îl salută cu o înclinare a capului, iar tipul îl urmă într-un ascensor care urca. Un om de serviciu care ducea un cărucior plin de bagaje îi aștepta să intre, apoi urmă și el.

Îl întrebă pe Griffin la ce etaj merge.

— Cinci, răspunse Griffin. Omul apăsă pe buton în locul lui. Apoi coborî la trei. Imediat ce ușile se închiseră în urma lui, Griffin se întoarse cu fața la bărbatul tuns scurt.

— Trebuie să înțelegi că asta e o slujbă foarte grea. Toată ziua am de-a face cu oameni. Telefonul meu sună de o sută de ori pe zi. Adună toate ideile care se prezintă unui studiou, proiectele, scenariile, cărțile și articolele din reviste și-o să vezi că e vorba de șaptezeci de mii de povestiri pe an.

Ușa se deschise. Griffin ieși. Bărbatul cu păr scurt rămase lîngă el, privindu-l. Culoarul era pustiu.

— Nu știu cum să-ți explic. Îmi pare rău dacă am rănit sentimentele unor oameni. Mă străduiesc să fiu mai bun, crede-mă. Dar tu ai mers prea departe. Este un domeniu incredibil de greu. Poți să ai idei geniale, poți să ai tot talentul din lume, dar trebuie să ai puțin noroc. Și nimeni nu deține rețeta pentru noroc. Singura consolare este că o dată ce norocul ți-a surîs, ești privit cu alți ochi și treburile merg mai ușor.

Griffin îl cercetă pe bărbatul din fața lui, căutînd un răspuns. Omul îl privea fix. Griffin chemă liftul apăsînd în același timp butoanele de urcare și coborîre. Voia să fugă.

— Trebuie să mă întorc la petrecere. Poate treci din nou pe la mine să-mi aduci altă povestire. Adu-mi tot ce ai. De obicei, noi nu primim mai mult de una, dar e limpede că tu ai o imaginație bogată, poate reușim să-ți canalizăm toată furia către ceva bun.

Griffin încerca să-i smulgă un zîmbet. Dar nu reuși.

— N-o să mă omori, nu-i așa ? întrebă Griffin.

— Nu. De ce te-aș omorî ?

— Cine ești ?

— Nu sînt cine crezi.

Un ascensor care urca se opri la etajul lor. Griffin intră, iar bărbatul îl urmă. Merseră pînă la ultimul etaj apoi coborîră în hol.

Dacă bărbatul era, într-adevăr, Scriitorul, atunci ori Griffin avea o memorie deplorabilă, ori tipul era atît de șters, încît nu-l remarca nimeni și se revolta împotriva lumii întregi. Dacă omul nu era Scriitorul, atunci ori era cel pe care-l observase șoferul limuzinei urmărindu-i ori nu, și-atunci era, pur și simplu, un individ din hotel. Dar dacă era, pur și simplu, un individ din hotel, atunci de ce îl urmase pe Griffin în lift ? Să fi fost oare homosexual, să fi interpretat plimbarea lui Griffin în jurul hotelului ca pe-o dorință de aventură ? Dacă omul ăsta nu era cel

care-l urmărise toată seara, atunci fie că șoferul limuzinei se înșela și nu-i urmărise nimeni, fie că individul din Dodge-ul Charger era într-adevăr Scriitorul și se afla undeva, în hotel. Deghizat în chelner ? Cum altfel să fi găsit masa lui Griffin ? Mai exista o posibilitate. Ca acest om să nu fie persoana din Dodge-ul Charger, iar șoferul din Charger, chiar dacă se afla în hotel, să nu fie Scriitorul. Sau acest individ să fie șoferul din Dodge-ul Charger, dar nu și Scriitorul.

Griffin nu știa prea bine dacă să se teamă de acest bărbat sau să se jeneze pentru că ținuse un discurs care trebuia să pară al unui nebun cuiva care nu știa despre ce era vorba. Dacă tipul era homosexual, atunci știa deja că făcuse o greșeală urmărindu-l pe Griffin și oare îi era frică de el ? Dacă bărbatul nu era Scriitorul, atunci el unde era ? Cine era cel din Dodge ?

Ieșind din lift, individul se îndreptă în direcția holului, în timp ce Griffin înaintă spre salon. Înainte de-a intra, privi înapoi ca să vadă dacă tipul mai era acolo. Stătea în fața standului cu broșuri turistice de lîngă recepție.

Griffin prezentă invitația și pătrunse în salon, unde pe scenă se afla Neil Diamond, iar spectatorii băteau din palme în ritmul muzicii. Cineva — Griffin nu reuși să vadă cine — îi întinse mîna în semn de salut, în timp ce se îndrepta spre masa lui în întuneric. O atinse încet și înaintă ca să-și găsească masa și pe June Mercator.

Era așezată piezișpe scaun. Pe Griffin îl surprinse s-o vadă bătînd din palme ; nu i-ar fi trecut prin cap că-i plăcea un interpret atît de romantic, dar Neil Diamond era un cîntăreț bun și se afla la numai cîțiva metri distanță.

Griffin îi atinse umărul cînd se așeză.

— Te distrezi ?

— Să nu mai spui cuiva că m-ai văzut cîntînd cu Neil Diamond.

O sărută după ureche, îndepărtînd șuvițele de păr ca să-i poată atinge gîtul. Ea se înfioră, iar el trase aer în

piept, nu ca să-i soarbă parfumul, ci mai degrabă ca să se odihnească o clipă.

— Unde-ai fost ? întrebă ea.

— Nu m-am simțit bine.

— O, îmi pare rău. De ce n-ai spus ? Stomacul ?

— O scurtă criză de claustrofobie. Simțeam nevoia de puțin aer. Am ieșit să mă plimb puțin.

— Ți-e mai bine ?

— Da.

— Bietul băiețel.

Îl sărută pe obraz, cu o lipsă de pasiune care-l dezamăgi. Avea buzele uscate, iar sărutul fusese o combinație între sărutul mamei pe rana copilului și cel de consolare al fostei iubite cînd el se întoarce la ea după o legătură dezastruoasă. Familiaritatea ei, pe care la început o înțelese ca pe un semn că vor sfîrși seara în pat, îi promitea acum o prietenie lipsită de pasiune. Îi va face mărturisiri, dar nu-i va da voie s-o vadă dezbrăcată. Ar fi vrut s-o vadă fără haine. Trebuia s-o convingă. Trebuia obligată. Va rezolva cu cîteva gesturi. Cînd ea privi din nou spre interpret, el o sărută la îmbinarea dintre gît și claviculă. Ea se apropie puțin de el. Apoi Griffin își așeză mîna între spătarul scaunului lui și porțiunea de spate cu care ea se sprijinea de spătar, mîngîindu-i talia. Își zise că s-ar putea să nu-i placă, fiindcă putea să descopere un colac de grăsime, dar dacă s-ar fi oprit, s-ar fi gîndit că-l deranjează grăsimea care, cît să fi fost în plus, patru-cinci kilograme ? Mai mult. Își plimbă palma spre stomacul ei, apoi, înainte de a-și retrage mîna, o lăsă să alunece sub sîn. O sărută pe obraz, apoi pe ureche. Ea își înclină puțin capul, oferindu-i din nou ceafa. Era un nou gest care-i trăda durerea.

Levison îl privea. Griffin îi zîmbi, străduindu-se să pară timid și mîndru. Levison zîmbi și el, își țuguie buzele și dădu din cap, aprobînd-o pe June sau norocul lui

Griffin. Neil Diamond își termină melodia. O mie cinci sute de oameni se ridicară ovaționînd.

Două femei, una dintre ele soția directorului unei agenții și cealaltă soția unui proprietar de studiou, se urcară pe scenă, înmînîndu-i un premiu cîntărețului pentru contribuția deosebită la Motion Picture Home. Apoi rugară să se stingă din nou luminile și fu coborît un ecran, pentru că urma un film despre Home. June se așeză ca lumea pe scaun și sorbi restul de vin din pahar.

— Vrei să mai stăm ? întrebă Griffin.

— Tu trebuie să mai stai, nu-i așa ?

— Nu cred. Hai să mergem.

Griffin se ridică și, ocolind masa, ajunse lîngă Levison. Îi spuse că pleacă.

— Eu nu pot să plec încă, zise Levison. Ne vedem mîine.

June dădu mîna cu Levison și soția lui și-i spuse la revedere doctorului. Griffin o luă de braț, strecurîndu-se prin labirintul de mese și, după ce se despărțiră o clipă, ea îl apucă de mînă.

Bărbatul cu părul scrut dispăruse din hol. Afară, șoferii limuzinelor așteptau fumînd. Șoferul lor părăsi un grup de cinci bărbați și dispăru în garaj, să aducă mașina.

— A fost frumos, spuse June.

— Voiai să mai stăm ?

— Cred că ai fost la sute de asemenea spectacole. Probabil că toate sînt la fel.

Dacă i-ar fi spus că le adoră, ce-ar fi crezut ?

— Le ador.

— Cred că n-ai încotro ; altfel cum ai putea să-ți păstrezi poziția ?

— Face parte din joc.

Sosise limuzina lor. Șoferul o ocoli și deschise ușa lui June. După ce June se urcă în mașină, îl chemă pe Griffin în spatele limuzinei.

— N-aveam ce face, așa că am găsit Dodge-ul. Pe bancheta din spate erau împrăștiate niște hîrtii. Se pare că ne-a urmărit cineva de la poliția din Pasadena.

— Poate te-a urmărit pe tine, rosti Griffin.

Inima lui era gata să se oprească. Ce-i spusese tipului din lift ? Se destăinuise ?

— N-am mai fost la Pasadena de patru luni, de la finala de pe Rose Bowl.

— Eu nici nu-mi amintesc de cînd. Cred că de-acum doi ani.

— Poate o urmăresc pe prietena dumneavoastră.

— Crezi c-ar trebui să-i spunem ? întrebă Griffin.

Era convins că întrebarea asta fusese o lovitură de maestru, îi trîmbița nevinovăția.

— Dumneavoastră decideți.

— Hei, e prima întîlnire. Las-o în pace, pricepi ce vreau să zic ?

Îi făcu cu ochiul complice și în timp ce șoferul îi deschidea ușa, Griffin îi întoarse gestul. Dacă se aștepta la un bacșiș mai mare, pentru complicitate, Griffin n-avea de gînd să i-l dea. Mai bine să-i lase impresia că nu-l interesează. La urma urmei problema era a femeii, nu a lui.

Se așeză alături de June ; genunchii li se atingeau de fiecare dată cînd mașina schimba banda de mers.

— A fost distractiv, spuse ea.

Limuzina pătrunse în șuvoiul mașinilor de pe Wilshire. Pasagerii și șoferii celorlalte mașini încercau să privească prin geamurile fumurii, dar de fapt Griffin și June erau cei invizibili, cei care priveau. De cîte ori călătorea cu limuzina încerca acel sentiment cald de proprietate. Griffin era obișnuit cu el ; categoric nu avea nimic comun cu ceea ce simțeau oamenii obișnuiți din mașinile lovite și ruginite, cu banchete incomode. Dacă și-ar fi pierdut slujba, ăsta ar fi fost, probabil, privilegiul la care ar fi renunțat cel mai greu. Da, și invidia pe oamenii într-adevăr bogați, care aveau limuzine personale, pentru care privile-

giul nu era simplă iluzie, care aveau avioane și elicoptere personale. Oare privilegiul ăsta e o iluzie ? I-l puteau lua. Dar acum era o iluzie ? Dacă mi-l pot lua, atunci nu-mi aparține cu adevărat și înseamnă că este. Și June ? Dacă se culca cu el la noapte, și nu vedea nici un motiv să n-o facă, dacă era încîntată de el, atunci nu era și ea sub vraja iluziei ? Își făcea rău cu asemenea gînduri confuze. Acest fel de-a gîndi începea să-i provoace suferință. Toate aceste întrebări la care nu găsea niciodată răspuns ! Probabil că dacă ar fi avut o limuzină și un elicopter și un avion cu reacție, atunci ar fi scăpat, în sfîrșit, de obsesia iluziei, ar fi putut privi limpede în lăuntrul naturii fiecărui lucru, în interiorul adevăratei puteri.

Ajunși la lumina roșie a unui semafor, șoferul îi făcu semn lui Griffin prin oglinda retrovizoare. Dodge-ul Charger se afla în rînd cu ei. Bărbatul din lift privea în interiorul limuzinei. Dacă îi urmărea, de ce se apropiase atît de mult, sau era atît de idiot încît credea că ferestrele erau întunecate pe ambele fețe ?

Imediat ce apăru culoarea verde, limuzina demară, dar motorul se opri brusc și rămase pe loc. Charger-ul înaintă forțat de trafic și pătrunse în intersecție.

— Scuzați-mă, spuse șoferul. Porni din nou și coti la stînga, iar Dodge-ul se pierdu în mulțimea de mașini din fața lor. Bărbatul de la volan îi făcu cu ochiul lui Griffin, prin oglindă. Incidentul se derulase prea repede, iar June nu observă nimic.

— Unde mergem ? întrebă Griffin. Mîine trebuie să fii devreme la slujbă ?

Ea ridică din umeri cu un vag sentiment de vinovăție.

— Două luni de-acum încolo pot să pretextez orice, poate chiar un an.

El înțelese că gestul ei însemna că se apropie de sfîrșitul durerii, nu că poate s-o lase mai moale cu slujba. Voia să obțină avantaje din compasiunea lor.

Griffin era convins că polițistul din Dodge lua acum o hotărîre. Trebuia să aleagă între locuința ei și a lui Griffin. Dacă pornea spre locuința lui Griffin va telefona oare poliției din Pasadena ca să trimită pe cineva la reședința lui June ? Poate plecase, pur și simplu, acasă, în Pasadena. Nu culesese el cea mai importantă informație, că suspectul și amanta se aflau împreună într-o limuzină, după numai cîteva săptămîni de la crimă ? Nimeni nu se va îndoi că trăiau împreună. Ce impresie va face asta unui complet de judecată ? Proastă.

Și ce-i dezvăluise Griffin omului din lift ? Teamă de cineva. Persecuție. Cum se lega asta de asasinarea unui scriitor în Pasadena ? O conspirație. Dar poliția nu trebuia să-și pună întrebarea de ce spusese Griffin atîtea lucruri unui străin ? Cum putea Griffin să fie complice cu un individ pe care nu-l cunoștea ? Era șantajat ? Vor fi siliți să răspundă că da. Și nu ăsta era adevărul ? Nu era cea mai potrivită întrebare pe care să și-o pună. Spusese prea multe. Orice era prea mult. Fusese ridicol să-și închipuie că putea să mintă pe toată lumea.

Griffin sărută obrazul lui June, cu convingere. Apoi o sărută pe buze. După care se retrase.

— Trebuia s-o fac, spuse pe un ton de scuză, dar zîmbea. Mi-a venit așa, deodată. Nu știu ce-a fost.

Dintre frazele tip pe care le folosea cu femeile, asta-i plăcea cel mai mult. Îl ajuta să facă pe timidul mai tîrziu, noaptea, de parcă personalitatea lui publică odată îndepărtată, dădea la iveală băiețelul fermecător care trebuie să fi fost odată.

— Era și timpul.

— Deci ?

— Te-ar deranja dacă ne-am întoarce la mine ? îl întrebă ea.

— Deloc.

Se sărutară din nou. Lui Griffin nu-i plăcea să facă dragoste în limuzine — o făcuse suficient după ce îl numi-

seră în funcție și se apucase de cocaină. Acum se simțea jenat și să se sărute chiar sub privirile unui șofer. Îi displăceau sărutările pasionate ale lui June, ar fi vrut-o mai calmă, mai discretă. Se desprinse din sărut fără să-și trădeze nefericirea, o bătu prietenește pe șold și se cufundă în pernele banchetei de unde putea s-o privească în tihnă. Se țineau de mînă fără să scoată vreun cuvînt, în vreme ce limuzina înainta pe Sunset, în direcția colinelor. Aceasta era încă una din plăcerile unei limuzine : contemplația.

Nici urmă de Charger lîngă casa ei. Griffin semnă pentru limuzină și apoi îi dădu șoferului treizeci de dolari. Bacșișul era inclus, dar Griffin se hotărîse să joace rolul generosului fericit.

Șoferul îl întrebă dacă nu dorea chitanță. Griffin refuză. Șoferul îi mulțumi.

Mergînd de-a lungul aleii ce ducea spre casă, cu brațul petrecut în jurul taliei, el o simți cuprinsă de o dispoziție nouă, păși încet, încercînd să spună ceva. Deschise ușa, în timp ce el o săruta pe ceafă, lipindu-se de trupul ei.

Ajunși în casă, ea îi oferi ceva de băut. Apoi trecu în bucătărie să aducă apă minerală. Cînd se întoarse părea că găsise în sfîrșit cuvintele prin care să-și exprime gîndul ce-o chinuise pe alee.

— Nu pot să mă culc cu tine în noaptea asta, spuse. Nu aici. Sper să mă înțelegi.

— De fapt, și eu mă întrebam același lucru.

— Serios ?

— Mă simțeam puțin încurcat.

— De ce ?

— Aș fi primul bărbat cu care ai face dragoste de cînd a murit David, nu-i așa ?

— Da.

— Asta înseamnă o extraordinară — n-aș vrea să spun chiar „răspundere", știu și eu — un eveniment foarte important. Chiar mă întrebam cum o să te comporți.

— Ar fi trebuit să mergem la tine.

Dacă îi răspundea „Nici acum nu e tîrziu", o pierdea. Știa asta. Probabil că o pierduse deja ; ușa durerii se deschisese din nou. Dacă ea n-ar fi șovăit, poate dacă el n-ar fi întrerupt sărutul din limuzină și dacă s-ar fi dezbrăcat imediat ce ușa de la intrare s-ar fi închis în urma lor și dacă ar fi ajuns la pat, în patul lui Kahane, poate ar fi fost capabil să transfere semnificația momentului în actul dragostei, amplificîndu-l pînă la extaz chiar prin faptul că nu negau adevărul. Prima oară în patul unui mort. Firește, el știa mai mult decît ea. Nu-i spusese „Nici acum nu e tîrziu", ci :

— Știi ce, hai să stăm de vorbă, să-mi povestești despre copilăria ta sau orice altceva, apoi eu o să plec acasă și în weekend o să mergem undeva împreună.

— Unde ?

— În Mexic.

O spuse cu gîndul s-o impresioneze, să-i dea de înțeles că dorea să împartă cu ea timpul liber, prețiosul lui timp liber. Dar Mexic... de ce tocmai Mexic ?

Ridicîndu-se de pe scaun, ea se apropie și-l îmbrățișă îndelung, plîngînd. Griffin îi văzu durerea. Plîngea pentru ea sau pentru Kahane ? Ar fi plîns la fel dacă el ar fi murit lovit de-un camion sau de pneumonie ? Griffin n-ar fi putut spune sigur, dar credea că nu. În lacrimile ei se ascundea ceva din propria confuzie. Își sprijinea fruntea fierbinte de obrazul lui, ca un copil. El o mîngîie pe păr. Nu-i venea în minte decît : „Îmi pare rău, puiule, îmi pare tare rău". Ea i se desprinse din brațe, trase aer în piept și îi zîmbi. Fața ei se afla la cîțiva centimetri de-a lui. O conduse în dormitor, cu brațul petrecut după talie, prietenul care în curînd avea să-i devină amant, dar nu în noaptea aceea. Era convins că dacă i-ar fi spus „Te iubesc", ea i-ar fi răspuns la fel. Aveau aceleași gînduri, fără îndoială. Aproape aceleași gînduri. O privi cum se întinde pe pat și o acoperi cu pătura.

— Mulțumesc, Griffin, zise. Nu te cunosc prea bine, dar am impresia că ești unul dintre cei mai buni bărbați din cîți am întîlnit. Ai vorbit serios cu Mexicul ?

— Bineînțeles.

— Chiar am nevoie de așa ceva. Nu-ți dai seama cît de mult simt nevoia de-o schimbare.

— O să ne simțim bine.

O sărută ușor pe frunte, dar suficient de mult timp pentru ca ea să-i simtă căldura pielii.

Chemă un taxi și îl așteptă în fața casei. Văzu trecînd cîteva mașini, fără să încetinească. Poliția se retrăsese să dezlege misterul discursului său. I se păru un amănunt interesant că asasinii nu trebuiau urmăriți atît de sever ca hoții. Ei, își zise, cît de multe știi despre hoți ? Se întrebă dacă ar fi fost în stare să fure ceva. Taxiul veni și, o oră mai tîrziu, se afla în patul său.

La patru dimineața se trezi din primul coșmar pe care-l avea de la crimă încoace. Visul era un amestec de plaje, avioane și cai. Știa de unde-i venea panica, apucase să-i promită lui June Mercator excursia în Mexic, și mai mult ca sigur vor fi urmăriți de poliție și opriți la aeroport, poate chiar arestați în avion, înainte de decolare.

Era imposibil să mai adoarmă. Trecu în bucătărie, unde-și prepară o ceașcă de lapte fierbinte, în care adăugă un deget de rom. Nu-i plăcea să bea cînd se simțea deprimat, dar nu știa ce altceva să facă. Să contramandeze călătoria, firește, folosind ca pretext slujba. Dar dacă o contramanda, îi va fi la fel de ușor să se culce cu June Mercator ? Nu asta urmărea ? De ce ținea morțiș s-o distrugă pe femeia asta ? Îi omorîse amantul datorită atracției pe care-o simțise cînd vorbiseră la telefon ? L-ar mai fi ucis pe David Kahane dacă June Mercator i-ar fi părut neinteresantă la telefon ?

Nu voia să contramandeze călătoria. Îi putea sugera San Francisco, dar cui îi mai păsa de restaurante perfecte și sărutări pe ceață. Ce să facă, să bea merlot și să cum-

pere pulovere de cașmir ? Aveau nevoie de arșită, el voia arșiță, să fie reduși la elementele arșiță, nisip, sare, apă, loțiune de plajă, tequila, pantaloni albi de bumbac și tricouri roz, trotuare înalte și străzi pietruite, cerșetori și focurile de lîngă aeroport. În Mexic erau întotdeauna focuri lîngă aeroport, fuioare de fum ce se ridicau în umbra clădirilor neterminate.

În ciuda mizeriei altora, el putea să facă dragoste cu June Mercator, să facă dragoste cu femeia pe al cărui amant îl omorîse din motive obscure. Nu, obscure doar pentru jurați, dar limpezi pentru el. Putea face dragoste extraordinar. N-aveau unde să meargă în altă parte ; s-o aibă într-o stațiune din deșert, ca Palm Springs, i-ar umili pe amîndoi, ar fi grotesc. Stafia lui Kahane, dacă i-ar fi urmărit, putea justifica în fața lui Dumnezeu nevoia de-a se întoarce în trup și de a-i hăitui, văzîndu-i cum se împreunează acolo unde păcatul era atît de lipsit de eleganță, atît de previzibil. Mexicul era nefericit și nefericită era și June, iar el își dădu seama că tristețea acelei țări i-ar fi alinat nefericirea. În Mexic, putea să-i cumpere ceva drăguț, un inel de argint sau o mască veche. Trebuiau să meargă neapărat în Mexic.

Capitolul 14

Cu gura plină încă de gustul romului, încercă să-l alunge înghițind al doilea pahar cu suc de portocale, la Polo Lounge. Levison îi spunea c-o plăcuse pe June.

— Erați o pereche potrivită, zise el.

— E drăguță, remarcă Griffin.

— Cum de-ai făcut cunoștință cu o femeie care nu lucrează în branșă ?

— Prietena unui prieten.

— Diavole, i-ai suflat-o prietenului tău, este ?

— De ce crezi asta ? Nici vorbă.

— Ai roșit.

— Ce să-ți spun ? Îmi place. Mergem împreună la Puerto Vallarta în weekend.

— Ți-am dat voie să-ți iei o vacanță ?

— Nu.

— Bine, era și timpul să te mai relaxezi puțin.

Griffin schimbă subiectul, aducînd vorba de probleme profesionale, apoi de Larry Levy, de scenarii și idei, sperînd că Levison nu se va mai gîndi la June.

La birou, Jan îi transmise mesajele. Sunaseră June, Susan Avery, și Walter Stuckel, și Larry Levy, cîțiva impresari, un producător. Era ciudat să observi printre numele obișnuite, semn al unor lucruri obișnuite, semnele

crimei. June, Avery și Stuckel ieșeau în relief, un design ezoteric, iar el era singurul inițiat în acest ritual.

Întîi o sună pe June, la slujbă. Poate contramanda chiar ea călătoria. Nu voia asta. Era conștient că riscă arestarea ei, dar mai ales că nu-i pasă ; simțea nevoia să se culce cu ea într-o cameră de hotel mexican. Îi răspunse ea.

— Cum ți se pare Puerto Vallarta ? o întrebă.

— Nu știu. Cum e ?

— Hai să vedem. Poți să pleci de vineri dimineață ? Și să te-ntorci luni sau marți ?

— Poți să faci rezervări atît de tîrziu ?

— Da.

Ar fi putut să facă o mică glumă în legătură cu influența poziției lui, dar seducția începuse și avea nevoie de sobrietate și încredere. Era mai bine să nu o dezamăgească cu o glumă proastă, să evite o tentativă nesigură. Îi spuse că Jan va transmite toate amănuntele.

— M-am distrat bine aseară, zise ea.

— Și eu.

Apoi o rugă pe Jan să rețină o cameră în Puerto Vallarta, nu la un hotel de lux, și două bilete dus-întors, clasa întîi. Îl întrebă dacă era în interes de serviciu, iar el îi răspunse că nu.

Susan Avery nu era în birou. Griffin se recomandă, apoi regretă gestul. Nu putea să sune din nou și să spună „Anulați mesajul". Nici un polițist n-ar fi aruncat un mesaj la coș. Apoi își zise că totuși făcuse bine ; dacă Avery era pe urmele lui, dacă deținea probe, dacă exista un martor, atitudinea lui va părea calmă și rezonabilă. Sau trebuie să se arate jignit ? Nu știa.

Pe Walter Stuckel îl găsi, iar el îl întrebă dacă se puteau vedea între patru ochi ; nu voia să discute prin telefon. Griffin îl invită să urce în birou. Stuckel ajunse în trei minute.

— Am prieteni peste tot, zise Stuckel, după ce închise ușa.

Griffin ar fi vrut să i-o trîntească : „Stilul tău începe să mă calce pe nervi". Dar nu reuși să spună, avînd în vedere situația, decît :

— Și ?

— Ce s-a întîmplat în Pasadena ?

— Cînd ?

Griffin vorbi calm, dar pe un ton destul de ascuțit ca să pară uimit, jignit și nedumerit.

— Nu-ți bate joc de mine.

— M-au chemat să mă uit la niște fotografii. Era răspunsul perfect ; și era adevărat ; ignoră total posibilitatea existenței celui mai mic dubiu legat de prima lui vizită în Pasadena. Tonul lui Stuckel pretindea adevărul în legătură cu prima lui vizită ; trîmbița convingerea că știa deja răspunsul în mare și acum, fiindcă era Walter Stuckel și știa cum să discute cu oamenii, cum să-i determine să mărturisească, Griffin îi va spune amănuntele. Dar, bineînțeles, Griffin știa că el se referă la noaptea în care văzuse *Hoții de biciclete,* la Rialto. Și nici în ruptul capului n-avea de gînd să-i răspundă la întrebare.

— Fotografii ?

Griffin nu era convins că Stuckel știa de vizita la Avery. Trebuia să știe ; altfel întîlnirea asta n-avea nici un sens.

— Da, în cazul în care aș fi recunoscut pe cineva care s-ar fi putut afla la Pasadena, în noaptea cînd a fost ucis scriitorul ăla.

Scriitorul ăla — lovise bine, iar Stuckel era deja buimăcit.

— A fost fascinant. Ca în filme.

— Adică ?

— Știu și eu, cred că au găsit pe cineva care-a văzut, de la distanță, ce s-a întîmplat, dar el, sau ea, n-a reușit să-l vadă prea bine pe ucigaș. De-asta ai venit, nu-i așa ? Ai aflat ceva.

— Există posibilitatea să creadă că ai fost tu.

— Că eu l-am ucis pe tip ?

— Corespunzi descrierii.

— Nu mi-au spus nimic.

— Bineînțeles că nu.

— Păi, n-ar trebui să știi ce acuzații ți se aduc ?

— Poate-ar trebui să-ți iei un avocat.

— De ce ?

— În cazul în care vor veni să te ia.

— Dar n-am făcut decît să beau un pahar cu tipul ăla, Walter. E ridicol.

— Dacă ai plecat spre Pasadena cu intenția să ucizi, poți să jungi în camera de gazare.

Griffin își reținu un zîmbet, începea să semene cu *Habeas Corpus.*

— Am plecat spre Pasadena cu intenția să-l angajez.

— Asta susții tu.

— De ce l-aș fi omorît ?

— Eu îți spun doar ce cred ei.

După plecarea lui Walter, îl sunară cei de la agenția de turism ca să-i comunice itinerarul excursiei. Găsiseră o cameră la etajul al doilea al unui hotel mai vechi, cu vedere spre plajă. Griffin îi telefonă lui June, rugînd-o să fie pregătită de plecare în jurul orei șapte dimineața. Se gîndi s-o invite la cină în seara dinaintea plecării ; putea să contramandeze o întîlnire mai veche, dar nu voia să se culce cu ea înainte să ajungă în Mexic și, în plus, n-avea nici un rost să cineze cu ea fără să ajungă, după aceea, în pat. Ar fi fost cu mult mai romantic dacă ar fi zburat în avioane diferite și s-ar fi întîlnit acolo, într-un bar de pe coasta Pacificului, dar poate era totuși o cale de-a căuta, cu tot dinadinsul, romantismul. La urma urmei, călătoreau la clasa întîi, iar ea se va purta ca și cînd ar fi fost familiarizată cu serviciul. Dacă în avion se vor vinde parfumuri, fără taxe vamale, îi va cumpăra și ei unul. Apoi o va ruga să se dea cu parfum, chiar acolo, în avion. Ea se va opune, el va insista și apoi îl va mirosi, lipindu-și obrazul de gîtul ei. Apoi va plăti un om să le care bagajul, va

chema un taxi, va refuza autobuzul hotelului, o va ține pe June departe de turiști. O va trata ca pe-o stea de cinema.

Privi beculețele de pe telefon. Una dintre linii clipea ; cineva aștepta. Altă linie licări scurt, apoi se stinse ; cineva lăsase un mesaj sau greșise numărul, sau Jan ridicase receptorul și primise ton de ocupat. O linie rămase ocupată timp de cinci minute. Probabil Jan vorbea cu o prietenă. Ar fi putut ridica receptorul să asculte, dar nu făcuse niciodată așa ceva, nici măcar nu se gîndise c-ar putea s-o facă. Se întrebă de ce nu se gîndise pînă acum. Însemna oare că nu-l interesase Jan, ori fusese prea ocupat ca să pătrundă în viața ei, sau că dăduse dovadă de moralitate ? Dar cum poți fi moral, cînd nu te-ai confruntat niciodată cu ispita ? Îl tenta să asculte ce vorbea Jan ? Apucă receptorul și apăsă butonul liniei ei. Îl ridică puțin, apoi îl așeză la loc în furcă. Rezistă ispitei.

Intră un producător însoțit de doi scriitori frați. Ei scriseseră cîteva duzini de episoade pentru televiziune și apoi un scenariu de film pe care Levison îl citise ; și, ca o favoare, citise chiar scenariul, nu rezumatul. Povestea pe care i-o prezentau lui Griffin nu era finisată, iar producătorul nu contenea să-l asigure pe Griffin că umplerea golurilor era o simplă chestiune tehnică.

Știau cu toții că Griffin va refuza. Scriitorii erau totuși fericiți ; cîștigaseră o grămadă de bani de la televiziune, iar acum învățau cum să facă trecerea la cinematografie. Producătorul părea nefericit. Griffin se întreba cum reușise impresarul scriitorilor să-i pună în legătură cu producătorul, acesta care avea mai multă nevoie de ei decît aveau ei de el ; ultimul lui film fusese groaznic, ruinase cariera unei vedete, o actriță care se dovedise atît de proastă în comedia ușoară, atît de neconvingătoare, încît nimeni nu-i mai recunoștea meritele în rolurile romantice. Ieșind din birou, producătorul îl privi pe Griffin.

— Ei, ce zici ?

— O să-ți dau un răspuns.

Sună telefonul. Era Bonnie Sherow.

— Ce mai faci ? întrebă ea.

— Cînd te-ai întors ?

— Azi dimineață. Ce program ai în weekend ?

— Destul de încărcat.

— Voiam să plecăm undeva.

Nici măcar nu-l întrebase ce are de făcut, nu era normal să se aștepte să fie liber de pe-o zi pe alta.

Trebuia să nu dea de bănuit. Se prefăcu că se uită în agendă.

— Ce-ai zice să cinăm sîmbătă ? Oh, la dracu', vine distribuitorul ăla din Australia. Trebuie să discutăm un contract. Poate în weekend-ul viitor.

— Nu, vine mama în vizită.

— Atunci următorul.

— Să-ncercăm.

— Cum a mers cu cartea ?

— Am obținut-o.

— Felicitări.

Era invidios. Se aștepta să dea greș. De ce nu-i spunea că pleacă în Mexic cu altă femeie. De ce nu reușea s-o rupă cu Bonnie ? Se obișnuise atît de mult să mintă, încît o mințise fără să se gîndească. Dar măcar o dată adevărul l-ar ajuta, eliberîndu-l de legătura asta care murise. Putea să-i spună, dar i-ar fi pus prea multe întrebări legate de June. Cineva îi va spune probabil că Griffin venise la recepție însoțit de June. Nu-i putea răspunde lui Bonnie ceva evaziv, ea nu-i va permite să-i explice că June îi fusese prezentată de un prieten, va dori să știe care prieten și de unde-o cunoștea acesta pe June.

Levy îl suna să-l anunțe că încheiase contractul cu Oakley și Civella. Oakley primea optzeci de mii pentru o primă versiune și un set de corecturi, trei sute șaptezeci și cinci de mii dacă regiza filmul și două sute de mii dacă nu-l regiza. Impresarul lui Oakley ceruse ca cele două sute de mii să-i fie plătite indiferent dacă studioul făcea sau nu

filmul, dar renunțase cînd i se atrăsese atenția că studioul nu putea accepta condiția. Dacă Oakley credea atît de mult în acest scenariu, putea să-l scrie acasă și să-l aducă terminat. Civella primea douăzeci de mii ca să supervizeze scrierea și li se puseseră la dispoziție birouri.

În clipa în care Griffin ieșea pentru masa de prînz, îl sună Susan Avery. Ridicînd receptorul, se gîndi că mai putea merge încă în Mexic cu June, fără ca poliția să afle.

— Bună, domnișoară Avery. Nu l-ați prins încă ?

— Nu am voie să divulg mersul anchetei, domnule Mill.

— Atunci, dacă vă pot ajuta cu ceva...

— De cînd o cunoașteți pe June Mercator ?

— De aproape o lună.

— De cînd ați fost la Pasadena ?

— Da, de la moartea lui David Kahane.

— N-ați cunoscut-o înainte ?

— De fapt, ne-am cunoscut prin telefon. Am stat de vorbă și ne-am simțit foarte bine. Am discutat apoi despre sentimentul ăsta și tot așa, dintr-una într-alta. Credea că eu știu mai multe, că datorită poziției mele îmi spuneți mai multe decît ei.

— Ați ieșit împreună.

— Da, am ieșit.

— Nu credeți că e cam devreme pentru ea să iasă în lume ?

— Nu trăim în Iran, domnișoară Avery. Nu cred că femeile sînt legate printr-un cod de reguli. Ea nu s-a refăcut după pierderea bărbatului pe care l-a iubit. Eu sînt alături de ea ca prieten, nimic mai mult. De fapt, ne leagă într-adevăr un sentiment deosebit. Cred că amîndoi simțim că trăim ceva real.

Griffin speră că asta sunase suficient de imbecil ca să spulbere bănuiala unei crime pasionale.

— Bineînțeles că o puteți suna. Sînt convins că va fi fericită să discute despre coșmarul prin care-a trecut. Sînt sigur că asta-i lipsește.

Indignarea lui părea firească, era exact comportarea omului nevinovat.

Ce s-ar fi întîmplat dacă i-ar fi trîntit receptorul în nas ? Nimeni nu făcea așa ceva poliției. Oare o asemenea ieșire, o asemenea indignare i-ar fi probat vinovăția ? Riscul era prea mare, strategia durase deja prea mult. Cele trei secunde de tăcere ale lui Avery dovedeau că, cercetînd în lăuntrul conștiinței ei, descoperise că ambiția sa era puțin deplasată. Nu intenționa să facă o văduvă să plîngă. Pauza însemna că nu o va suna pe June.

— Ați înțeles, probabil, spuse Avery, că anchetarea unei crime este cîteodată neplăcută. Băieții răi nu prea ne fac favoruri.

— Îmi cer scuze dacă mi-am ieșit din fire, dar eu n-am făcut decît să stau de vorbă cu un tip puțin înainte de-a fi jefuit și asasinat, și vreau să vă ajut atît cît îmi stă în putere, dar se pare că nu-mi mulțumește nimeni pentru asta ; de fapt, cred că ar trebui să-mi dau seama, avînd în vedere domeniul în care lucrez, că cineva atît de tracasat ca dumneavoastră n-are timp să mulțumească tuturor, ca și mine de altfel.

Griffin nu era prea sigur ce anume spusese și de ce, dar gîndea că reușise să iasă el și s-o scoată și pe June cu fața curată.

— Noi apreciem efortul, Griffin.

Imediat ce ea își luă rămas bun, Griffin își dori ca discuția să nu fi avut loc. Avery făcuse o greșeală groaznică. Dezvăluindu-i că știa de ieșirea cu June, îi dăduse de înțeles că îl urmăreau. El nu-i spusese nimic în legătură cu polițistul care-l supraveghease la hotel, ceea ce-i putea sugera lui Avery că nu era surprins să se știe urmărit, ceea ce însemna un singur lucru, că se aștepta să fie urmărit. Și de ce s-ar fi așteptat să fie urmărit, dacă nu era vinovat ?

Dar ce-ar fi putut spune ? Avery nu suflase o vorbă despre asta. Ar fi putut spune „Apropo, Susan, aseară mi s-a întîmplat ceva ciudat ce te-ar putea interesa". Nu. Ea nu era sigură că el observase că îl urmăriseră cei de la poliția din Pasadena. Așadar, făcuse bine că nu adusese vorba. Ar fi trebuit oare s-o întrebe de unde știa că ieșise cu June ? Era imposibil să afle.

Și, totuși, mai voia s-o ducă pe June Mercator în Mexic ? Pentru prima oară, Griffin își zise că probabil era nebun. Deschise un sertar și privi la micul teanc de ilustrate primite de la Scriitor. Scriitorul era, probabil, un singuratic, fără prea mulți prieteni, iar cei pe care-i avea îl credeau, cu siguranță, nebun. Un individ care trimite ilustrate anonime în care amenință cu moartea, care încearcă să te împuște pe alei lăturalnice, care lasă mesaje obscure pe mese la recepții nu poate trece prin viață fără să lase în urma lui o dîră de prietenii spulberate. Furie, meditații îndelungate, dușmănie acumulată în orele de strădanie inutilă în fața mașinii de scris sau a calculatorului, cu ochii țintă la cursorul care aștepta următoarea literă, următorul cuvînt ; era limpede că Scriitorul îndepărtase afecțiunea.

Conduse pînă la Beverly Hills, unde luă prînzul cu Dick Mellen la „The Grill". Se gîndea să-l întrebe dacă știe un avocat bun, specialist în drept penal, ca și cînd le-ar fi trebuit pentru realizarea unui film, dar se abținu. Îi spuse că pleacă în Mexic pentru cîteva zile.

— Excelentă idee, arăți de parcă ți-ar prinde bine puțină odihnă.

— Serios ?

Griffin voia să afle dacă i se ghicea tensiunea interioară.

— Ei, am avut mult de lucru în ultimele săptămîni. Era o plîngere standard fără nici o însemnătate. Toți cei din restaurant erau pradă tensiunii nervoase, slujba nu era ușoară pentru nimeni, erau cu toții veteranii zilelor

lungi, totuși se aflau aici, zîmbind, stînd drepți pe scaunele lor din separeuri, în fața meselor, cu umerii relaxați, cu ochii atenți la interlocutor, atunci cînd nu cercetau salonul căutînd prieteni sau, și mai bine, celebrități cu care erau prieteni. Din fiecare colț al încăperii răzbătea o prietenie avidă. De ce ? Pentru că nimeni nu plătea consumația, mîncînd pe cheltuiala firmei ? Sau pentru că toți cîștigau atîția bani ? Cîțiva scriitori și regizori discutau cu directori de studiouri, avînd aceeași funcție ca Griffin sau puțin mai mică, dar chiar și aceștia erau înghițiți de atmosfera mulțimii din încăpere. Cu toții purtau bumbac, ori bumbac și mătase sau in. Cu toții erau curați. În închisoare ar fi cu totul altfel. Oare ar fi o glumă dacă Griffin ar numi restaurantul sală de mese ? Oare tovarășii de celulă l-ar găsi amuzant dacă s-ar comporta ca și cînd ar fi încă în libertate ? Spera că în închisoare va fi un loc unde se întîlneau oameni care dețineau puterea, doar cei mai străluciți și mai stăpîni pe ei, într-un colțișor al curții unde aerul era încărcat și supravegherea strictă. Oare ei îmi vor respecta crima ? se întrebă.

În drum spre ieșire dădu mîna cu cîțiva și porni mașina cu gîndul să se întoarcă la studio. Conducea încet și preferă Laurel Canyon în locul autostrăzii ; trăgea de timp. Dacă poliția îl aresta, probabil îi vor refuza cauțiunea, acum cînd avea deja bilete pentru Mexic. S-ar putea să nu mai vadă niciodată Laurel Canyon. Se opri pe șoseaua Mulholland și privi în vale. Simți o undă de sentimentalism stupid pentru o parte a lumii pe care, de obicei, o disprețuia. Nu era vina lor, a celor care locuiau pe cîmpia asta, trebuiau să locuiască undeva. Aleseseră un loc pe seama căruia toată lumea se distra, deci, probabil că erau niște pionieri care meritau respect. Dacă acești oameni mărunți ar fi citit în ziar despre procesul lui Griffin sau ar fi aflat despre el la televizor, l-ar fi condamnat.

Îi reveni în minte coșmarul care-l chinuise cu o noapte înainte și își dori să nu-l fi omorît pe David Kahane. Dacă

ajungea la închisoare, știa că se va gîndi la crimă în fiecare zi, pînă cînd îl vor gaza. porni motorul și se îndreptă spre studio, ocolind bulevardele ; nu voia să vadă oamenii la cumpărături, dorea să străbată cartierele rezidențiale. Voia să se uite la case. Văzu mame și copii, oameni care-și udau gazonul. Așteptînd la un semafor, observă că șoferul mașinii de lîngă el îl privea curios. De ce nu ? Griffin plîngea.

Capitolul 15

Levison îl prezentă oficial pe Larry Levy echipei de producție. Zîmbeau cu toții, iar Levy era cel mai satisfăcut din grup. Griffin le studie fețele, dar nici unul nu-și trăda suspiciunea în legătură cu noul venit, sau teama că și-ar putea pierde slujba. Probabil avocații lor căutau deja în tot orașul alte slujbe, dar dacă avocații erau isteți — iar Griffin îi cunoștea pe majoritatea avocaților lor — își sfătuiau clienții să nu intre în panică, nici măcar să nu se arate speriați. Așadar, ce-și spuneau în sinea lor ? Că Levy avea deocamdată prea puțină putere, că nu fusese învestit cu mandatul de-a epura personalul. Compania trecuse, cu patru ani înainte, printr-o restructurare sîngeroasă ; Levison și apoi Levison împreună cu Mill cîștigaseră banii pentru Companie. Credeau, cu adevărat, că Levy se afla acolo ca să ajute și nu ca să preia conducerea ? Bineînțeles că se afla acolo ca să preia conducerea și, într-adevăr, posturile le erau toate în pericol. În următoarele trei luni nu i se va da, probabil, nici un verdict, timp în care scenariile aprobate de el ar fi intrat în lucru, dar pînă atunci vor urma ședințe la care vor discuta ce să pună în lucru, vor exista controverse îndelungate cu privire la regizori, vor fi conferințe în care cineva va reuși întotdeauna să-i înspăimînte pe ceilalți prin strălucire, să-i determine să le fie frică să spună ce cred, dacă acel cineva era suficient de caustic, încrezător și avea

dreptate. Oare Griffin mai avea energia să îngenuncheze o asemenea personalitate ?

Toți își expuneau proiectele. Acum ieșea la iveală frica. Pînă și Levison fusese lăsat la o parte, vicepreședinții și redactorii de scenarii îl informau pe Levison despre stadiul scenariilor la care lucrau. Levy n-avea nimic de spus în legătură cu cele două filme aflate în producție. Existau cincizeci și cinci de scenarii diferite scrise pentru studio, se încheiaseră două contracte cu o săptămînă înainte, inclusiv cel semnat cu Tom Oakley. Levison îi încredințase recent lui Alison Kelly, redactor, sarcina de a citi săptămînal toate rezumatele de scenarii pregătite pentru fiecare director, și ea își prezentă atribuțiile și criteriile pe care le avea în vedere. Cît timp dură prezentarea, Levy puse cîteva întrebări scurte; era limpede că reflectase asupra întîlnirii și se hotărîse să nu pară superior. Bineînțeles și Levy era speriat și nu voia să emită o părere clară la această primă întrevedere. Pînă acum ceruse să citească cîteva scenarii, dar de fiecare dată adăuga „Dacă nu te deranjează", sau „Sînt curios să văd ce-i de făcut cu materialul ăla". Pentru Griffin devenise limpede, dacă nu cumva și pentru ceilalți, că Levy nu va ataca direct pe nimeni. După următoarele două luni, se va duce la Levison și îi va spune că Alison era inutilă, sau că cele opt scenarii ale cuiva erau toate dezastruoase, sau că altcineva nu avea stilul cutărui sau cutărui regizor și că studioul se îndrepta vertiginos spre repetarea anului precedent — două filme reușite, unul fiind o continuare, iar celălalt cu Spielberg; nimic lucrat în interior nu ieșise bine.

Întîlnirea începută la două și jumătate se sfîrși la șapte. Griffin sună la el la birou. Jan plecase; îi lăsase o listă de mesaje și spusese tuturor că era plecat și se întoarce la sfîrșitul weekend-ului. Biletele și talonul de rezervare le găsea pe biroul ei. Privi de jur-împrejurul camerei, gîndindu-se că, dacă-l arestau la aeroport, nu va revedea niciodată acest loc.

În parcare, îi ură noapte bună lui Alison Kelly. Ea se întorcea în Beverly Hills, la o proiecție ce avea loc la Academy Theater. Griffin îi spuse că va veni și el, dar pe măsură ce rula prin canion se răzgîndi, întorcîndu-se acasă.

Telefonă la „Jacopo" și comandă o pizza, apoi sună din nou anulînd comanda. Desfăcu o conservă de stridii afumate și o cutie de biscuiți sărați, mîncînd stridiile cîte una pe un biscuit sau sandvișuri cu două stridii între doi biscuiți, pînă ce aproape goli cutia. Bău un Perrier mare, direct din sticlă. Își dădu seama că creierul lui se oprise. Nu mai putea concepe nici un plan măreț ; frica îl slăbise, sau îl înghețase, nu știa prea bine. Dacă era o cădere psihică, așa ceva nu mai simțise niciodată.

Se gîndi că dacă cineva i-ar fi înfipt o pioneză în palmă, n-ar fi știut, o zi întreagă, de existența ei. Nu se putea închipui sîngerînd.

Sună telefonul. Era Scriitorul.

— Să nu crezi că o să te las să scapi așa ușor.

Vocea începuse grav, dar se sparse la mijlocul frazei. De unde o fi fost ? Din New York ? Din Baltimore ? Poate. Avea accentul ușor nazal al celor din Baltimore, amestecat cu un pic de mîndrie nejustificată.

— Cu ce ?

— Cu faptul că distrugi viețile altora.

— Nu știu despre ce vorbești.

Cu cîteva zile în urmă Griffin ar fi înnebunit de teamă gîndindu-se că Scriitorul îl văzuse omorîndu-l pe Kahane ; acum orice urmă de panică dispăruse.

— De ce sînteți, voi, oamenii, atît de îngîmfați ? De unde obiceiul de-a fi atît de satisfăcuți de voi înșivă ?

— Cred că din cauză că ne place munca pe care-o facem și pentru că munca noastră e grea.

— Să nu-mi spui că ai impresia că muncești din greu.

— Dacă închid, o să mă suni din nou, nu-i așa ?

— Exact.

— Nu crezi că e timpul să încetezi jocul ăsta ?

— Nu, nu cred.

— Ascultă, știu că ai impresia că asta e cel mai constructiv lucru pe care l-ai făcut vreodată, dar de ce nu pui mîna să scrii un scenariu fără să pretinzi întîi banii ?

— Mda, mi-am închipuit că o să spui ceva de genul ăsta. Nu asta este problema. Problema este că îmi datorai un telefon, îmi datorai un răspuns.

— Ei bine, îmi pare rău. O.K. ? Îmi pare rău. Ți-am spus-o, am spus-o serios și acum să nu mă mai suni niciodată. Mulțumesc.

Griffin închise. Imediat o sună pe June Mercator, confirmîndu-i ora la care urma să treacă să o ia. Își făcu bagajele și merse la culcare.

Se abandonă întunericului atît de familiar și se gîndi la Scriitor. Era teribil de neplăcut. Tipul era foarte inteligent, se ferise să aibă o anume ritmicitate. Se afla oriunde dorea și intervenea în viața lui Griffin atît de imprevizibil, încît întotdeauna îl surprindea în defensivă. Urmărise să-i facă necazuri și reușise mai mult decît își putea închipui. Izbutise să se răzbune.

În acea noapte, Griffin nu reuși să doarmă. Stătea în pat, dorindu-și să se poată ridica, să citească un scenariu sau să bea un pahar cu lapte cald, dar ceva nespus de puternic se împotrivea voinței lui. Ce anume ? Își închipui pielea cuprinsă de o flacără albăstruie ; întreaga energie statică pe care-o acumulase de la crimă încoace era acum gata să izbucnească. Pentru o clipă crezu că va suferi un atac cerebral, creierul său era dureros de viu, trupul însă îi înghețase, ar fi vrut să țipe, dar gura nu i se deschidea. Nici măcar nu mai era vorba de tensiune, ci pur și simplu de un scurt circuit între creier și mușchi. Fusese vorba numai de-un moment, sau afazia durase toată noaptea ? Cînd, în sfîrșit, izbuti să se miște, soarele răsărise.

Împachetă în grabă și așteptă sosirea limuzinei.

Cînd June deschise ușa de la intrare, Griffin îi privi chipul, iar ea își îndreptă privirea peste umărul lui, către mașina neagră și lungă. Apoi se uită la Griffin și îl sărută pe buze.

— Ești gata ? întrebă el.

— Nu pot să-ți spun cît de mult mă bucur că plecăm.

Șoferul limuzinei veni pe alee, ca să ia bagajul lui June. Bonnie Sherow călătorea cu trei valize. Bagajul lui June era suficient de ușor să poată fi luat în avion, mai ușor chiar și decît al lui Griffin. Iată încă un motiv să o iubească : Nu avea nevoie de prea multe.

Îmbrăcase o pereche de pantaloni albi din bumbac, un tricou roz scump și un pulover verde pe umeri, cu mînecile legate larg în jurul gîtului, iar cînd se strecură în limuzină — ca o expertă, își zise Griffin — își puse o pereche de ochelari de soare cu lentile de oglindă. În picioare purta pantofi de tenis negri cu talpă groasă. Întregul ansamblu, luat bucată cu bucată, trăda o tentativă modestă dar sinceră de-a fi originală. Ochelarii și pantofii de tenis nu se prea potriveau cu puloverul verde și cu pantalonii albi. Griffin se trezi trecîndu-și brațul în jurul taliei ei, fără să-și dea seama și îi mușcă ușor umărul.

La aeroport, șoferul cără bagajele la ghișeul de clasa întîi. Griffin privi în jur, întrebîndu-se cine oare era polițistul. Imposibil de spus. De unde să știe că pleca în Mexic ? Dacă Susan Avery telefona la birou în cursul zilei, el se va afla deja în spațiul aerian mexican.

Pe măsură ce se apropiau de poartă, Griffin începu să transpire. Da, iar inima îi bătea nebunește. Nu se simțise așa de rău decît cînd fusese bolnav ; dacă aceasta era calea către camera de gazare, nu-și putea imagina o senzație de prăbușire mai adîncă, de teroare deprimantă și de deznădejde fără margini. Iar June nu putea s-o sesizeze ! Era convins că omul de la poartă știa că trebuie să anunțe poliția imediat ce Griffin îi prezenta biletul.

Nu. Înaintau pe pistă spre avion.

Era convins că stewardesa trebuia să sune la poliție, îndată ce Griffin își va prinde centura de siguranță.

Nu. Îi aduse un cocteil margarita. Ridică mîna ca să-i spună că nu bea niciodată atît de devreme, dar June îl opri, și-o auzi spunînd „Sîntem în vacanță, așa că trebuie să-l bei". Se strădui să zîmbească, dar ar fi vrut să plîngă. În timp ce echipajul închidea ușile și avionul se îndepărta de clădirea aeroportului, Griffin privi pe fereastră în căutarea unei mașini de poliție, probabil o mașină obișnuită, dar văzu doar electrocare pentru bagaje, cisterne de alimentare și microbuze cu alimente.

Sorbi din margarita, nădăjduind că tequila îi va da putere, dar se părea că alcoolul se îndrepta către creierul altcuiva, nu al său. Griffin asasinul era sobru, celălalt Griffin era bărbatul care pleca în vacanță cu o femeie frumoasă și începea să se simtă bine, dar se afla într-un univers complet diferit de acel Griffin care contempla oceanul, în vreme ce avionul făcea un viraj spre sud și cotea la stînga către Mexic. La clasa turist, un grup de liceeni urlau ca bandiții din filme.

La un moment dat, Griffin nu știa sigur cînd, poate după zece minute de la decolare, o auzi pe June întrebîndu-l ce se întîmplă.

— De fapt mi-e frică să zbor, răspunse el.

Chiar se aștepta să-l creadă ? Avea nevoie de compătimire, iar teama de avion provoca acel gen de panică fără motiv care ducea la sentimentul oribil care-l cuprinsese pe el, așa încît îi putea spune o poveste legată de această fobie, iar ea îl putea ajuta vorbindu-i, și chiar dacă nu-i dezvăluia adevărata cauză a groazei lui, totuși, putea simula o groază pe care ea va fi bucuroasă să o aline. Îi va fura compătimirea.

— Ce simți în momentul ăsta ?

— Mă simt de parcă aș fi fost stropit cu un acid tare.

— Nu mi s-a întîmplat niciodată.

— Ei, este exact contrariul veseliei.

— Povestește-mi.

— Întotdeauna am urît călătoriile.

Începu să-i spună o întîmplare din liceu, dintr-o excursie cu ghinion, o poveste adevărată. Ce ușurare că nu trebuise s-o mintă în privința fricii de avion și că nu era nevoit să-i destăinuie că în clipa aia îl înspăimîntau toți călătorii, din moment ce în orice clipă unul dintre ei putea să-i aresteze pe amîndoi pentru asasinarea iubitului ei.

Însoțitorii de bord veniseră cu alte băuturi și mîncăruri și cu prosoape fierbinți. Griffin era în stare să-i descrie lui June exact ceea ce simțea, fără să-i spună de ce. În timp ce-și ștergeau fața cu prosoapele, Griffin spuse că atunci cînd călătorea era recunoscător pentru fiecare gest amabil, că-l căuta cu disperare, iar cel mai mic semn de generozitate devenea dovada grației divine. Așa încît vizita la un magazin de înghețată însemnase un adevărat miracol atunci cînd fata din spatele tejghelei i-a dat voie să guste din înghețata cu o anume aromă.

— Păi așa fac întotdeauna, interveni June.

— Da, însă atunci cînd călătorești, întîmplările obișnuite capătă o încărcătură aparte, totul transferîndu-se pe plan divin.

— Deci ce se petrece în călătoriile cu ghinion ? Totul pledează pentru ideea că diavolul e viu ?

— Întocmai, răspunse el, sărutîndu-i mîna.

Copacii intraseră în raza lor vizuală. Aterizau în Puerto Vallarta.

Coborîrea dintr-un avion la tropice era unul din momentele favorite ale lui Griffin. Îi plăceau scările care soseau în întîmpinarea avionului ; îi plăceau pasagerii, care purtau ochelari de soare noi, alergînd de-a lungul pistei pentru a ajunge primii în interiorul răcoros al aeroportului, unde bagajele întîrziau ; îi plăcea personalul cu piele smeadă, îi plăcea chiar și acea combinație între relaxare și groază de poliție. Văzu bărbați în uniformă, unii avînd

chiar mitraliere, dar din teama lui Griffin, risipită de tandra compătimire a lui June, nu mai rămăsese decît un abur ușor. Se terminase oare călătoria cu ghinion ? Sau era doar o clipă de relaxare înșelătoare ? Va claca oare în camera de hotel ?

În timp ce așteptau sosirea bagajelor, se simți privit de un funcționar de la vamă. Individul, aflat la postul său, la sfîrșitul zonei de recuperare a bagajelor, se uita la Griffin fără să se prefacă a privi în altă parte. Ținta lui era Griffin. Era aproape de amiază, ora unsprezece în Los Angeles ; Susan Avery avusese tot timpul să vorbească cu Jan, să afle unde plecase Griffin și să dea telefon... cui să-i dea telefon ? La FBI ? Departamentul de Finanțe ? Exista firește un birou de legătură care colabora cu secțiile locale, dar oare reușiseră să-l localizeze chiar atît de repede ? Să fi declanșat el o asemenea urmărire febrilă ? Părea puțin probabil. Doar dacă aveau mandat. Dacă tribunalul ordonase arestarea lui, atunci poate să mexicanii ar fi fost nevoiți să colaboreze în mai puțin de-o oră. Era ușor de găsit, Jan știa numărul cursei, iar aeroportul era mic. June își ridică bagajul de pe bandă, iar el o urmă spre linia de control. Erau îndrumați în direcția opusă individului care-l privea. Apoi, cît durase controlul bagajului și al pașaportului, tipul se aflase undeva în spatele lui. Cînd oficialitățile le făcură semn că puteau trece, Griffin privi în spate, căutîndu-l pe urmăritor. Dispăruse.

În drum spre hotel, June vorbi în spaniolă cu șoferul taxiului. Vorbea spaniola la fel de bine ca și Kahane japoneza, fără ezitare și nu-și făcea probleme cu accentul. Cînd șoferul tăcu pentru a-și concentra atenția la circulație, Griffin o întrebă despre ce discutaseră. Despre politică. Ea îi arătă lui Griffin inscripțiile de pe ziduri legate de un candidat. Griffin îi invidiase iubitul și-acum o invidia pe ea. Îl deranja că nu cunoștea nici o limbă străină și se ura pentru ignoranța în privința politicii mexicane. Deodată, orice informație legată de politica mexicană i se

păru cea mai importantă informație pe care-o putea deține un om ; lipsit de înțelegerea amănunțită a istoriei politicii acestei țări, Griffin se știa necivilizat și barbar.

— Mai știi și alte limbi ? întrebă Griffin.

— Franceză și puțină japoneză.

— Unde-ai învățat ?

— Franceza și spaniola la liceu, iar japoneza la facultate. Un semestru l-am petrecut în Kyoto. Așa l-am cunoscut pe David. David vorbea foarte bine japoneza.

El vru să rostească „Știu", însă lăsă fraza să zacă unde căzuse, fără s-o ridice, fără să răspundă, ținîndu-și respirația o jumătate de minut, urmărind timpul pe minutarul ceasului său. Repetarea numelui David era plină de amintiri. Dădu drumul aerului cînd zări hotelul.

June era fericită. Rosti cîteva cuvinte, suficiente cît să exprime că-i plăcea hotelul, fără să exagereze stăruind asupra arhitecturii. Hotelul era alb, nu prea înalt, cu palmieri și arbuști de Conganvillea, două piscine, un bar cochet acoperit cu stuf între ele și cu un alt bar, tot cu acoperiș de stuf, pe plajă. Nu era cel mai scump hotel din Puerto Vallarta, iar Griffin își zise că era mai bine așa. Aici n-avea cum să-l cunoască cineva. Dacă ar fi stat la hotelul cel mai de lux, mai mult ca sigur găsea vreun producător care să-l cunoască sau vreun impresar. Cu cît cheltuia mai mulți bani, cu atît reușea mai greu să se ascundă.

Camera lor avea balcon, iar din pat se vedea un acoperiș de țiglă, stuf și palmieri. Era perfect. Griffin o compară pe June cu Bonnie Sherow. Cînd Bonnie ajunsese în camera din Cabo San Lucas, discutase despre sentimentul *de a fi adult, iar asta îl făcuse pe Griffin s-o urască.* June se îndreptă spre frigider. O parte din el era bar. June desfăcu o sticlă mică de tequila. Ce-i plăcuse în gestul ei era că o desfăcuse fără să spună că sticla va costa bani, fiindcă hotelul alimenta barul și cineva număra, în fiecare dimineață, sticlele. Îi cheltuia banii fără să-i ceară voie. Da,

era plăcut să te amețești puțin într-o după-amiază de weekend, alături de-o femeie cu care nu te-ai culcat încă.

Îi plăcu faptul că-și îmbrăcase costumul de baie în baie. Nu era slabă. Talia pe care o simțise de cîte ori o îmbrățișase era robustă și ridicată. Și n-avea oare cinci kilograme în plus, poate mai mult ? ea îi simți privirea cercetătoare.

— Hai, grăsuțule, rosti ea, împingîndu-i burta cu degetul. Hai să facem plajă.

Griffin spera să-și amintească toată viața acea după-amiază petrecută pe plaja din Puerto Vallarta. Peste cîteva zile va fi probabil în închisoare și era posibil să nu mai privească niciodată marea. Totul căpăta o valoare deosebită. Se văzu la șaptezeci de ani, ispășind pedeapsa cu închisoarea pe viață, asta în cazul în care nu sfîrșea în camera de gazare, plictisindu-și tovarășii de celulă cu povestea călătoriei în Mexic.

„June și-a cumpărat o pălărie de pai, de la un negustor ambulant, ar povesti el. Apoi un bărbat cu o casetă plină cu bijuterii de argint s-a grăbit spre noi îndată ce June și-a deschis poșeta. Eram gata să-l gonesc, dar mi-au plăcut niște cercei, pe care i-am cumpărat. Eram convins că n-o să-i poarte decît atunci, iar asta îi făcea și mai minunați. Un chelner de la bar a venit să ne ia comanda și amîndoi am cerut Margarita. Înainte să sosească băuturile, m-a luat de mînă și m-a dus în apa caldă a golfului. Am plutit amîndoi pe spate, lăsînd valurile să ne poarte spre plajă, pe bancurile de nisip. A trebuit să alergăm înapoi în apă, să ne spălăm costumele de baie pline de nisip. Apoi ne-am băut cocteilurile și-am citit reviste."

Poate n-o să spună nimănui povestea, poate va păstra secretul. Era genul de poveste pe care ar fi spus-o mereu, deși el ura indivizii care aveau un întreg repertoriu de povești, indivizi care-și transformau viața în rutină. Nu voia să fie patetic.

Pe plajă erau doi polițiști mexicani. Griffin nu știa de cînd erau acolo. Amîndoi purtau cămașă și pantaloni kaki și tocuri din piele neagră, groasă la centură. Era ceva obișnuit sau veniseră pentru el ? Dacă el ar fi fost în locul autorităților guvernamentale ar fi preferat să-l supravegheze pe Griffin sperînd că se va întoarce de bună voie la Los Angeles ? Oare o extrădare n-ar fi dăunat turismului ? Avea vreo importanță ? Polițiștii glumeau cu cîțiva vînzători ambulanți. June voia să se întoarcă în cameră. Griffin îi spuse că va veni și el în cîteva minute ; voia să privească apa. Ea îl sărută pe buze, de două ori.

Îndreptîndu-se spre hotel, unul dintre polițiști o urmă, iar celălalt rămase uitîndu-se la Griffin. Oare îl vor lăsa să se schimbe înainte să-l ia la secție ? Sau îl vor bate așa cum se găsea, în costum de baie și sandale de plastic ? Putea să-i mituiască ? Simți din nou panica din avion. Dacă pe June o arestaseră deja, nu avea nici cea mai vagă idee de ce ; acuzația i se va părea aberantă. Griffin va nega și el bineînțeles și, în fond, de ce ea nu l-ar crede ? Acuzația va specifica, firește, că se cunoșteau înainte de crimă ; altfel cum ar fi crezut un juriu că plănuiseră amîndoi totul ? Dacă avocatul ei n-ar fi reușit să dovedească că nu se cunoșteau înainte de crimă, numai Griffin putea s-o salveze. Dacă avocatul nu era în stare să vadă care era, evident, cea mai bună apărare a lui June, Griffin îi va trimite un bilet anonim, ca să-i atragă atenția asupra strategiei sortite izbînzii.

Griffin își închipui ce s-ar fi întîmplat dacă era arestat în Mexic. Poliția din Los Angeles sau din Pasadena va emite un mandat de percheziție pentru apartamentul său, unde vor găsi ilustratele exact cum le-ar fi găsit dacă Scriitorul nu greșea ținta pe alee, în Beverly Hills. Ce s-ar fi întîmplat apoi ? Ar fi urmărit firul ilustratelor pînă dădeau de ucigașul lui Griffin. Renunță să mai continue pista, era pierdere de vreme. Avea tot timpul să se gîndească la asta în închisoare.

Îi părea rău pentru June. Chiar dacă avocatul lui June o va ajuta să scape cu fața curată, cazul era prea senzațional ca să rămînă neobservat și fiecare ziar al Americii îi va prezenta ca pe niște ucigași celebri. Cine putea ști dacă nu cumva cineva aflat pe plajă nu îi fotografia cu o cameră ascunsă, pentru a vinde pozele unei agenții de presă ? Ar putea deveni celebri. June nu va reuși niciodată să risipească suspiciunea, chiar dacă Griffin va declara la tribunal că acționase singur, sub impulsul unei crize de nebunie pusă pe seama ilustratelor, ce justificau paranoia care-l împinsese să comită o asemenea crimă lipsită de sens. Dar nimeni — nici avocatul, nici juriul, nici un ziarist — nu-i va putea reda nevinovăția lui June. Arestarea îi va distruge dreptul de-a plînge moartea lui Kahane după bunul ei plac ; reporterii îi vor descoperi colegii de serviciu, care vor spune că se întorsese prea repede la lucru după crimă și, după mai puțin de-o lună, ea se afla în Mexic, în compania asasinului ! Probabil un avocat bun ar putea dovedi juriului că și în lipsa unor probe materiale — chitanțe de telefon, de motel — era firesc să presupună că Griffin și June se cunoșteau cu mult timp înainte, fiindcă era complet anormal să-și închipuie că ea s-ar fi îndrăgostit atît de repde de un bărbat pe care susținea că-l văzuse pentru prima oară la înmormîntarea lui Kahane. Adevărul era mult mai îngrozitor decît minciuna care-o putea trimite la închisoare. O călătorie la Puerto Vallarta ! Margarita pe plajă ! Vinovată, vinovată, vinovată.

Imediat ce amîndoi ajungeau în închisoare, cineva va cumpăra dreptul de scenariu. Nu se va face un film, era genul de scenariu moral după care se dădea în vînt televiziunea ; îl vor difuza în două serii. Vor prezenta pe larg procesul. Luni seara, idila cu June și crima. Marți seara, activitatea strălucită depusă de Susan Avery. Tot jocul de-a șoarecele și pisica cu ea va fi numai bun ca să umple jumătate de oră de emisie. Cu ce vor începe ? Griffin ar fi început cu venirea lui Kahane la studio. Cum vor construi

prima întîlnire cu June, ce va crede juriul că se întîmplase ? Vor trebui să-l arate întîlnindu-se cu June înainte de asasinarea lui Kahane. Și tot înainte de crimă trebuie să se și culce cu June. Telefonul de la June anunțîndu-l că Kahane plecase la film. Călătoria la Pasadena — vor include oare și barul japonez, cu pianul ? Ar ieși o scenă grozavă, își zise Griffin, deși era, probabil, prea subtilă pentru televiziune. Și cine l-ar interpreta pe Griffin ? Michael Douglas ? Val Kilmer ar fi nemaipomenit, gîndi Griffin. Sau John Malkovich juca bine rolurile de paranoici ? Și dacă făceau povestea exact cum era ? Cum și-ar fi imaginat ilustratele ? Se vor pierde în firul povestirii ? Dacă Griffin omorîse din dragoste, atunci ilustratele nu se mai potriveau. Dacă omorîse din nebunie, nu se mai potrivea pasiunea. Oare actrița ar juca rolul lui June ca și cum ar fi vinovată sau nu ? Ce clipă îngrozitoare, cînd June este arestată și n-are idee despre ce e vorba. Cînd i se iau amprentele și e fotografiată. Cînd o bagă într-o celulă pînă ce un prieten al tatălui ei îi plătește cauțiunea. Și prima convorbire cu Griffin va avea loc după ce va fi eliberat pe cauțiune ? Nu. Fiindcă părăsise o dată țara, poliția nu-și va mai asuma riscul, sau cauțiunea va fi prea mare ca să poată fi plătită de cineva, sau i se va refuza. Cînd urmau să se vadă ? Firește, nu vor avea același avocat nici aceeași strategie așa că nu urmau să se vadă decît dacă erau judecați împreună. Iar dacă nu erau judecați împreună, poate nu o va mai vedea niciodată în viața lui. Dacă serialul TV despre crimă va relata adevărul, vor afla oare despre împușcăturile de pe alee ? Firește, poliția va afla totul.

Vor afla și cine trimitea ilustratele ?

Ce-ar face Scriitorul auzind că Griffin fusese condamnat pentru omorîrea unui scriitor ? Va afla totul de îndată ce ilustratele vor fi aduse la tribunal sau menționate la actualități. Poate că el ar fi cea mai bună alegere ca să scrie scenariul. Nu. După publicarea ilustratelor se va porni vînarea lui. Va deveni celebru ticălosul care l-a împins pe

un director executiv să ucidă ? Va compătimi cineva războiul său interior împotriva lui Griffin ? Griffin fu răscolit de un gînd plin de speranță : Putea să dovedească faptul că urmărirea Scriitorului trecuse de la corespondență la violență directă. Exista împușcătura de pe alee. Nimeni în afară de Griffin și de poliția din Beverly Hills nu știa de existența ei. Trebuie să fi aflat că cioburile împrăștiate pe alee proveneau de la un Mercedes, iar Griffin păstrase nota de plată de la service. Bineînțeles, nu era în avantajul lui Griffin ; de ce nu se dusese la poliție imediat după ce se trăsese asupra lui ? Chiar așa, de ce nu se dusese ? Cum ar fi putut să lege ei evenimentul de pe alee de Kahane ? Griffin nu-și amintea ce motiv avusese în afară de teama că Walter Stuckel ar putea să vadă legătura, dar ce era de văzut ? Un scriitor mort și o tentativă de omor asupra unui cadru de conducere. Dacă-l întrebau ce căuta pe alee, le putea spune că folosise o scurtătură pe care-o știa mai demult, pentru că avusese intenția să ajungă pe bulevardul Santa Monica, cale de patru cvartale mari spre sud, dar se răzgîndise și se întorsese spre Sunset. Nu. Nu le-ar fi plăcut răspunsul. Nu exista nici un motiv plauzibil ca să fugi de poliție, după ce se trage asupra ta, doar dacă nu cumva ai ceva de ascuns. Dacă va încerca să mintă, îl vor întreba despre ilustrata pe care i-o adusese chelnerul la masă, la hotelul Beverly Hills. De unde să afle despre ea ? Cu siguranță s-ar fi dus la hotel, ca să se intereseze dacă avusese vreun conflict.

Griffin se uită la polițistul mexican, la vînzătorii ambulanți, la turiști, la mare, la o șalupă în croazieră, la nori. Făcuse prea multe greșeli. Mințise prea mulți oameni. Cînd primise prima ilustrată, nu, după ce o primise pe cea de-a treia, în care era amenințat cu moartea, trebuia să se fi dus direct la Walter Stuckel, direct la Levison și să le-o arate. Ar fi trebuit să le ceară sprijinul. N-ar fi trebuit să se teamă de efectul lor asupra slujbei sale. Iar acum era prea tîrziu să mai arate cuiva ilustratele.

Dacă Scriitorul nu avea nici un alibi pentru noaptea în care fusese omorît Kahane ? Putea oare Griffin să-l scoată vinovat ? Imposibil. Fusese un gînd disperat și Griffin se simți rușinat.

Acum plaja era aproape pustie. Vînzătorii dispăruseră. Cîteva cupluri amețite de băutură stăteau la barul acoperit cu stuf, așteptînd apusul. Polițistul mexican plecase. Cînd ? Griffin se ridică în picioare, simțindu-se ușor amețit. Ridică prosopul, sandalele și revistele. Într-o comedie, aceste gesturi mărunte ar fi provocat rîsul publicului, sau cel puțin ar fi făcut ca personajul să pară distrat, un personaj care nu trebuia luat în serios. Griffin porni spre cameră, urîndu-se în sinea lui, compătimindu-se și apoi urîndu-se din nou pentru autocompătimire. Muncea atît de mult, încît nu avusese niciodată timp cu-adevărat, nici nu simțise nevoia să-și ia temperatura emoțională ; cu siguranță ăsta era unul din motivele pentru care nu-și luase nici o vacanță de atîția ani, tocmai ca să evite să privească mai atent în sinea lui. Scriitorul n-ar fi înțeles asta, n-ar fi crezut că Griffin avea un subconștient ca al tuturor celorlalți indivizi, obișnuita groapă de gunoi.

Parcurgînd aleea ce șerpuia prin grădina din fața aripii în care locuiau, se auzi strigat de June, care ieșise pe balcon.

— Ai un mesaj.

— O, nu, nu sînt nici șase ore de cînd am ajuns.

— Este de la avocatul tău.

— Urc imediat.

Înainte să bată la ușă, trase aer în piept cît de adînc putu, apoi îl eliberă încet. Zîmbi larg și bătu la ușă. June îi deschise, îmbrăcată într-un tricou alb și șort de plajă. Genunchii și gambele i se înroșiseră de la soare, dar nu părea să o doară. Îi întinse carnețelul de mesaje, dar el știa numărul pe dinafară. Telefonă centralistei de la hotel, care-i dădu imediat legătura. Îl deranjă faptul că nu trebuise să aștepte să-l sune ea după ce făcuse legătura ; avea

nevoie de iluzia distanței ca să poată rămîne cu mintea ntreagă.

Vorbi cu secretara avocatului. Lipsea toată ziua.

— Știi cumva de ce m-a sunat ?

— Îmi pare rău, nu, Griffin.

Legătura era perfectă ; parcă s-ar fi aflat în holul hotelului. Despre ce era vorba, fibre optice ? se întrebă în sinea lui, apoi își răspunse „Nu te gîndi acum la asta".

— Vrea să mă întorc ?

— Nu cred.

— Nu mi-a lăsat nici un mesaj în cazul în care sun ?

O văzu pe June privindu-l. Trebuia să-și risipească panica. Expiră încă o doză de aer încărcat de nefericire.

— Griffin, doar ești în vacanță... Sună-l mîine dimineață.

Griffin uita mereu cum o cheamă, iar ea se purta atît de familiar cu el.

— Totul e în regulă ?

Nu se putea opri.

— Griffin, ești în Mexic, pentru Dumnezeu, du-te și îmbată-te.

Era stilul anumitor secretare de-a pretinde o anume familiaritate, de-a juca rolul surorii mai înțelepte. Era convins că ea știa despre ce era vorba, dar cu toată prietenia pe care o afișa, nu-i era prietenă, era o femeie care avea mare grijă de slujba ei și nu i-ar fi spuse în ruptul capului. În plus, n-ar fi reușit niciodată să-și amintească numele ei. Îi spuse la revedere. Ea zise „Adios".

Puse receptorul în furcă.

— Ce-a vrut ? întrebă June.

— Nu știu. Era plecat.

— Crezi că era ceva important ?

Ea ar fi dorit să fie ceva important, îi plăcea ideea că brațul lung al cinematografiei îl putea atinge oriunde. Asta

îi făcea weekend-ul mai interesant, iar el o impresiona și mai mult.

— Oricum eu mă întorc abia luni.

Își scoase sandalele de plastic. Ridicîndu-se, putea să vadă, peste balustrada balconului, grădina. Polițistul care o urmărise pe June era acolo, se odihnea sprijinit de-un palmier și fuma o țigară.

— Lasă-mă să fac un duș, zise el și apoi plecăm să vizităm orașul.

Capitolul 16

Ea îmbrăcase o rochie albă, dintr-un fel de tricot. Griffin fusese întotdeauna tentat să-l numească jersé, dar nu era sigur că e corect. Purta cerceii de argint cumpărați pe plajă. Nu știa cu ce parfum se dăduse, dar era un miros de flori, tînăr. Bonnie Sherow folosea ceva mai greu, oare de ce nu le știa denumirile ? Presupunea că parfumurile lui Bonnie erau mult mai sofisticate decît ale lui June, dar obișnuitul, popularul îl făcea adesea fericit. Să fii o parte din viața de zi cu zi, să fii o parte din mulțime. Altfel, de ce lucra în lumea filmului ?

Mergeau pe faleza orașului. Grupurile de studenți îi întîmpinau la tot pasul, majoritatea erau beți, așezați la mese în niște baruri făcute să semene cu niște bodegi mexicane. Imitația Mexicului în Mexic, fiindcă proprietarului îi plăcea *Comoara din Sierra Madre*. Totul arăta ca un platou de filmare.

June îi spunea povestea vieții ei. Era un copil adoptat. Treaba asta îl indispuse, o lăsase orfană pentru a doua oară. Crescuse în Philadelphia, mersese la o școală particulară în Maryland, facultatea o făcuse în Vermont, semestrul petrecut în Japonia, apoi New York, o slujbă la o revistă, un prieten care se mutase la Los Angeles, ea îl urmase, se despărțiseră, iar ea îl întîlnise pe Kahane, obținuse slujba la bancă, asta se întîmplase acum doi ani. Avea douăzeci și nouă de ani. Își iubea tatăl și vorbea despre

el cu mult respect. Era un fel de magnat, un atlet și o gazdă desăvîrșită. Ea se certase cu mama ei. Avea un frate student la Drept la Stanford. Copilul natural al părinților ei. Da, exista o ușoară reținere.

Mîncară prost la un restaurant mare, apoi se mai plimbară puțin pe străduțele care urcau colina, de unde puteai privi panorama orașului, în spatele unei biserici mari.

Griffin privi în jur și fu sigur că poliția renunțase să-i mai urmărească după ce părăsiseră hotelul. În timp ce urcau o serie de trepte abrupte, Griffin o întoarse pe June spre el și o îmbrățișă, țintuind-o de poarta încuiată a unui magazin cu băuturi.

— Ce faci ? întrebă ea, deși știa.

Sărutul îl sperie. Era probabil cel mai reușit din viața lui, fusese probabil prima oară cînd sărutase pe cineva ca pe un egal. Cine era ? Kahane sau June ? Simțea astfel gustul bărbatului pe care-l omorîse, sau ea simțea gustul asasinului și, prin el, al amantului mort ? Își dădu seama că ea era mai voinică și mai înaltă decît majoritatea femeilor pe care le sărutase, mai voinică decît Bonnie Sherow. Se culcase cu actrițe, dar, de obicei, ele se cuibăreau lîngă el, căutînd protecție. Erau femei delicate, cu oase mici, care-l primeau, dar el se simțea întotdeauna ca și cînd ar fi profitat de ospitalitatea cuiva. Da, Kahane se afla acum între ei ; amîndoi sărutau acum o fantomă. Se aflau de aceeași parte a oglinzii. El putea face orice. Îi ridică rochia, ea îl săruta cu și mai multă pasiune. Mîna lui îi alunecă sub chiloți, iar ea își înfipse unghiile în umerii lui. Se opri. Îl luă de mînă și porniră să urce din nou scările. Cotiră pe altă străduță. El o împinse într-o poartă și începu să-și deschidă nasturii de la șliț. Îi ridică rochia pînă la talie și începu să se frece de pîntecul ei moale și larg. Nu era sigur că putea atinge plăcerea în poziția asta, așa că îi trase rochia la loc.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea. Să fi vrut oare ca el să ejaculeze frecîndu-se de ea, pe alee ? Da.

— Să ne întoarcem la hotel. Știa că ea credea că-i e frică s-o facă în stradă.

În cameră turnă apă minerală în cupe de șampanie și trecu în balcon, uitîndu-se după polițiști. Grădina era pustie. June îl îmbrățișă din spate, agățîndu-se cu bărbia de umărul lui. Îi puse o mînă pe picior suflecîndu-i rochia înainte de a-i aluneca din nou sub chiloți.

Se întinseră pe pat, privind vîrfurile palmierilor și acoperișul din spatele grădinii. În cameră era zăpușeală.

— Să dau drumul la aer condiționat, zise el.

— Nu. Îmi place așa. Ție nu ?

— Ba da.

Bonnie ar fi pornit aerul condiționat. Și ar fi făcut duș imediat ce se-ar fi întors în cameră. Bonnie nu l-ar fi lăsat să ejaculeze pe pîntecul ei, în mijlocul unei alei mexicane, în toiul nopții.

Corpurile lor caraghioase și unsuroase asudau împreună, îmbrățișate. Nu voia s-o pătrundă. O mîngîie ușor cu degetele pînă ce ea atinse extazul. O lăsă să se odihnească apoi o ajută să-l atingă din nou. Ea îl împinse pe spate, iar Griffin o urmări cum îl privește. Era privirea cercetătoare dintre două forme de viață, dintre două corpuri de celule organizate, iar el se străduí să o lase să vadă, în ochii lui, crima. June îl sărută, iar el presupuse că ea nu văzuse decît tristețe.

O răsuci cu fața în jos, acoperind-o cu trupul lui. Alunecînd pe sudoarea corpurilor lor, Griffin ejaculă. Bonnie ar fi făcut, în mod sigur o glumă despre sperma care i se prelingea pe spate, ar fi șters-o imediat. June îl lăsă să stea unde era. El privi sperma alunecîndu-i de pe talie pe pat.

Așadar, gîndi el, poate tovarășii mei de celulă vor dori să asculte povestea din nou. Mă vor întreba de ce n-am regulat-o. Ce-o să le spun ? Era suficient. Atîta cît a fost,

am rămas pe poziții de egalitate. N-am avut nevoie să o pătrund. Se aștepta ca tovarășii de celulă să-i ofere altă explicație, una la care se gîndise deja, aceea că nu putea să împartă același spațiu cu Kahane, îl înfricoșa stafia. Poate că n-o făcuse fiindcă nu voia s-o răsfețe mai mult decît o făcuse deja, pentru că dorea ca după arestarea lui s-o lase cu ceva intact, ca să poată iubi alți bărbați. Nu, nu era atît de generos, era vorba de primul motiv și zîmbi cînd îi trecu prin minte o expresie care i-ar fi distrat, cu siguranță pe tovarășii de celulă : „Nu putea să-și parcheze mașina în garajul lui Kahane."

În zori îl sună pe Dick Mellen acasă. Îi răspunse robotul. Dick plecase în weekend. Nu știa unde, dar seara obișnuia să sune ca să afle mesajele de peste zi. Dacă Mellen îl căutase ca să-i spună ceva legat de poliție sau de arestare, ar fi făcut tot posibilul ca să dea de el pînă acum, își zise Griffin, așa că, oricare ar fi fost motivul, era important, dar nu într-atît încît să nu mai poată aștepta pînă luni. Deci trebuia să fi fost ceva legat de slujbă, și Griffin trecu în revistă posibilitățile. Fusese concediat. I se oferise o altă slujbă. Poate se interesa dacă Griffin voia să-l urmeze la noua firmă. Nu, nu l-ar fi căutat, în vacanță, pentru o asemenea veste și, firește, Griffin l-ar fi urmat. Levison părăsea studioul. Asta se putea întîmpla. Larry Levy preluase conducerea. Asta nu se putea întîmpla, nu încă. Avocatul său îl suna, pur și simplu, ca să-i ureze vacanță plăcută, ca să-i recomande un restaurant sau o plajă. Și asta era posibil. Griffin se întrebă cum va supraviețui weekend-ului, urmărit de poliția mexicană, fără să știe de ce îl sunase avocatul. Mai aveau toată sîmbăta și duminica înainte. Se putea preface că-și sunase avocatul de la recepție și că trebuia să se întoarcă imediat în oraș, pentru o întîlnire de nivel înalt la studio duminică ; ea l-ar fi crezut. Dar poliția care-l supraveghea, aștepta, probabil, să se întoarcă acasă. L-ar fi oprit, pur și simplu, dacă ar fi încercat să ia un avion cu altă destinație decît Los An-

geles, dacă și-ar fi cumpărat bilet pentru America de Sud. Dacă părăsea Puerto Vallarta cu două zile mai devreme, n-ar fi bănuit poliția din Pasadena și Susan Avery că simțea cum se strînge lațul ? Era mai bine să rămînă, mai bine să-și închipuie că nu se întîmplase nimic. Să zicem că l-ar aresta în Los Angeles, la coborîrea din avion. De ce-ai plecat din Mexic a doua zi după ce-ai ajuns ? Dacă ar fi spus că avea o întîlnire, Avery ar fi verificat și l-ar fi întrebat de ce mințea.

Acum trebuie să dau impresia că sînt un turist fericit, îndrăgostitul fericit, gîndi el. Weekend-ul trecu în acest fel. După micul dejun luară un vaporaș spre un golf mic și cochet, aflat la cîteva ore de mers la sud de Puerto Vallarta. Dacă fuseseră urmăriți de poliție, Griffin nu reușise să repereze „coada". Pe vaporaș cînta o formație, iar perechile mexicane dansau, în vreme ce turiștii americani ședeau pe puntea de sus și se amețeau cu tequilla și bere Corona. June îl luă de mînă, trăgîndu-l spre ringul de dans. Îi cumpără două pahare de tequilla, obligîndu-l să se miște în ritmul muzicii. O iubea fiindcă îi dădea ocazia să se piardă în mulțime. Dansa și se simțea fericit că dansează. Femei mexicane dolofane, în sandale cu tocuri înalte, dansau lipite de bărbații lor. Copiii dansau și ei. Americanii priveau și mexicanii dansau, iar acum dansa și Griffin, destul de prost, era conștient ; alcoolul nu reușise decît să-l facă să se învîrtă pe podea, dar ce importanță avea dacă nu se mișca în ritmul muzicii, din moment ce se mișca. O sărută pe June și se simți fericit. În închisoare își va aminti ziua asta.

Ajunși la hotel, spre seară, făcură duș și se întinseră pe pat, pregătiți să facă dragoste. Amîndoi erau obosiți. Adormiră.

Griffin se trezi primul. Era întuneric și ceasul arăta aproape zece. June se ridică, privindu-l cum se dă jos din pat și iese în balcon. Polițistul se afla din nou în grădină.

N-avea nici un rost să se prefacă că nu-l vede, gîndi Griffin, din moment ce era imposibil să nu-l observi ; era mai bine să-i dea de înțeles că acest yancheu nu era suficient de mîrlan ca să se uite la mexicani ca și cum ar fi invizibili. Polițistul privi în sus spre Griffin. Griffin îl salută cu o înclinare a capului. Mexicanul clătină din cap, contactul era încurajator, promițîndu-i un tratament bun în cazul în care l-ar fi arestat.

— Te iubesc, zise June coborînd din pat. Din nou îl îmbrățișă din spate, odihnindu-și bărbia pe umărul lui. Rosti din nou. Te iubesc.

Griffin se întrebă cît de mult știa polițistul. I se ordonase doar să supravegheze perechea asta și să raporteze imediat ce-i va vedea plecînd spre aeroport ? Sau cînd privea spre balcon vedea doi criminali ?

Și ce să-i spună lui June ? Își puse mîna peste a ei, care-i înlănțuia pieptul. Îi strîngea degetele, sperînd să-i lase impresia că simte pentru ea o dragoste pe care nu era, deocamdată, pregătit s-o mărturisească. Îl sărută pe ureche.

— Deci ? întrebă ea.

— Și eu te iubesc.

Polițistul își aprindea o țigară. Oare June îl includea în atmosfera idilică a locului ? Îl remarcase ?

— Ești unul dintre cei mai buni bărbați pe care i-am întîlnit în viața mea.

— Te înșeli.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, după ce-a fost omorît David.

— N-am făcut decît să-ți ofer puțină consolare.

— Uneori mă gîndesc la seara în care-a murit David, seara în care l-ai sunat. Dacă în locul lui ai fi murit tu, dacă te-ar fi jefuit pe tine ?

— Eu am parcat pe stradă.

— Dar dacă nu parcai acolo. Dacă parcai în spatele cinematografului, criminalul te-ar fi găsit pe tine în locul lui David. Se putea întîmpla așa.

— Cred că da. Sau pe altcineva. David putea să se întoarcă acasă și eu la fel.

— Dar să zicem că ai fi fost ucis. Nu erai obligat să vii la înmormîntarea lui David, dar ai venit. Eu știu că n-ar fi trebuit să vin la înmormîntarea ta, în urma unui singur telefon. Și cred că m-aș fi simțit îngrozitor, undeva, nu știu sigur, undeva în adîncul inimii, al sufletului, m-aș fi gîndit: dacă nu i-aș fi spus că David e în Pasadena nu s-ar fi dus după el și n-ar fi fost ucis.

— Ei bine, ai fi fost un instrument în mîna destinului meu și așa ceva nu se poate controla.

— Dar principalul este că nu erai obligat să faci vreun efort, dar tu l-ai făcut. Și te-am respectat pentru asta. Foarte mult.

— De la respect la dragoste e cale lungă.

— Ei bine, ești drăguț și bogat. Asta nu dăunează.

— Credeam că sînt gras.

— Și eu sînt.

Îl sărută din nou pe ureche. Polițistul se îndepărta către barul cel mare din hotel.

— Îl iubeai pe David ?

— Da.

— Atunci poate că e prea devreme să te îndrăgostești de mine.

— Știu, dar asta simt și nu-mi pasă ce părere au alții.

— Eu nu mă refer la ceilalți, ci la cît de greu este să-ți cunoști sentimentele, după ce-ai trecut prin ceva cumplit. Totul devine confuz.

— Dar tu n-ai trecut printr-un necaz ca al meu și tocmai ai mărturisit că mă iubești. Deci, ce-ar trebui să facem ?

— Să fim atenți.

Sînt un monstru, gîndi el. Sînt cea mai josnică ființă care-a existat vreodată.

De data asta, făcînd dragoste, el o controlase complet, fiecare tresărire, fiecare modificare a pulsului. Putea să-i îndrume plăcerea prin cea mai blîndă atingere cu putință,

cîmpul lui magnetic o mîngîia ca o perie, simțindu-i cel mai mic impuls cu vîrful degetelor și întorcîndu-l trupului ei, clădind tensiunea și apoi eliberînd-o. Respirația ei era măsura. Ar fi vrut să-l aibă, dar nu avea de gînd s-o lase, și asta îi amplifica dorința, iar el continua să se împotrivească.

— De ce ? îl întrebă ea. Transpira, părul umed i se lipise de frunte, ascunzîndu-i ochii sticloși.

— Nu încă, fu tot ce-i spusese el, amînînd speranța ca pe un drog.

Se gîndea la Bonnie Sherow. Oare l-ar considera diabolic fiindcă făcea dragoste cu atîta măiestrie cu femeia pe care-o lăsase văduvă ? Și era, într-adevăr, măiestrie. Cum să nu fie, cînd acesta era ultimul weekend petrecut cu o femeie ? Fusese vreun bărbat vreodată atît de puțin egoist cu o femeie ?

Bineînțeles că îl iubea ; cine mai fusese atît de generos cu ea ? Se întrebă dacă făcea dragoste ca o femeie. Putea să facă o groază de lucruri cu degetele, să-i dea fiecăruia personalitate proprie, să trimită un escadron de amanți către June. June îi înțelegea impulsul, știa să aibă răbdare. Bonnie întotdeauna lăsa impresia că se afla în altă parte. De ce-i mai păsa încă de ea, de ce se mai gîndea la ea ?

Duminică rămaseră în hotel, luînd un mic dejun copios la bufetul amenajat în sufrageria hotelului.

Mîncară papaya cu lămîie verde, ouă cu cîrnăciori mexicani, fasole, chifle prăjite, băură cafea cu ciocolată și scorțișoară. Ieșiră pe plajă, se unseră unul pe altul cu loțiune, închiriară o umbrelă și adormiră. Poliția apăru de cîteva ori, dar lui Griffin nu-i mai păsa. Se afla într-o cușcă cu ușa deschisă spre California, iar poliția mexicană nu-l putea atinge, ci doar observa. N-are decît, gîndi el.

Comandară prînzul pe plajă, rulouri de tortilla umplute cu pește fiert, avocado și lămîie verde. După un pui de somn plecară să înoate. Se aflau în apă de-o oră și

jumătate, plutind pe spate și dînd din picioare în același timp.

— Care era ideea ? îl întrebă ea.

— Care idee ?

— Ideea pe care voiai s-o discuți cu David.

Era prima mișcare a interogatoriului ? O instruise Susan Avery ? Ar fi putut spune că uitase, dar nimeni nu l-ar fi crezut.

— Voiam să discut povestea japoneză.

— Mi-a plăcut întotdeauna, zise ea. Mi-aș dori s-o fi scris.

— Da.

Ce altceva putea să spună ?

Rămaseră tăcuți cîteva minute. O barcă se apropia de țărm ; iar oamenii de la bord le făceau semn. June plutea pe spate privind un turist care purta o parașută și aluneca în spatele unei bărci cu motor, la mică distanță deasupra apei.

— Nu cred să mă mai fi simțit vreodată atît de relaxată, zise June. Și pariez că nici tu.

— Probabil că nu.

— Cît va dura ?

— Mîine dimineață plecăm.

— Nu, vreau să spun cît va dura pînă ce vom pierde această senzație ?

— Cît durează bronzul.

— Pot să te întreb ceva ?

— Firește.

— Cum se face că nu ai o prietenă ?

— Într-un fel am.

Voia să-i spună lui June o parte din adevăr.

— Cea care n-a putut să vină la recepție ?

— Da.

— Știe că te afli aici, cu mine ?

— Nu.

— Unde e acum ?

— La Los Angeles.

— De ce nu ești cu ea ?

— I-am spus că sînt ocupat. Nu mai sîntem la fel de apropiați ca pe vremuri.

— O s-o vezi luni seară ?

— Nu cred. Ne tot facem planuri, dar se pare că niciodată nu ajungem să le îndeplinim.

— Așadar, nu este cu adevărat iubita ta.

— Prietenii ei ar zice că da. Presupun că și prietenii mei ar spune același lucru.

— O să-i spui adevărul în legătură cu weekend-ul ăsta ?

— Nu știu.

— De ce nu ?

— Nu știu.

— Nu s-ar zice că este într-adevăr iubita sa. Nu o iubești, nu-i așa ?

— Credeam că ți-am spus că te iubesc pe tine.

— Bărbații spun o mulțime de lucruri pe care nu le simt.

— În clipa aia așa am simțit.

— Da, asta este un lucru pe care bărbații îl spun foarte des.

— Nu o iubesc.

— I-ai spus că da ?

— Nu, i-am spus-o de mult timp.

— Ea ți-a spus că te iubește ?

— Nu cred.

— Imposibil. Nu uiți pe cineva care-ți spune că te iubește.

— Da, mi-a spus o dată că mă iubește. Dar după asta ne-am despărțit. Apoi am mai vorbit din cînd în cînd.

— Dar acum m-ai întîlnit pe mine.

— Da.

Se gîndi la următoarea întrebare ce i-o putea pune. La ce se aștepta ea ? Și de ce nu se măritase cu Kahane ? Se

potriviseră oare atît de bine doar pentru că fugeau de căsătorie ? Erau amîndoi genul lipsit de încredere ? Nu cumva întrebările ei erau prea directe, nu urmărea să scoată ceva de la el ? Ar fi preferat s-o mintă ? Sau una din celulele corpului ei știa că el îl omorîse pe Kahane ; îl examina oare în pregătirea procesului ? Nu trebuia să pună o asemenea întrebare. Dar dacă îi întreba pe ceilalți. Buun, hai să facem lumină, să vedem cît de puternici sîntem, să punem la încercare această dragoste. Poate era mai bine să-i dea ei conducerea. Cel puțin atîta lucru putea să facă.

Era nevoit să spună ceva.

— Cred că te-am dezamăgit fiindcă nu sînt chiar sfîntul pe care-l credeai, pentru că ți-am ascuns ceva, sau pentru că n-am spus fostei prietene că plec în Mexic cu altă femeie. Sînt un tip obișnuit. Chiar dacă am un birou mare, o mașină frumoasă și știu să port un smoching și să chem o limuzină, chiar dacă par să fi reușit în viață, dragostea zăpăcește pe toată lumea. Nu sînt o excepție.

Curentul îi purtase o milă mai încolo, în josul plajei. June plesnea apa fără rost, ca un copil plictisit, care așteaptă să i se spună să-nceteze. O pedepsise oare ? Nu asta intenționase. O enervase faptul că nu-i spusese de Bonnie și nici lui Bonnie de ea și în loc să-i alimenteze furia, tot el apăruse în chip de erou înțelept. Înotă spre el și îl împinse înapoi, cu brațe puternice, provocîndu-l să reziste. Apoi țipă la el fiindcă se simțea frustrată din cauza lui, a vieții de durere și fiindcă îl iubea, apoi îl sărută.

— Hai să ne întoarcem, zise ea conducîndu-l spre mal.

Noaptea în pat, el se jucă cu ea din nou, cu degetele. Ea încercă să-l aibă, dar el nu-i făcu pe plac. De data asta nu-l mai întrebă de ce.

Plecînd de la hotel, în zori, June nu știa că mașina poliției care-i urmărise de la hotel pînă la aeroport era escorta lor oficială. După ce rezolvară cu viza, poliția așteptă lîngă ei, în sală. Griffin îi conduse la magazin, de unde îi cumpără lui June parfumul favorit, Karl Lagerfeld. Se întrebă dacă ar fi trebuit să cumpere unul și pentru Bonnie, dar June rămăsese, tot timpul, lîngă el. Putea să-i cumpere de la oricare alt magazin. Putea să meargă de la una la alta, dacă foloseau același parfum.

Apoi se treziră în avion și, după aceea, înapoi la Los Angeles.

Capitolul 17

Griffin nu reuși să vadă dacă Susan Avery sau oricine altcineva de la Departamentul de poliție din Pasadena le supraveghea sosirea în Los Angeles. Îi lipseau polițiștii mexicani. Ar fi trebuit să le spună la revedere. Oare vor fi informați de arestarea lui ? Li se va trimite o scrisoare de mulțumire pentru colaborare ? Griffin se îndoia profund că Departamentul de Stat se implica în toate urmăririle internaționale. Apoi se întrebă de ce avea atîta însemnătate pentru el și își dădu seama că era din cauză că voia să se simtă important.

Șoferul unei limuzine, care ținea în mînă o pancardă cu inscripția MILL, le luă bagajele imediat ce ieșiră din punctul de control.

Îndată ce se urcară în mașină, Griffin o sună pe Jan.

— M-am întors, zise el.

— Cum a fost în Mexic ? îl întrebă ea.

— M-a căutat Dick Mellen ?

— Da și vechea ta prietenă Susan Avery. Vrea s-o suni imediat. Am întrebat-o dacă au prins vreun fir și mi-a zis că e superstițioasă și nu vrea să cobească.

Griffin nu voia s-o sune pe Susan Avery cît timp June se afla în mașină.

— Dacă mai sună, spune-i că o caut eu îndată ce ajung la birou. Sosesc în trei sferturi de oră.

Își sună avocatul. Secretara îi făcu legătura după ce trecu suficient timp ca să întrerupă altă convorbire.

— Domnule Griffin Mill, rosti Dick Mellen, care nu căuta să-și ascundă bucuria de-a aduce vești bune.

— Care-i treaba ? întrebă Griffin, făcîndu-i jocul.

— Ți-ar plăcea să conduci o companie de producție ?

— Un studio ?

— Nu. Un birou, cîțiva asistenți, cineva care să manevreze problemele de afaceri și șaizeci de milioane de dolari cu care să jonglezi.

— Asta-i tot ? Cîte filme poți să faci cu șaizeci de milioane de dolari ?

— Poți să faci patru sau cinci pe an.

— Și cine-i distribuitorul ?

— Tri-Star sau MGM. Asta nu s-a definitivat încă.

— Nu cred, nu știu. Lasă-mă să mă mai gîndesc. Cu cît vor să mă plătească ?

— Tocmai asta-i vestea cea bună. Au nevoie de tine. Și pentru următorii doi ani vor să-ți dea opt sute de mii, plus acțiuni, plus un procent din fiecare film. Știu totul despre tine. Și le placi. O să-ți placă și ție.

— Dă-mi timp de gîndire.

— Vor să știe pînă mîine. Mai e cineva interesat, dar auzind de numele tău, m-au întrebat dacă ești disponibil. Acum două săptămîni i-aș fi refuzat, dar cu Larry Levy nu-i de glumit. Ca să fiu sincer cu tine, acum nu prea ești văzut bine la studio.

— Și prietenii tăi totuși mă vor ?

— Și prietenii mei totuși te vor.

— Crezi că ar trebui să accept slujba asta ?

— Există un risc. E posibil să dai greș. S-ar putea să fie greu să te întorci la un post sus-pus, într-un studio mare, dacă dai chix. Dar tu nu o să dai chix, tu o să ai mare succes, o să faci o grămadă de bani și-o să te distrezi grozav.

Își spuseră la revedere.

— Vești bune ? întrebă June.

— Nu știu. Mă aflu de cîtva timp într-un impas și cineva îmi oferă ocazia să ies, dar nu este cea mai grozavă slujbă din oraș. Lumea o să creadă că am fost retrogradat dacă o accept. O companie de producție, destul de mică, e în căutare de director.

— Sună tentant.

— Pe vremuri am refuzat să conduc Columbia pentru un milion de dolari pe an.

— De ce ?

— Am vrut să conduc compania pentru care lucrez.

— Dar compania pentru care lucrezi o conduce Levison.

— Mda, mă gîndeam că el o să plece.

Rulau către locuința ei ; parcurgeau ultimele două curbe.

— A fost un weekend minunat, zise ea. Dar prea scurt.

După un ultim sărut grăbit își strînseră mîinile. Îl bătu pe brat cu pumnul.

— Îți mulțumesc, zise ea.

Șoferul îi duse bagajele în casă și, după ce deschise ușa, dispăru în interior. Poate n-o vor aresta imediat, își zise el.

În timp ce mașina se îndrepta spre Burbank, Griffin o sună pe Susan Avery. Răspunse chiar ea.

— M-ați căutat ? zise el.

Urmărise, firește, rapoartele poliției mexicane ; știa probabil despre îmbrățișarea din balcon și despre sărutul din ocean.

— Salut, Griffin, ce mai faci ?

Era prea prietenoasă, iar el știa că asta face parte din scenariu.

— Minunat. Tocmai m-am întors din weekend-ul petrecut în Mexic. Aș fi stat o lună întreagă.

— Și de ce n-ai stat ?

— Mi-e teamă întotdeauna că dacă lipsesc prea mult îmi vor schimba încuietoarea biroului.

— Unde-ai fost ?

— Puerto Vallarta.

— O, frumos !

— Susan, ce s-a întîmplat ?

— Ei bine, Griffin, știu că ți-am răpit destul timp pînă acum și-ți promit că e ultima rugăminte, după care nu cred că o să mai fim nevoiți să te deranjăm.

— A intervenit ceva nou ?

— Nu știu. Ascultă, Griffin, sînt pusă într-o situație destul de dificilă pentru că te simpatizez, dar mă gîndeam că ar fi bine să iei legătura cu un avocat și să veniți împreună, la secție. Poți veni și singur, dar ca prietenă, te sfătuiesc să vii cu un avocat.

— Mă acuză cineva de crimă ?

Mai bine să spun lucrurilor pe nume decît să mă comport ca și cînd n-aș înțelege ce mă așteaptă.

— I-am spus comandantului că vei veni fără citație, dar dacă vrei să te ridice de la studio, n-ai decît.

— În jumătate de oră sînt acolo.

Închise. Îi spuse șoferului să rămînă pe bulevardul lung de lîngă studio și continuară drumul către Pasadena.

Dacă nu-și suna avocatul, n-ar fi lăsat impresia unui individ vinovat care încearcă să pară inocent ? Dar se temea să sune un avocat. Ca să ajungă la un avocat penalist trebuia să treacă pe la Mellen, a cărui deviză era „Încrede-te în toți și în nimeni." Griffin nu voia ca Hollwood-ul să știe vă fusese bănuit de crimă, în cazul în care nu îl arestau. Și încă mai existau speranțe. Dar avea nevoie de-un avocat ; exista fără îndoială, un martor, sau o amprentă, ceva palpabil. Îi telefonă lui Mellen. Secretara lui îi spuse că avea o întîlnire cu cineva.

— Ascultă, am nevoie urgent de ajutor, m-am blocat într-o problemă la un scenariu. Pe cine poți să-mi recomanzi în chestiuni penale ?

— Phil Brophy.

— Bine, ce număr de telefon are ?

Secretara i-l dictă. Griffin îl sună. Secretarei îi spuse că venea din partea lui Mellen și că era urgent. Ea îi zise că Brophy se afla la tribunal. Griffin ceru să vorbească cu alt avocat, oricare. Ea îi făcu legătura cu Jeff Beckett. Beckett avea glasul limpede și ascuțit.

— Mă numesc Griffin Mill. Sînt un client de-al lui Richard Mellen, de la „Mellen, Ottoway și Green".

— Aha. Deci lucrați în lumea spectacolului.

— Exact. Domnule Beckett, nu sînt prea sigur ce se întîmplă, dar mi s-a spus să vin cu un avocat la poliția din Pasadena. O să vă explic între patru ochi. Am nevoie, urgent, de ajutor și îmi permit să plătesc orice onorariu.

— Ați fost arestat ?

— Nu, dar am fost citat.

— Sub ce acuzație ?

— Puteți veni ?

— Peste o oră voi fi acolo.

Da, în acest moment chiar și un om nevinovat și-ar aduce un avocat de marcă la secție, ca să intimideze poliția.

Cînd limuzina intra în parcarea secției de poliție, Griffin îi spuse șoferului că vrea să mai aștepte puțin. Telefonul mașinii sună. Era Levison.

— Unde ești ?

— Sînt prins în trafic.

— Pierzi ședința cu consiliul de conducere.

— Stai puțin. Mi-ai dat voie să-mi iau liber.

— Da, dar trebuia să te întorci în dimineața asta.

— O să mă întorc în după-amiaza asta.

— Destul de neplăcut.

Griffin închise. Șoferul ciocăni în geamul despărțitor. Griffin îl coborî.

— Știți cît timp rămînem aici ? Trebuie să sun la birou. Trebuie să iau pe cineva din Beverly Hills peste douăzeci și cinci de minute. O să întîrzii.

— Îmi pare rău. Eu o să stau puțin aici. Este cu-adevărat stupid, dar compania de la care am închiriat mașina mă acuză de fraudă.

— De ce ?

— Pentru că sînt niște nenorociți, de-asta. Pentru că nu mi-au dat o mașină nouă cînd cea veche s-a stricat, nici nu mi-au reparat-o, iar eu, pînă la urmă, nu le-am mai trimis bani.

— Ce fel de mașină ?

— Ghicește.

— Porsche.

— Exact.

— De ce nu le plătiți ?

— Probabil că asta o să și fac. O să mă lupt pentru principiile mele, dar știi, nu vreau să fiu înregistrat și să mi se ia amprente din cauza asta, înțelegi ce vreau să spun ? Nu-i cea mai importantă bătălie din viața mea.

— Înțeleg, zise șoferul.

— E timpul să intru, spuse Griffin.

— Dați-mi voie să dau telefon la birou, ceru șoferul.

De la birou i se spuse să rămînă cu Griffin.

Cînd Griffin vru să deschidă ușa, șoferul se grăbi să i-o deschidă el. Griffin îi spuse să stea liniștit, iar șoferul înțelese că Griffin nu voia să atragă atenția asupra lui în parcarea secției de poliție, sau nu mai mult decît atrăgea atenția limuzina.

Susan Avery îl întîmpină în hol.

— Apreciez c-ai venit, zise ea.

Dacă ea știe totul ? se întrebă el. Dacă știe de ilustrate și motivul real pentru care l-am ucis pe Kahane ? Mă va trata, oare, cu prudență, știind că, probabil, voi invoca ne-

bunia în apărarea mea ? Ar trebui să încep să mă comport ca un nebun ?

— Avocatul meu este pe drum. M-am gîndit că ar fi mai bine să-l am lîngă mine. Nu știu ce puneți la cale, dar nu-i cel mai nimerit mod de-a face afaceri.

— Afaceri ?

— Totul înseamnă afaceri.

— Am vrea să participi la o recunoaștere în grup.

— Dar ți-am spus că n-am văzut pe nimeni.

Fusese o greșeală, n-ar fi trebuit să se simtă atins.

— Griffin, am vrea ca tu să te afli *în* grup.

— Nu pînă cînd sosește avocatul.

Nu era momentul să spună ceva de genul „Scutește-mă !"

Îl duse pe Griffin într-o sală de așteptare. Jeff Beckett ajunse peste o jumătate de oră. Era trecut de patruzeci de ani, brunet și cu părul ondulat. Mergea ușor aplecat în față și avea o strîngere de mînă puternică. Griffin presupuse că bărbatul juca squash*. Se ghicea liceanul ambițios, campionul echipei, eroul mamelor. Îi plăcu.

— Ce vor de la dumneavoastră ? întrebă el.

— Cred că vor să mă înfunde pentru crimă.

— Cum de nu v-au arestat pînă acum ?

— Nu vreți să știți dacă sînt vinovat ?

— Asta depinde de juriu și, oricum, nu v-aș întreba aici.

Făcu semn cu mîna către încăpere.

— Vor să fac parte dintr-un grup, la o recunoaștere. Am fost unul dintre ultimii care l-au văzut pe un tip înainte de-a fi omorît. Cu aproape o lună în urmă în Pasadena. Abia dacă îl cunoșteam.

— Nu voi reuși să vă scot din grup fără să fac tapaj și asta nu face impresie prea bună.

---

* Tenis practicat de regulă pe teren acoperit, în care adversarul este... peretele (n. tr.).

— Și dacă martorul crede că eu sînt acela ? Dacă mă alege ?

— Atunci cred că o să fiți arestat. O să vă scoatem pe cauțiune, după care o să ne luptăm din răsputeri.

Griffin tăcea.

— Ascultați-mă, spuse Beckett, ăștia sînt oameni serioși, care au de urmat o anumită procedură. Eu o să fiu în permanență alături de dumneavoastră.

Ieșiră din cameră. Susan Avery îi întîmpină în hol. Urcă împreună cu Griffin o serie de trepte, coti de cîteva ori și coborî apoi altă scară. Deschise o ușă și îl îndemnă să intre într-o cămăruță, alături de alți cinci bărbați. Griffin recunoscu printre ei pe unul dintre polițiștii care era la secție cînd venise prima oară. Pe ceilalți nu-i cunoștea. Trei aveau aproximativ silueta și culorile lui Griffin, puțin mai corpolenți, cu păr castaniu deschis. Dintre ei, unul era mai înalt, doi mai scunzi, iar unul gras.

Un polițist le agăță numere și îi așeză în rînd. Apoi deschise ușa și îi conduse într-o cămăruță cu un perete de oglindă și unul cu striații orizontale pentru a le măsura înălțimea. Li se spuse să privească înainte. Din spatele oglinzii îi studia cineva. Susan Avery se afla acolo. Camera era izolată fonic ; dacă martorul vorbea, nu-l putea auzi. Griffin nu știa de ce, dar presupunea că martorul era femeie.

Li se spuse tuturor să facă un pas înainte și apoi să se întoarcă în ambele părți. Griffin purta numărul doi. Păși înainte așa cum își închipuia că ar fi păsit un polițist care-și făcea datoria, cu o mișcare sigură, militărească. Adevăratul polițist se afla lîngă el și păși înainte cu o mișcare înceată. Se prefăcea oare a fi vinovat ?

Griffin fu scos din rînd. La fel și numărul unu, care era mai înalt decît el.

După zece minute se aflau din nou în cămăruță. Așteptară acolo douăzeci de minute. Griffin ar fi vrut să trimită un mesaj șoferului limuzinei, rugîndu-l să deschidă

valiza din portbagaj și să-i aducă periuța de dinți și aparatul de ras, dar bineînțeles că nu-l vor lăsa să păstreze aparatul de ras. Mai putea cere și ceva lenjerie curată din valiză.

Susan Avery intră în cameră și le mulțumi tuturor. Jeff Beckett se afla în spatele ei.

— Asta-i tot ? întrebă Griffin.

— Asta e tot ce-a scris ea, spuse Susan.

— Au ales pe cineva ?

— Nu te-au ales pe tine.

— Mă gîndeam, știi, că mă aflam pe stradă cînd a fost omorît. Și un martor m-ar fi putut vedea acolo și, la recunoaștere, să-și fi amintit figura mea.

— S-a dus apărarea mea, zise Beckett.

Lui Griffin nu-i venea să creadă că se terminase. Acum glumeau, dar i se părea că Avery urmărise, pur și simplu, o pistă, fiindcă, da, cineva asistase la crimă, dar fusese întuneric, iar Griffin fusese imposibil de identificat, Avery nu crezuse nici o clipă cu-adevărat că Griffin îl omorîse pe Kahane, își făcea numai datoria.

— Acum ce faci ? întrebă Griffin.

— Trebuie să-ți mai pun cîteva întrebări, zise ea.

— În prezența avocatului meu.

— În prezența avocatului tău.

— Dă-i drumul !

— De cînd o cunoști pe June Mercator ?

— De la înmormîntarea lui Kahane.

— N-ai mai întîlnit-o înainte de asta ?

— Nu.

— Cît de bine l-ai cunoscut pe Kahane ?

— De fapt nu-l cunoșteam. Deloc.

— Mulțumesc Griffin. Îmi cer scuze dacă ți-am creat probleme.

— Dacă prindeți criminalul, anunțați-mă. Își strînseră mîinile cu căldură, iar Griffin ieși, însoțit de Jeff Beckett, la lumina soarelui.

— Deci, domnule, cît mă costă toată treaba ?

— Două sute cincizeci de dolari.

— Poftește în biroul meu.

Îl conduse pe avocat spre limuzină. Scoase din portofel cecurile de călătorie. Erau patru sute.

— Ai cincizeci de dolari ? întrebă Griffin.

Semnă trei cecuri. Avocatul îi dădu trei hîrtii de douăzeci. Griffin îi înapoie două de cîte cinci. Erau chit.

— Ea crede că ești vinovat, spuse Beckett. Cred că are impresia că ai scăpat de pedeapsă.

— Asta-i problema ei, zise Griffin.

Suna destul de neconvingător, dar nu-i venea în minte altceva care să-l facă să pară nevinovat. Presupunea că n-avea importanță. Știa că bănuiala ei stăruia din cauza monologului său stupid rostit în fața polițistului care-l urmărise la Beverly Hilton.

— Complimente lui Dick Mellen, spuse Beckett.

Griffin duse degetul la buze, cerînd tăcere. Beckett pricepu.

Șoferul îl întrebă cum merseră lucrurile.

— Am rezolvat.

— Bun, zise șoferul. Vreți să vă întoarceți la birou ?

— Nu, spuse Griffin. Du-mă acasă, Beverly Glen.

În timp ce limuzina străbătea Pasadena, Griffin îl sună pe Dick Mellen.

— Da, zise Griffin. Mă interesează slujba. Stabilește întrevederea.

— N-ai să regreți.

— N-ai de unde să știi, i-o tăie Griffin.

— Atunci nu mai spun nimic, zise Mellen.

— E o mișcare importantă, remarcă Griffin.

— Ei da, tu poți avea îndoielile tale și te înțeleg, dar cred că vei fi plăcut surprins. Oamenii ăștia vor să-ți sprijine gustul, punctul de vedere.

Griffin se lăsă pe spătarul canapelei. Zîmbea. Putea să simtă zîmbetul, acel zîmbet rar, spontan și frumos. Era

una cu lumea înconjurătoare și lăsă drum liber încordării care-l stăpînea, care acum își făcea bagajele și pleca.

Se va preface bolnav astăzi, iar dacă Levison se va supăra, ce dacă ? Nu-i păsa dacă n-avea să-l mai vadă niciodată pe individul ăsta, sau biroul lui, sau studioul. N-au decît să schimbe broasca de la ușă. De ce să-l mai preocupe Larry Levy și Oakley și Civella, de ce să se mai frămînte ? Șansele de-a deveni șef de producție erau mici ; probabil că Levy va obține slujba, iar Griffin simțea, în adîncul sufletului, că nu și-o mai dorea. Bine făcuse Mellen că-i găsise această nouă companie. Era încă tînăr, puternic, și primi bucuros provocarea.

Epilog

Trecură șase luni. El socotea timpul nu din momentul recunoașterii, sau din ziua în care părăsise studioul, ci de la ultimul lui contact cu Scriitorul, convorbirea telefonică. Se întîmplaseră atîtea lucruri și atît de repede, încît treceau zile întregi fără să se gîndească la Scriitor.

Jan îl urmase la noua slujbă. Pusese în balanță dezavantajele de-a o păstra — faptul că-l cunoștea prea bine, că se aflase acolo cît timp primise ilustratele, în primele zile petrecute cu Larry Levy și cînd îl omorîse pe David Kahane — și problemele pe care le-ar fi întîmpinat pregătind pe altcineva și se hotărîse că nu avea timp pentru asta.

Ea îi aduse plicul roșu, pătrat, cu ștampila poștei din Seattle, împreună cu corespondența. Cuvîntul PERSONAL era dactilografiat jos. În plic se afla o felicitare, cu imaginea romantică a unui apus de soare pe o plajă. Împăturiți, în interior, erau o mie de dolari, în numerar. Și o scrisoare, îndoită pe jumătate și apoi îndoită din nou.

„Dragă Griffin,

După cum vezi, acum mă aflu departe de oraș și intenționez să rămîn aici multă vreme, poate pentru totdeauna. E mai bine așa. Nu știam sigur ce-o să simt, dacă o să-mi fie dor de Los Angeles, de lumea filmului și că o să mă urăsc pentru că renunț, dar n-a fost deloc așa. Ei da, mi-e greu să văd filme atunci cînd îi cunosc pe scenariști,

dar de fapt, cunosc atît de puțini care și-au văzut scenariile realizate, încît asta nu este o problemă. Și cînd mă aflam în oraș îmi făcea rău cînd îi vedeam. Oricum, hotărîrea de-a pleca am luat-o într-o zi cînd un prieten de-al meu, unul dintre cei norocoși, mi-a spus povestea asta. Nu e propriu-zis o poveste, ci doar un cadru, o imagine. Într-o duminică după-amiază el lucra cu un producător, la reședința acestuia din Malibu. Tatăl producătorului este foarte bogat — asta face parte din povestire. Lucrau la un scenariu. La sfîrșitul zilei a sosit o vedetă, nu-ți spun cine — la dracu', era Arnold Schwarzenegger. Venise la cină. Prietenul meu nu fusese invitat, nici nu se aștepta, dar oricum asta nu contează. Schwarzenegger arăta grozav, fuma chiștocul unei țigări groase și punea întrebări cu-adevărat inteligente în legătură cu scenariul la care lucrau. Prietenul meu era impresionat. În timp ce-mi povestea, am simțit nevoia să critic pe toată lumea, să-i minimalizez. De pildă, cînd prietenul mi-a descris casa, i-am zis «O, dar e casa tatălui lui», iar prietenul meu mi-a spus «Nu, e a lui». «Tatăl lui i-a cumpărat-o», am zis, iar prietenul meu mi-a răspuns «Ei, și ?». Producătorului îi plăcea viața pe care-o ducea, se distra, nu era dezorientat, nu se ura. Și mi-am zis, «De ce îl chinuiesc pe directorul ăsta ? E cel mai scîrbos lucru pe care l-am auzit. De ce sînt invidios pe un copil bogat fiindcă tatăl lui i-a cumpărat o jucărie de trei milioane de dolari ? Și tata m-a ajutat să pornesc în viață și ăsta-i un avantaj în comparație cu cineva care-a trebuit să muncească singur pentru fiecare bănuț. N-am reușit să fac nici un film. Ei și ?»

Apropo, banii... sînt pentru parbrize. Scuză-mă !"

Așadar, Scriitorul renunțase la Hollywood. Reflectase asupra amenințărilor și se trezise din delirul ucigaș. Griffin se bucura pentru el. Erau atît de puțini cei care plecau. Mototoli plicul și băgă banii, felicitarea și scrisoarea într-un buzunar.

Se întrebă ce făcea acum Scriitorul ? Lucra într-un magazin de cărți ? Se întorsese la afacerile familiei ? Era oare învățător sau profesor de liceu ? Și era, într-adevăr,

atît de indiferent față de faptul că nu reușise să-și vadă niciodată un scenariu pe ecran ? Va mai scrie vreodată un scenariu ? Dacă da, îl va aduce aici ? Griffin privi pe fereastra biroului său de la Century City. Scriitorul îi urmărise cariera, știa de noua lui slujbă, știa că Levison plecase și că acum Levy conducea studioul. Scriitorul n-avea de unde să știe că Griffin și Levy erau acum prieteni, din moment ce Griffin părăsise studioul înainte de-a avea o confruntare cu Levy și nu exista nici un motiv de ceartă. Ar fi înțeles Scriitorul că Griffin își iubea noua slujbă, îi plăcea să lucreze la Century City ? Aici se putea concentra asupra realizării filmelor și unul era deja în curs de producere, iar altul gata să intre în producție peste două săptămîni. Era o perioadă extraordinară pentru el.

În seara aceea, Griffin părăsi biroul și se îndreptă spre casă, prin Beverly Hills. Avea în buzunare o mie de dolari și voia să cumpere ceva soției sale. Magazinele erau închise. Mîine se va întoarce să-i cumpere un colier de perle. Sau ar fi trebuit să-i dăruiască banii, să-i dea unei familii fără casă, care locuia într-o parcare din oraș ?

Cînd coti pe autostradă, privi în oglinda retrovizoare. Nu-l urmărea nimeni. Scoase banii din buzunar și îi strecură în torpedo. Dacă vor ieși să cineze în oraș în seara aceea și vor fi opriți pentru exces de viteză, atunci el va trebui să scoată carnetul și polița de asigurare, iar soția sa ar putea vedea cei o mie de dolari. Închise torpedoul și își spuse că, dacă vor ieși în oraș, vor lua mașina ei ; vor lua Saab-ul.

Michael Tolkin s-a născut la New York și și-a făcut studiile liceale în California. După absolvirea Colegiului Middlebury, a lucrat ca ziarist în New York, colaborînd la publicațiile „The Village Voice", „The Daily News" și „Los Angeles Times". În prezent, locuiește în Los Angeles. *Jucătorul* este primul său roman.

În curînd, de același autor, în Editura RAO va apărea

Among the Dead